

Proleterce DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

Temmuz-Ağustos 2010 Sayı: 18

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Savaş tamamları bütün şiddeti ile çalmaya başladı. Yeniden "sınırötesi hareket" yapılıyor, savaş uçakları bombalar yağıyor, insanlar katlediliyor...

Buna karşın Kürt halkı ayakta. Hergün binlerce çocuk, kadın, genç, sokaklara çıkıyor, polisle çatışıyor. Başta Kürt illeri olmak üzere, bulundukları her yerde, protesto gösterileri yapıyor, taleplerini haykırıyorlar.

Yaklaşık bir yıl önce cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün "iyi şeyler olacak" diyerek başlattığı iyimserlik havasından, yaratılan pembe tablolar, bugün eser yoktur. Çok değil, daha geçen Ekim ayında, Habur'dan giriş yapılmış ve Kürt sorununun çözüleceğine dair büyük bir beklenti yaratılmıştı. Bunda egemen sınıf sözcülerinin çok önemli bir rolü vardı kuşkusuz. Fakat başta PKK olmak üzere, ondan etkilenen birçok devrimci demokrat örgüt de buna ortak olmuş, Kürt sorunun çözüleceğine dair yaratılan havaya soluk vermişlerdi.

Egemen sınıfların, yüzyıllardır kullandığı bildik yönetim tarzı, bir kez daha karşımıza çıktı. Bir yanda papazlık, bir yanda cellatlık... Bir yanda reform vaatleri, bir yanda artan baskı ve şiddet...

"Demokratik açılım" söylemleriyle 90'lı yılları aratmayacak uygulamalar atbaşı gitti. DTP kapatıldı, "KCK operasyonu" adı altında yaklaşık 1500 Kürt siyasetçisi tutuklandı, "taş atan çocuklar" diyerek yüzlerce Kürt çocuk cezaevlerine dolduruldu, vb...

Şimdi gerilla cesetleri bile ailelerine teslim edilmiyor. Büyük gösteriler sonrasında alınan cenazelerin ne hale getirildiği görüldü. Öldürdükten sonra bile cesetlere işkence yapacak kadar kudurmuş bir saldırganlıkla karşı karşıyayız. Sözde bunlar geride kalmıştı, kontrgerilla yöntemlerini uygulayanlar, "Ergenekon davası"ndan yargılanıyorlardı(!)

Ergenekon'dan "demokratik açılım"a, AKP hükümetinin son yıllarda yaydığı pembe tablonun yıldızları birer birer döküldü, demokrasi ve barış balonları teker teker söndü.

Sayfa 2'de sürüyor

işçiler birlik

Halklar Kardeş Olmalı!

İşçiler birlik HALKLAR KARDEŞ OLMALI!

PKK'nin 1 Haziran'da başlattığı yeni eylemlilik süreciyle birlikte, şoven histeri bir kez daha yükseltildi. Asker cenazeleri, devlet erkanının gövde gösterisine döndü yeniden. OHAL tartışmaları başladı. Sanki OHAL'den farklı uygulamalar söz konusuymuş gibi... Ve ardından Kuzey Irak'a (Güney Kürdistan) hava harekati başlatıldı. Bunun, kara harekati ile birleştirileceği, PKK'nin lider kadrosunun tutuklanacağı, ABD'nin "istihbarat paylaşımı"nın ötesinde, "hava koridorunu" da açtığı vb. söyleniyor. Geçtiğimiz ay, Türkiye'de üst düzeyde kabul gören Kürt lideri Barzani de, bu planın önemli bir parçası.

Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, gide-rayak yaptığı röportajda, "sözün bittiği yerdeyiz" diyerek, yeniden topyekün bir savaş başlattıklarını açıkça ilan etti. Hatta gerilla cenazelerine katılan BTP milletvekillerini, dağa çıkmaya çağırdı. "Dağdan inip, düz ovada siyaset yapsınlar"dan, milletvekillerine "dağa çıksınlar" deme noktasına gelindi.

Türk egemen sınıflarının "demokratik açılım"larının gelip dayandığı yer burasıdır. PKK'nin oldukça gerileyen taleplerini bile karşılayamaz halledirler. Burjuva klikler arasında çelişkiler ne denli şiddetli olursa olsun, toplumsal hareketleri bastırmada ortak hareket ettikleri bir kez daha görülmüştür.

Bugün de savaş tüm şiddeti ile sürerken, demokratik özerklik, Öcalan'ın muhatap alınması, Kürtleri içine alan bir anayasa değişikliği gibi vaatler, yine en üst perdeden konuşuluyor. TUSİAD, bir kez daha bunun sözcülüğünü üstlenmiş durumda. "Havuç-sopa" politikası, yeniden en uç örnekleriyle karşımızda.

Bunlar, savaşla birlikte artan toplumsal tepkiyi yatıştırma gayretleridir. Amaç, savaşı kazandı göründükten sonra, bir takım kırıntıları bir lütufmuş gibi sunmaktır.

Kürt sorunu, bir kez daha başat sorun olarak gündeme otururken, egemen sınıfların siyasi partileri dizayn etme gayretleri sürüyor. CHP'den sonra, Saadet Partisi de bir iç dönüşüme zorlandı. Partinin doğal önderi Erbakan ve ekibi, son yapılan kongre ile tasfiye edildi. Olası bir "erken seçim"e hazırlık yapıldığı anlaşıyor. Erken seçim olmasa bile, önümüzdeki yıl, zaten seçim yılı olacak. Tüm kartlar ona göre yeniden karılıyor.

Diğer yandan AKP hükümetinin hazırladığı "anayasa değişikliği" Anayasa Mahkemesi tarafından küçük rötuşlarla geçti. Ve 12 Eylül'de

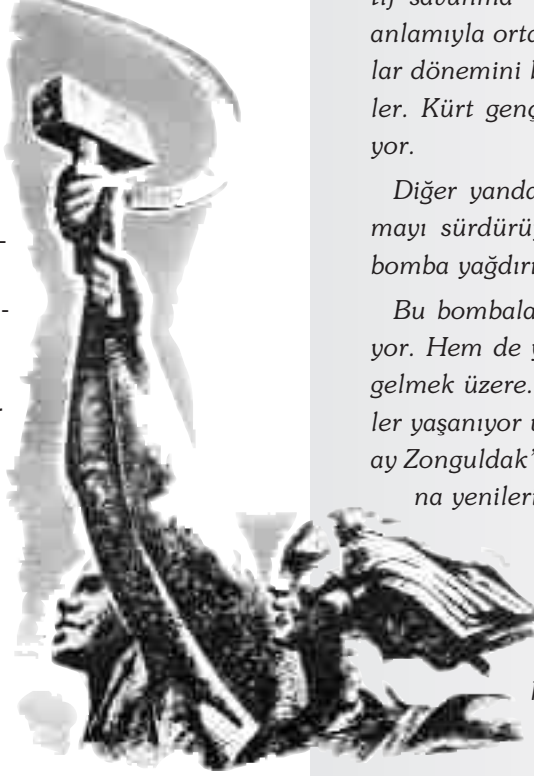
"anayasa reformu"na gidileceği kesinlik kazandı. Bu durumdan kazançlı çıkan AKP oldu. AKP, referandumla kendini sağlama almaya ve güçlendirmeye çalışıyor. Önümüzdeki aylarda, "anayasa referandumu" çerçevesinde klik çekişmeleri yeniden önplana geçecek.

Tıpkı cumhurbaşkanlığı referandumunda olduğu gibi, "anayasa referandumu" da burjuva kliklerin birbirlerine karşı güç ve etkinlik kurma savaşlarıdır. Bunu ne kadar "demokrasi", "insan hakları", hatta "12 Eylül'ün yargılanması" gibi perdelemeye çalışsalar da, gerçek budur. Böyle bir referanduma "hayır" oyu vermek bile, egemenlerin bu oyununa düşmek, onların değirmenine su taşımak olur. Doğru tavır, boykottur. İşçi ve emekçilerin burjuva it dalaşında figüran olmasına izin vermemektir.

12 Eylül'ün hesabı, sokaklarda görülecektir. 12 Eylül anayasası da Kürt halkının, işçi ve emekçilerin mücadelesi sonucu kökten değişecektir.

Tekel işçileri, bir kez daha Ankara sokaklarını doldurdu. Sarı sendikacılardan hesap sordu. Ve bir kez daha devletin kolluk güçleriyle karşı karşıya kaldı. Devletle, sendika ağalarının işbirliği, Tekel şahsında en açık haliyle kendini ele veriyor. İşçilere genel merkezi kapatan ve polisleri üstlerine saldırtan Türk-İş ağaları, Kürt halkına karşı işçileri kışkırtmayı sürdürüyorlar. Sözde "teröre tepki" adına, sarı ve faşist sendikalar, işçileri sokağa dökmeye çabalyor.

Burjuvazi, tüm klikleri ve işbirlikçileri ile, Kürt halkına, işçi ve emekçilere saldırıyor. Onlar, gayet net biçimde sınıf tavırlarını ortaya koyuyorlar. İşçiler de kendi sınıfının tavrını koymalıdır. Burjuvazinin şoven propaganda-sına alet olmamalı, halkların kardeş olduğunu haykırmalıdır. Savaşı, sömürsüz bir dünyayı yaratmanın yolu; işçilerin birliğinden, halkların kardeşliğinden geçiyor.

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

Bu sayımızı Temmuz-Ağustos sayısı olarak birlikte çıkarıyoruz. O yüzden sayfa sayısını arttırdık.

Kapitalist-emperyalist sistemin doğa üzerinde yarattığı tahribat, iklimleri de değiştirmeye başladı. Mevsimin en sıcak ayı Temmuz da bile, sağanak yağışlar görülüyor, su baskınları yaşanıyor

Buna karşın gündem oldukça sıcak... PKK'nin "aktif savunma" kararından bu yana, kelimenin gerçek anlamıyla ortalık yanıyor. Kürt halkı, yeni serhildanlar dönemini başlattı. Hemen hergün eylem halinde. Kürt gençleri ve çocukları, sokakları tutuşturuyor.

Diğer yanda ise, Türk ordusu, dağı-taşı bombalamayı sürdürüyor. Sınırötesine de geçerek Kandil'e bomba yağıdırıyor.

Bu bombalar işçi ve emekçilerin üzerine de düşüyor. Hem de yerin yedi kat altında çalışanlar, başta gelmek üzere... Yine madenlerde patlamalar, göçükler yaşanıyor ve yine madenciler ölüyor. Daha geçen ay Zonguldak'ta yaşananların acısı dinmemişken, buna yenileri ekleniyor.

Tekel işçilerine "kendi evleri"nde polis saldırdı. Sarı sendikalar, işçinin değil, polisin kurumu durumunda. Türk-İş binasını giden Tekel işçileri, karşılarında polisi buldular. Belediye işçileri ise grev aşamasına dayandı. Tüm baskılara rağmen birçok işyerinde direnişler sürüyor.

Kısacası, iklim değişikliğine inat, kavganın sıcaklığı içimizi ısıtıyor. Bu sıcak gündemin birçok konusunu dergimizin bu sayısında bulacaksınız.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

18. sayıda

3	Kürt halkı ayakta
4	Operasyonlara karşı direniş sürüyor
5	Sivas katliamının hesabını soracağız
6	Tekel işçilerinin mücadelesi sürüyor
7	Kamu emekçilerine yeni saldırı paketi
8	İSKİ, Belediye işçileri, işçi haberleri...
9	Direnisteki SAMKA ve UPS işçileriyle röportaj
10	G-20 Zirvesi
11	Dünya kupasının arka yüzü
12	Eğitim sisteminde yeni icraatlar
13	Kamu Hastane Birlikleri Yasası
14	'84 ÖO ve 12 Eylül'e dair hatırlatmalar
16	Kapitalizmde işsizliğe çözüm yok
18	Çocuklar nasıl "özgür"leştiriliyor
20	Meksika Körfezi / Kırgızistan
21	Afganistan artık daha "değerli"
22	"Kutup Yıldızı"mız mezarı başında anıldı
23	Geleceğimizin köprüsü Tarihimiz
24	Devrimci 1 Mayıs Platformu'na Dair
25	Türkiye'nin ekseni!

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Gülizar Çınar Adres: Kemalpaşa mah. Atatürk Bulvarı Bedrettin İnönü İş Merkezi No: 114-41 Eminönü/ İSTANBUL (Aksaray Pertevniyal Lisesi karşısı), Tel: (0212) 512 38 07, e-mail: devrimcidurus@hotmail.com Baskı: Estet Matbaa, Merkezefendi Mah.

Fazılpaşa cad. 4. Zer Sanayi Sitesi No: 16/26 Topkapı İstanbul, Tel:212 565 17 74 YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı:18 Temmuz-Ağustos 2010, 2 TL(KDV Dahil)

Son bir yıldır “demokratik açılım” ile beklenti içine sokulan Kürt halkı, bu beklentisi karşılanmadığı gibi, yeni ve kapsamlı saldırılara maruz kalınca, artık isyan etti. Halk, neredeyse hergün tepkilerini ortaya koyuyor. Kürt illeri başta olmak üzere, hemen her yerde, sokak gösterileri yapıyor, saatlerce polisle çatışılıyor.

PKK’nin gerilla eylemlerinin artmasıyla birlikte, kitle gösterilerinde de büyük bir artış yaşandı. Son olarak gerilla cenazelerinin teslim edilmemesi üzerine, günler süren gösteriler yapıldı. Bu cenazelerin neden teslim edilmediği de anlaşıldı.

Cesetlere bile işkence yaparak Kürt halkına öfkesini kusanlar, belli

ve tecavüz olayı gerçekleşti, bir milyondan fazla kişi, zorunlu göçe tabi tutuldu vb... Fakat OHAL sonrası dönemin de bundan pek farkı olduğu söylenemez. **“Demokratik açılım” diye başlatılan son bir yıl içinde bile, 1500’ü aşkın kişi tutuklandı. OHAL’in uygulandığı yıllardan çok daha fazla Kürt çocuğu, cezaevlerine dolduruldu. Keza o yılları aratmayacak şekilde gazeteler kapatıldı, gazeteciler ağır cezalara çarptırıldı. Dolaşısıyla bölgede OHAL gerçekte hiç kalmadı.**

MHP’nin, “yeniden OHAL getirilsin” çıkışı, aslında kirli savaşın dizgin-siz bir şekilde sürdürülmesidir ki, gerillaların cesetlerine yapılanlar, bunun zaten uygulandığını gösteriyor. Asker,

Genelkurmay Başkanı, bu başarısızlığı kapatmak istercesine, toplam 43 bin kişinin yaşamını kaybettiği bu savaşta, en büyük zaiyatın Kürt tarafında olduğuna atıfta bulunarak, (yaklaşık 35 binin Kürt olması) kendilerinin “*beş kez galip geldikleri*”ni söyleyebildi pervasızca. Belli ki öldürdükleri Kürt sayısıyla teselli bulmak istiyorlardı. Bu büyük katliama rağmen, gerillanın sayısındaki artış ve her yerde ayağa kalkan Kürt halkının artan eylemleri ortadayken; yani gerçekte yenildikleri apaçık görülüyorken, bu tür şoven demagojilerle durumu kapatabilmeleri mümkün değildir.

Fakat bu durum, öfkelerini daha fazla arttırıyor, şoven propagandayı daha da yükseltmelerini getiriyor. Öyle ki, Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, meclisteki BTP’li milletvekillerini bile “*dağa çıksınlar*” diyerek tehdit edebildi. 25 yıldır süren mücadeleyi bastıramamanın verdiği tahammülsüzlük ve acz içinde...

Savaş tırmandırılıyor

“Sözün bittiği yerdeyiz” diyordu İlker Başbuğ. Bu, açıkça savaş ilanıydı. Hemen ardından ABD’nin “istihbarat paylaşımı” ile kalmayıp, hava sahasını açtığı haberi yayıldı. Bir ay önceki İsrail karşıtlığı, yerini “akılcı politika”lara bırakmıştı. Dışişleri Bakanı Davutoğlu ve İsrail Ticaret Bakanı, Brüksel’de görüşmüşler, samimi pozlar vermişlerdi. Düne kadar “aşiret reisi” diye küçümsedikleri, Kürt Bölgesel Yönetimi Başkanı Barzani, el üstünde tutuluyor, iyi ilişkiler geliştirmek gerektiği üzerine söylevler artıyordu.

Başbuğ’un açıklamaları, bu gelişmelerin üzerinden oldu. ABD’nin içinde bulunduğu durumdan en iyi şekilde yararlanmak isteyen Türkiye, ABD’den önemli tavizler koparma peşindeydi. Son gelişmeler, bunda belli bir yol alındığını da gösteriyor. Tabi ki, en ciddi geri adımları Türkiye’nin atması koşuluyla...

Barzani de ilk kez PKK’nin ismini anarak, son eylemleri kınadığını açıkladı. Böylece ABD-Irak-Türkiye üçlü mekanizması, yeni bir saldırının startını vermiş oldu. Türk savaş uçakları, artık hiçbir engele takılmaksızın sınırları geçip dağları bombalayacaktı. Hava hareketini, yakın zamanda kara harekatı izleyecekti.

Kürt halkı ayakta Egemenler savaş hazırlığında

Son aylarda bir yandan savaş tamtamları yükselirken, bir yandan da bugüne dek görülmemiş genişlikte tartışmalar yürütülüyor.

Bugüne dek, Kürt sorununda ileri doğru atılan her adım, Kürt halkının verdiği mücadeleden sonucunu almıştır. Bugün tartışma konusu edilen noktalar da, yükselen mücadelenin basıncıyla yapılmaktadır. Bu hakların elde edilmesi kuşkusuz önemlidir. Fakat bunlar, gerçek kurtuluşun önünü kapatmamalıdır.

ki, halka gözdağı vermek, sindirmek istiyorlar. Fakat bunu bugüne dek başaramadılar, bundan sonra da başaramayacaklar. Aksine, halkta daha fazla bilenmişlik, daha büyük bir kin ve savaşma azmi yaratıyorlar. “Taş atan çocuklar” kabusları olmaya devam ediyor...

O halkın öfkesi ve o çocuklar hiç bitmeyecek. Her geçen gün daha da çoğalacak ve militanlaşacaklar. Son eylemlerde bunun örnekleri görüldü. Büyüyen bir ordular. Sadece taş değil, molotof da atıyorlar, hava-i fişek ve ses bombası da... Hem kitle-sel, hem techizat olarak gelişiyor, güçleniyorlar.

Kirli savaş devrede

Artan asker cenazeleriyle birlikte, savaş nağraları daha yüksek perdeden atılmaya başladı. MHP, Kürt illerinde yeniden “olağanüstü hal”in ilan edilmesini istedi. Sözde AKP ve CHP de bu öneriye karşı çıktılar.

OHAL, 1987 yılında ilan edildi ve 2002 yılına kadar sürdü. Bu süre zarfında 3500 köy boşaltıldı, sayısız işkence

büyük bir rahatlıkla herkese ateş açıyor. En son, Hatay’da kekik toplayan iki köylü öldürüldü. Geçtiğimiz dönemde, birçok Kürt çocuk ve çoban da bu şekilde öldürülmüştü.

Buna karşın, son karakol baskınlarında, çok sayıda askerin ölmesi, “hal-ka zarar vermemek” gibi soylu bir davranışla açıklanmıştı! Güya gerillayı “çoban” sanıp ateş etmemişler! Hemen ardından Hatay’da yaşananlar, bu yalanlarını çok geçmeden yüzlerine çarptı. Askerin öldürdüğünü gizleme çabaları, bu kez başarılı olamadı.

Askeri başarısızlıklar

gizlenemez durumdadır

Her büyük askeri başarısızlıktan sonra olduğu gibi, suç yine sınırların şekilsizliğine atıldı. “Sınırlarımız”, kötü çizilmişti, dağlık bir bölgeydi ve kontrolü imkansızdı! Bir kez daha sınırların genişletilmesi, “tampon bölge” kurulması tartışmaları ortalığı kapladı. Ayrıca, ABD’nin yeterince istihbarat vermediği, İsrail’in insansız savaş uçağı Heron’ları teslim etmediği vb. bir dolu gerekçe sıralandı.

Hatırlanacaktır; iki yıl önce Türk ordusu, büyük tantanalarla sınırötesi kara harekatı başlatmıştı. Fakat bir hafta içinde hem de büyük bir bozgunla geri dönmek zorunda kalmıştı. Şimdi arkasına ABD'yi ve Kürt Yönetimini de alarak yeniden saldırmaya hazırlanıyor.

Türk egemenleri, sırtını dayadığı emperyalist ve gerici güçlere rağmen, Kürt halkının mücadelesini bitiremedi, bundan sonra da bitiremeyecek. O yüzden şiddetin yanında bolca demagoji ile süslenmiş kırıntılar da vaadediyorlar.

Vaadleri genişliyor

Son aylarda bir yandan savaş tamtamları yükselirken, bir yandan da bugüne dek görülmemiş genişlikte tartışmalar yürütülüyor. Nazlı Ilıcak gibi kaleminden kan damlayan “mehmetçik gazeteciler” bile, Öcalan’ın muhatap alınabileceğini söylüyor. Bir yandan Erdoğan ve Kılıçdaroğlu sipere gidip poz veriyorlar. Bir yandan da “demokratik açılım”ın devam edeceği söyleniyor. “Taş atan çocuklar”ın çocuk mahkemelerinde yargılanması için meclis çalıştırılıyor, iki üniversitede Kürt kürsüsü açılıyor vb...

Tabi bu konuda başı yine TUSİAD çekiyor. Geçtiğimiz günlerde toplanan TUSİAD Yüksek İstişare Kurulu, “Öcalan’ın muhatap alınması, bölgesel özerklik, Kürtlerin TC’nin kurucu unsuru olduğuna dair anayasal değişiklik” gibi, bugüne dek kesin karşı çıkılan konuları gündemlerine alabildi. Daha önceki yıllarda olduğu gibi TUSİAD, bir kez daha “papaz” rolünü oynuyor.

Elbette, TUSİAD’ın asıl derdi, elde edeceği karlara helal gelmemesi. Aynı toplantıda patronlar, “olayların turizm sektöründeki negatif etkilerini hemen gördük” diyerek, gerçek sıkıntılarını ortaya koydular. Benzer bir durum, Irak Kürt Yönetimi ile bir dizi ekonomik işbirliği yapan patronlar için de geçerli. Türk burjuvazisi, bu bölgeye “yeni pazar” olarak bakıyor ve önemli yatırımlar yapıyor. Kürtlerle yaşanan her sorun, bu ekonomik çıkarları tehdit ediyor.

Bütün bunlar, önümüzdeki dönemde bir yandan savaş tırmandırırken, bir yandan da kimi kırıntılarla bu mücadeleyi bastırma çabasına gireceklerini gösteriyor.

* * *

Öncesi bir yana, son bir yıldaki gelişmeler, Türk egemenlerinin, bırakalım Kürt sorununu çözmeyi, en temel kültürel-demokratik hakları bile tanıyacak güçte olmadığını ortaya koydu. “Demokratik açılım” diyerek Habur’dan giriş yapan gerillalar, bugün cezaevindeler. Tıpkı Öcalan’ın yakalanmasından sonra gelen “barış grupları” gibi...

Bugüne dek, Kürt sorununda ileri doğru atılan her adım, Kürt halkının verdiği mücadelenin sonucu olmuştur. Bugün tartışma konusu edilen noktalar da, yükselen mücadelenin basıncıyla yapılmaktadır. Bu hakların elde edilmesi kuşkusuz önemlidir. Fakat bunlar, gerçek kurtuluşun önünü kapatmamalıdır.

Son gelişmeler bir kez daha göstermiştir ki, Türküyle Kürdüyle burjuvazi birleşmekte ve halka saldırmaktadır. Kürt ve Türk işçi ve emekçileri de birleşmeli, burjuvaziye karşı ortak hareket etmelidir. Bu topraklardaki tüm halkların kurtuluşu, devrim ve sosyalizmedir çünkü.

Operasyonlara karşı direniş yükseliyor

Son aylarda devletin Kürt bölgelerine operasyonları arttı. Onlarca gerilla şehit düştü. Birçok gerilla cenazesi ailelerine teslim edilmedi. Cenazesini almak isteyen ailelere ve kitleye saldırılar düzenlendi. Ancak halk, cenazeleri almakta büyük bir kararlılık gösteriyor ve neredeyse hergün protesto yürüyüşleri ve çatışmalar yaşanıyor.

Kürt sorununu çözmenin tek yolunu imha olarak gören devlet, göstermelik açılımlarının da teşhir olmasıyla zor durumda kalmanın hıncıyla saldırıyor. Dağları, ovaları vb. bombardımana tutuyor. Yeni silahlar ve uçaklar olarak mücadelenin önüne geçmek istiyorlar. Ancak, savaşanlara ve direnenlere diz çöktürmek kolay olmuyor. Devletin gerillaları imhaya dönük çabaları, her yerde direnişle karşılaşılıyor. Asker cenazelerini şovenizmi yükseltmek için bir araç olarak kullanmak isteyen devlete, asker aileleri de tepki göstermeye başladılar

Köyleri bombalayarak ve boşaltarak, ormanları yakarak, köylüleri katlederek gerilla mücadelesini bastırmaya çalışan devlet, bir yandan da tutuklamalar ve gözaltıları yoğunlaştırıyor. Köylüler işkencelerden geçirilirken, evler jıjjbasılıyor, taranıyor. Son bir ay içinde Erzincan’da hücre evi baskınında iki PKK gerillası daha katledildi.

29 Haziran’da Dersim’in Ovacık ilçesi Kızıl Köyü ve Kurdeşi mezarısı kırsalında askerlerle TKP/ML TİKKO gerillaları arasında meydana gelen çatışmada, Çiğdem Yılmaz ve Ferdi Gözüpek isimli iki gerilla daha şehit düştü. Binlerce askerin, son teknoloji helikopterlerin ve bombaların karşısına saatlerce süren bir direniş göstererek, devrime olan inançlarını haykırdılar.

Ferdi
Gözüpek

Çiğdem
Yılmaz

İşkenceler, katliamlar, gözaltılar....

> Halkalı’da 5 askerin ölmesiyle sonuçlanan bombalı saldırı sonrası devletin başlattığı gözaltı operasyonlarında onlarca kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar “bombayı hazırlayanlar ve patlatanlar” diye lanse edilirken, birçoğu serbest bırakıldı, 10’dan fazla kişi de tutuklandı.

> İzmir Tecrite Karşı Mücadele Platformu 18 Haziran’da yaptığı basın açıklamasıyla Erçan Yıldız ve Raşit Dört Yol adlı tutsakların zorla Tokat ve Bafra T Tipi hapishanelerine götürülmesini protesto etti. Sürgün sevkler 15 Haziran tarihinde gerçekleşirken, Kırıkkale F Tipi’nde bulunan tutsaklar açlık grevi gerçekleştirdiler.

> Metris Cezaevi’nde cinayet davasından hükümlü olarak kalan Erçin Ertaş’ın intihar ettiği öne sürüldü. 22 Haziran’da ailesini arayan cezaevi yetkilileri “oğlunuz intihar etti” şeklinde haber verdiler. 6 yıldır hükümlü olan Ertaş’ın cenazesi adli tıptan alınarak toprağa verildi. Devlet, tutukluları ve hükümlülere katletmeye devam ediyor. Adli tutuklular hücre sisteminde genelde intihara sürüklenirken, devrimci tutsaklar ise dövülerek ve işkenceyle katlediliyor.

> Hasta Tutsaklara Özgürlük eylemleri 50 haftayı geride bıraktı. Taksim Tramvay durağından Galatasaray’a kadar yapılan yürüyüşlerde kanser hastası Abdullah Akçay’ın serbest bırakılması istenirken, son dönemde cezaevlerinde meydana gelen “intihar” adı altındaki katliamların da devam ettiğine, fiillerinde baskıların arttığına vurgular yapılıyor.

> 15 Haziran’da Ankara, İzmir ve İstanbul’da evleri basılan TAYAD ve Halk Cephesi üyelerinden 28 kişi gözaltına alındı. “DHKP-C operasyonu” diye lanse edilen gözaltılarda, “hasta tutsaklar eylemine katılmak”, “Kızıldere’de Mahir Çayan anmasına katılmak”, “Newroz’a katılmak” devlet tarafından suç olarak sayıldı. Operasyonlar sonucu gözaltına alınanlardan çoğu TAYAD’lı ailelerden 15 kişi tutuklanarak cezaevine konuldu.

> 1 Temmuz’da Mersin ve İstanbul’da evleri basılan 8 İşçi Köylü okuru gözaltına alındı. Ayrıca İşçi Köylü dergisinin son sayısı örgüt propagandası yapıldığı gerekçesiyle toplatıldı.

> Güneşli’de arkadaşlarıyla birlikte gözaltına alınan Resul Gür’ün karakolda intihar ettiği iddia edildi. Daha önce cezaevinde kalan ve BDP’de de faaliyet yürüttüğü öğrenilen Gür’ün ölümü polis cinayetlerinin son örneği oldu.

> Demokratik Özgür Kadın Hareketi Üyesi K.S. adlı kadın, 17 Haziran’da Bağcılar’da sivil kişiler tarafından kaçırılarak tecavüze uğradı. 21 Haziran’da İHD’de basın açıklaması gerçekleştiren DKÖH ve BDP milletvekilleri, olayın gelişimini anlatırken, tecavüzün aydınlatılmasını istediler. Yapılan açıklamada son 14 yılda tecavüz olaylarının yüzde 90’ının Kürt kadınlarına yönelik gerçekleştirildiğine dikkat çekildi.

Sivas katliamının hesabını soracağız!

2 Temmuz 1993'te Sivas'ta yakılarak katledilen aydın ve sanatçıları anmak için mitingler düzenlendi. Merkezi miting Sivas'ta yapılırken, İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Dersim ve Mersin'de anmalar gerçekleşti.

Sivas'taki mitingden önce devlet bakanları da Madımak'ı ziyaret ederek "tımsah gözyaşları" döktüler. Yıllardır Alevilerin taleplerini görmezden gelen kendileri değilmiş gibi, nutuklar çekip kendilerini övdüler. Bugün oy deposu olarak gördükleri Alevi kitlesine yaranmak için bir takım söylemleri bolca tekrarlıyorlar. Fakat Sivas katliamının yıldönümünde bir kez daha lanetlen-diler. Sivas'ın hesabı soruldu, katillerin yargılanması haykırıldı.

Sivas

2 Temmuz'da Avrupa Alevi Dernekleri Federasyonu, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ve diğer Alevi dernekleri tarafından bir miting düzenlendi. 37 aydın ve sanatçının yakılarak katledildiği Madımak Otel'inde düzenlenen mitinge, 25 bin kişi katıldı. Ethem Bey Parkı önünde kortejler oluşturularak yürüyüşe geçildi. Arama noktasında zaman zaman polisle kitle arasında sopalar yüzünden tartışmalar çıktı.

Madımak Otel'i'nin önünde saygı duruşuyla başlayan anmada, ölenlerin isimleri tek tek okundu. Otel'i'nin müze olması talebinin yanı sıra, zorunlu din derslerinin kaldırılması da temel taleplerden biri olarak öne çıktı. *"Katil devlet hesap verecek"*, *"Sivas'ın hesabı sorulacak"*, *"Yaşasın halkların kardeşliği"*, *"Faşizme karşı omuz omuza"*, *"Sivas'ın ışığı sönmeyecek"* sloganları atıldı. **Proleterce Devrimci Duruş** okurlarının da *"Asla unutmayacağız asla bağışlamayacağız"* pankartıyla katıldığı mitingde, yapılan konuşmalarda katliamın açığa çıkarılması ve sorumluların yargılanması istendi. Miti, müzik dinletisinin ardından son buldu.

İstanbul

1 Temmuz'da Kadıköy'de miting düzenlendi. PDD'nin de örgütleyicileri arasında yer aldığı miting, Tepe Natilius önünde, saat 16'da kortej-

lerin oluşturulmasıyla başladı. En önde Sivas şehitlerinin fotoğraflarının yer aldığı pankartın taşındığı yürüyüşe PSAKD derneklerinin yanı sıra, Kaldıraç, Devrimci Alevi Komiteleri, ESP, Mücadele Birliği, SODAP, SDP, Devrimci Hareket, BDSP ve diğer kurumlar katıldılar. Yürüyüş boyunca *"Katil devlet hesap verecek"*, *"Sivas şehitleri ölümsüzdür"*, *"Sivas'ı unutma unutturma"*, *"Faşizme karşı omuz omuza"*, *"Devrim şehitleri ölümsüzdür"* sloganları atıldı. Dövizlerde ağırlıklı olarak Diyanet İşleri'nin lağvedilmesi, zorunlu din dersinin kaldırılması ve Madımak Otelinin müze yapılması talepleri dillendirildi.

Proleterce Devrimci Duruş okurları da mitinge *"Asla unutmayacağız, asla bağışlamayacağız"* yazılı pankart ve dövizlerin yanı sıra flamlarla katıldılar. *"Sivas katliamının hesabını soracağız"*, *"Katil devlet hesap verecek"*, *"Kahrolsun faşist diktatörlük"*, *"Faşizmi döktüğü kanda boğacağız"*, *"Sivas şehitleri ölümsüzdür"*, *"Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz"*, *"Kurtuluş devrimde sosyalizmde"*, *"Demokrasi, özgürlük, bağımsızlık, sosyalizm için tek yol devrim"*, *"Yaşasın devrim ve sosyalizm"*, *"Biz çelikten biz Bolşevik müfrezeyiz"* sloganlarını atıldı.

Miting saygı duruşuyla başladı. Mitingi örgütleyenler adına yapılan açıklamada, katillerin yargılanması istendi. İnançlara özgürlük sağlanması, Diyanet İşleri'nin lağvedilmesi, zorunlu din dersinin kaldırılması, Madımak Otel'i'nin müze yapılması talepleri bir kez daha yinelendi. Semah gösterisinin ardından Nesimi Çimen'in eşi Makbule Çimen bir konuşma yaptı. Konuşmasında; *"aradan 10 değil 500 yıl geçse de bu katliamın unutulmayacağını"* söyledi. Pınar Sağ ve Önder Babat Müzik Topluluğu'nun müzik dinletisinin ardından sona eren mitinge yaklaşık 1500 kişi katıldı. Mitingden sonra Sivas'taki merkezi mitinge katılmak üzere gidenler uğurlandı.

2 Temmuz'da Sivas'taydık

2 Temmuz Sivas mitingine 1 Temmuz'daki Kadıköy mitingine giderek başladık. Kadıköy'de pankartımızı, flamlarımızı, dövizlerimizi açarak kortej oluşturup yürümeye başladık. Yürüyüş kolunda *"Sivas Katliamının hesabını soracağız"*, *"Faşizmi döktüğü kanda boğacağız"*, *"Kahrolsun faşist diktatörlük"*, *"Kürdistan faşizme mezar olacak"*, *"Yaşasın devrim ve sosyalizm"* sloganlarını atarak alana geldik. Alanda kürsüden yapılan konuşmalarda katliam kınandı, hesabının sorulacağı belirtildi. Mitingten sonra Sivas'a gitmek için Kartal'a geçtik. Ordan yola koyulduk.

Sivas'ın yollarındayız. Dilimizde marşlarımız.

Dostlarımızla beraber marşlarımızı söyleyerek yol alıyoruz. 12-13 saat sonra Sivas'a vardık. Ama biraz geç kalmıştık. Hemen iner inmez alana hızlı bir şekilde geldik. Ve arama noktasından geçtikten sonra pankartımızı açarak gür bir sesle sloganlarımızı atmaya başladık. *"Sivas katliamının hesabını soracağız"*, *"Sivas faşizme mezar olacak"*, *"Kahrolsun faşist diktatörlük"*, *"Yaşasın devrim ve sosyalizm"* sloganlarını sık sık atıyoruz. **"Asla unutmayacağız asla bağışlamayacağız"** sloganlı pankartımız ilgi odağı oluyor. Yürüyüş güzergahında ve alanda birçok işçi-emekçi pankartımızı beğendiklerini ifade ettiler, bize sempatiyle baktılar.

Mitingde birçok Alevi derneği ve kuruluşunun yanı sıra ESP, Partizan, DHF, Halk Cephesi, BDSP, Mücadele Birliği, BD, TKP, Kaldıraç vardı. Onbinler, faşizme karşı öfkesini haykırdı. *"Sivas'ı unutmamak, unutturmayacağız"*, *"Sivas katliamının hesabını soracağız"*, *"Madımak müze olsun"*; *"Devletin Alevisi olmayacağız"* sloganları, en sık atılan sloganlar oldu. Alevi Federasyonu Başkanı Ali Bal-kız, kürsüden yaptığı konuşmada *"AKP'nin oyununa gelmeyeceğiz. Madımak müze olacak. Bunu bir lütuf gibi önümüze sunmaya çalışmasınlar. Şehitlerimizin anısını yaşatacağız"* diyerek katliamı kınadı, şehitleri andı. Miting bittikten sonra tekrar sloganlarla otobüs kalkış yerine geri döndük.

Yaklaşık üç saat bekledik. Bekleme esnasında Sivaslı birçok aile bizi evine davet ederek çay ve yemek ikram ettiler. Sıcak bir sohbet ortamında yemeklerini paylaştılar bizle. Yine başka bir ailede saz çalarak türküler söyledik, halaylar çektik. DS'li dostlarımız da yanımızdaydı. Oldukça sıcak bir ortam oluştu. Aynı sıcaklıkla bizleri uğurladılar.

Nurtepe'de Sivas anması

2 Temmuz'da Nurtepe ve Güzeltepe'de bir yürüyüş düzenlendi.

Saat 20'de Nurtepe Cemevi önünden başlayan yürüyüşte *"Sivas'ı unutma, unutturma! Katil devlet hesap verecek"* pankartı ve Sivas'ta ölenlerin resimlerinin yer aldığı pankart açıldı. Kurumların kendi dövizlerini açtığı yürüyüş boyunca *"Katil devlet hesap verecek"*, *"Yaşasın halkların kardeş-*

liği", *"Sivas'ın ışığı sönmeyecek"* sloganları atıldı. Güzeltepe meydanına kadar süren yürüyüş yaklaşık 150 kişi katılırken, yapılan açıklamada sorumluların yargılanması, Alevilerin taleplerinin dikkate alınması istendi. Yürüyüşü, PDD, SODAP, ESP, DHF, TÖP, EMEP, DKÖH, SDH düzenlerken, Sosyalist Parti de destek verdi.

MÜCADELEYİ SÜRDÜRÜYOR!

Tekel işçileri, 2 Temmuz'da Türk-İş Genel Merkezi binasına gelerek yöneticilerle görüşmek istedi. İşçiler, yine özel güvenlik ve polislerin saldırısına uğradılar.

Güvencesiz çalışmaya karşı mücadelelerini sürdüren Tekel işçileri, İstanbul, Adana, Hatay, Tokat, İzmir gibi illerden seçtikleri temsilcileriyle, yaklaşık 100 kişi, 2 Temmuz günü Ankara'ya geldiler. Direnişi satan Türk-İş ve Tek Gıda-İş bürokratlarından hesap sormak ve Şubat ayında alınan eylem kararlarını hayata geçirmek için işgal eylemine başvurdular. Türk-İş Genel Merkez yöneticileriyle görüşmeye çalışan Tekel işçilerine binanın özel güvenliği engel olmak istedi. Ardından polisler, Tekel işçilerine saldırdı ve işçileri darp ederek dışarı çıkardılar.

İşçilerin, işbirlikçi sendika yöneticileriyle görüşme ısrarını sürdürmesi üzerine, polisler bir grup Tekel işçisini gözaltına almaya çalıştı. İşçilerin tepkisi sonucu gözaltına almaktan vazgeçti. Dışarı çıkarılan işçiler, görüşme talebini dilekçeyle iletmek istediler. Ancak polisler dilekçenin verilmesine de izin vermediler. Bunun üzerine işçiler "Kumlu istifa" sloganını atarak tepkilerini gösterdiler. İşçiler; "Bu binalar bizim ağatlarımızla kuruldu, niçin giremiyoruz?" diyerek oturma eylemi başlattılar.

Oturma eylemi sürerken KESK'e bağılı sendikaların merkez ve şube yöneticileri, Petrol-İş Ankara Şube Başkanı, işçileri ziyaret etti. Ankara'daki devrimci ve ilerici kurumlar da eyleme destek verdiler. İşçiler oturma eylemi boyunca sık sık "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Kahrolsun sendika ağaları", "Zafer direnen emekçinin olacak", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganlarını attılar.

Sendika ağaları ise, işçileri yalnız bıraktıkları ve sattıkları yetmiyormuş gibi, eylemden sonra yayınladıkları açıklamalarda işçileri hedefe çaktı. Türk-İş ve Tek Gıda İş Genel Merkezleri tarafından yayınlanan iki açıklamada, öncü işçilerin isimleri verilerek ihbar edildiler. 1-2 Nisan eylemlerinde Tekel işçilerini sokak ortasında dövdüren, genel merkeze sokmayan sendika ağaları, bu tavırlarını 1 Mayıs işgalinden sonra örgütlü ve daha saldırgan bir hale getirdiler. Fakat başta Tekel olmak üzere işçilerin direnişlerini kıramadılar.

Tekel işçilerinin ısrarı üzerine, Türk-İş Genel Sekreter Yardımcısı sendika uzmanı Naci Ünsal'dı, işçilerin oluşturduğu heyetle görüştü. Türk-İş yöneticilerinin binada olmadığını belirten Ünsal'dı'nın, "Türk-İş'in yapılması gerekeni yaptığını, aksini iddia edenlerin Türk-İş'in kapısından girmeyeceğini" söylediği belirtildi.

İşçiler adına konuşan İstanbul Tekel işçisi Metin Arslan; "Sesimize kulak vermesi gereken Türk-İş yönetimi ve Mustafa Kumlu karşımıza 1 ve 2 Nisan'da olduğu gibi yine polisleri çıkarttı ve saldırttı" diyerek polislerin ve işbirlikçi sendi-

kacıların tutumunu kınadı. Arslan; "İş güvencesi, yeterli ücret, sendikal haklar" istediklerini belirtti. Türk-İş yöneticileriyle görüşme sağlanıncaya kadar oturma eylemini sürdürceklerini söyledi.

Oturma eylemini 5 Temmuz'a kadar sürdüren işçiler, Tek Gıda-İş genel merkezine gittiler. Burada da muhatap bulamayan işçiler, binayı işgal ettiler. 2 Temmuz günü Türk-İş binasında polisin saldırısına uğrayan işçiler için "provokatör" ve "sendika inisiyatifi tanıtmıyorlar" diye açıklamalar yapan Türk-İş ve Tek Gıda-İş genel merkez yöneticileri, ortada görünmezken, işçilere devrimci ve ilerici kurumlar destek verdiler.

Türk-İş yönetimini ve sendika bürokratlarını protesto etmek için Türk-İş önüne siyah çelenk bırakan Tekel işçileri, 6 Temmuz'da sloganlarla Meclis'e yürüdü ve CHP grup toplantısına katıldı. Meclis'te grubu bulunan diğer partilerle yapılan konuşmaların ardından, Meclis kapısı önünde işçiler adına Kenan Aslantaş açıklama yaptı. Polisin kendilerini Türk-İş'ten zorla uzaklaştırdığını anlatan Aslantaş, Ağustos ayında 5 koldan yürüyerek geri dönmek üzere Ankara'ya geleceklerini belirtti. DİSK ve KESK'le görüşen işçiler, eleştirilerini ve tepkilerini iletiler.

İşçilerin sendika ağalarına tepkileri eylemli bir hal aldı. Egemenlerin ve sendika ağalarının korkuları ve saldırganlıkları artıyor. Fakat başta Tekel olmak üzere işçilerin eylemleri sürüyor. Egemen sınıflara karşı olduğu kadar, sendika ağalarına karşı da mücadele büyüyor.

15-16 Haziran'da Miting

15-16 Haziran şanlı direnişinin yıldönümünde, DİSK, Kartal Meydanı'nda bir miting gerçekleştirdi. PDD'nin de katıldığı miting, coşkulu geçti.

DİSK Başkanı Süleyman Çelebi ve direnişteki işyerlerinden işçiler konuşmalar yaptılar. Konuşmalarda 15-16 Haziran eyleminin önemine vurgu yapıldı. Son yıllarda krizle birlikte işçi ve emekçilere pervasızca saldıran burjuvaziye karşı yeni 15-16 Haziran'ların yaratılması gerektiği üzerinde duruldu. Bu sistemli saldırılara karşı birlikte mücadelenin ve örgütlenmenin şart olduğu söylendi.

Konuşmaların ardından sahneye Bandista grubu çıktı, hareketli müzikleriyle kitleyi coşturdu. Ardından sahneyi Onur Akın aldı. Söylenen şarkılar ve çekilen halaylarla miting son buldu.

Oksam'da 15-16 Haziran etkinliği

15-16 Haziran büyük işçi direnişinin 40. yıldönümünde, Osman Akgün Kültür ve Sanat Merkezi'nde bir etkinlik düzenlendi. 20 Haziran'da gerçekleştirilen etkinliğe, saygı duruşuyla başladı. Yapılan sinevizyon gösteriminde 15-16 Haziran direnişinin görüntülerinin yanı sıra, günümüzde yaşanan direniş karelerine yer verildi.

Ardından 15-16 Haziran'la ilgili anlatımlara geçildi. Anlatımlar, bir müddet sonra karşılıklı sohbet ortamına dönüştü. Ağırlıklı olarak 15-16 Haziran'ın büyük bir direniş olduğu ama onu aşacak izlerin bugünlerde kendini gösterdiği, devrimci ve komünistlerin bu bilinçle hareket etmesi gerektiği belirtildi.

Konuşmaların ardından "Gece Tutuştu" müzik dinletisi verdi.

Kamu emekçilerine YENİ SALDIRI PAKETİ

AKP, yeni bir saldırı paketini daha kamuoyuna açıkladı. 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nda değişiklikler yapılacaktı. Devlet Bakanı Hayati Yazıcı, bu değişiklik kamuya duyurdu.

1965 yılında çıkarılan ve işbaşına gelen hükümetler tarafından ufak değişikliklerle bugüne taşınan Devlet Memurları Kanunu'nda yeni düzenlemede; esnek ve güvencesiz çalışma, disiplin cezaları gibi değişiklikler öngörülüyor. Aynı zamanda kamu alanlarını ticarethaneye dönüştürmeyi içeriyor.

Burjuvazi ve hükümetleri, her yasa tasarısında; "iyileştirme", "kaliteli hizmet" gibi yalan ve demogojilere başvururlar. Ama çıkan bütün yasal düzenlemeler, burjuvazi lehine iyileştirme, kaliteli hizmet getirmiştir. İşçi emekçilere ise, yeni bir saldırı, hak gaspı olarak geri dönmüştür. Devlet Memurları Kanunu'nda değişiklik yasa tasarısının da ruhu, mantalitesi; emekçi memurlara daha fazla saldırı, burjuvaziye daha fazla kar sağlamaktır.

Disiplin cezaları ile güvencesiz çalışma dayatıyor

Tasarının 13. maddesi, mevcut 657 Sayılı Yasa'nın 125. maddesinde yer alan uyarı veya kınama cezası öngören fiillere, maaştan kesme, kademe ilerlemesinin durdurulması gibi daha ağır cezalar getiriyor. Ve iki kez kademe ilerlemesi cezası alan kamu emekçisi görevden alınıyor. Yani işten kovuluyor. **Öyle ki, basın açıklaması yapan sendika temsilcisi, mitinge katılan kamu emekçisi, disiplin suçuna tabi tutulacak ve kademe ilerlemesi durdurulacak.** Esasen bu madde ile, kamu emekçisine söylenen; "Amirine itaat et, amirinin karşısında elpençe divan dur, herhangi bir haksızlığa ses çıkarma, eylemlere katılma"dır.

Örneğin "görev sırasında amirine söz ile saygısızlık etme" kamu emekçilerinin kaderini amirin insafına bırakıyor. Bu fiile sırtını dayayan amir, kamu emekçisinin her hareketinde suç unsuru bularak disiplin soruşturması açabilir. Yine aynı maddede "verilen emirlere itiraz etmek, görevleri tam ve zamanında yapmamak, hizmetin yürütülmesinde ve görevin yerine getirilmesinde kurumlarınca belirlenen usul ve esaslara uymamak" fiili, emekçi memurları tam bir cendere altına almayı hedefliyor. Yani amirlerin özel isteklerine bile itiraz edemiyorsunuz. Ayrıca işyeri temsilcisi veya sendikacı olanlar, sendikal faaliyet yürütmelerinde "görevlerini tam ve zamanında yapmak" engeliyle karşılaşılıyor ve disiplin soruşturması getiriliyor. **Daha da önemlisi, işyeri sendika temsilcilerinin, sendikal faaliyet gereği karşı durdukları, dile getirdikleri itirazlar, disiplin konusu ediliyor.**

Tasarıda öyle ileri gidilmiş ki, mesleki bir açıklama bile disipline tabi tutulabiliyor. Örneğin ameliyat sonrası açıklama yapan bir cerrah, bu eylemi nedeniyle kademe ilerleme cezasına çarptırılacak, tekrarı durumunda ise, işten çıkarılabilecek.

Tasarının 5. maddesi ile 657 sayılı kanunun 100. maddesi değiştiriliyor. "Çalışma saat ve süreleri ile görev yerlerine bağlı olmaksızın çalışabilmeleri mümkündür" denilerek, esnek çalışma biçimleri dayatılıyor. **Herhangi bir kamu emekçisi, bir gün başka bir yerde, ikinci günü başka bir yerde çalıştırılabilir. Sabit mekanı yok ediliyor. Böylece yeri ve çalışma saatlerini sürekli değiştire; yerleşik bir hal almasını, arkadaşlık, dostluk edinmesini, örgütlenmesini engellemeyi amaçlıyorlar.**

Tasarıda performans sistemi uygulaması fiillerine de yer verilmiş. Başarı ve ödül sistemi ile, kamu emekçilerini birbiriyle rekatebe sokmayı hedefliyorlar. Hem daha fazla sömürüyü gerçekleştirmek, hem de kamu emekçilerinin birlikte hareket etmesini önlemeye çalışıyorlar.

Grevsiz sendika

Kamu emekçileri yıllardır toplu sözleşme ve grev hakkı için mücadele ediyor. Onların büyük bir ısrar ve inatla yürüttükleri mücadele sonucunda, devlet, sendikalarını tanımak zorunda kaldı. Fakat TİS ve grev hakkı olmayan sendika!

AKP hükümeti kendince kurnazlık yapmaya çalışıyor. Tasarıyla anayasa değişikliğinin onaylanması halinde, "kamu emekçileriyle toplu sözleşme dönemi başlayacağını" söylüyor. Mevcut uygulamada sözleşmeli personel, sendikaya üye olamıyor. Tasarıda bu hüküm çırakılmış. Yani sözleşmeli personel de sendikaya üye olabilecek. Ancak maddenin devamında, daha önce yer almayan grev yasağı getirilmiş.

İşte mantık: Sendikalı olabilirsiniz ama grev yapamazsınız! TİS hakkın var, ama grev hakkın yok! Yani TİS görüşmelerinde hükümet ne derse, ne kadar ücret verirse, ona razı ol!

Oysa TİS hakkı, grev hakkıyla bir bütündür. Bunlar birbirinden ayrıldığında herhangi bir hükmü olmaz. Yıllardır gerçekleşen "toplular görüşme" oyunuyla bunu somut olarak yaşadık, gördük...

Kamu hizmeti ticarileşiyor

Tasarıda, özel şirket ve holdinglerden yöneticiler (CEO'lar) transfer etme hükmü de bulunuyor. Yani herhangi bir hastane sahibi veya yöneticisi, Sağlık Bakanlığı'nda yönetici olabilecek. Veya herhangi bir dershane sahibi, Milli Eğitim Müdürlüğü'nde görev alabilecek.

Özel sektör yöneticisinin kamu kuruluşuna yönetici olması, kamu hizmetlerinin tamamen azami kar mantığıyla işletilmesi anlamına geliyor. Çünkü özel sektörde başarının kıstası, karlılık oranıdır. Böylece kamu kuruluşları birer şirket olacak, kamu hizmeti alan işçi ve emekçiler de müşteri.

Diğer yandan AKP'nin kamuda kadrolaşması daha rahat olacak. Özel sektörden transfer ettiği yandaşlarına, devletin kurumlarını daha fazla peşkeş çekecek ve en alt birimlere kadar ahtapot gibi her tarafı kuşatacak.

Gerçekte kamu hizmeti, devlet tarafından bir karşılığı beklenmeden verilmesi gereken bir hizmettir. İşçi ve emekçilerden bu yüzden vergiler kesilir. Fakat kapitalist sistemde, kamu hizmetlerine de bir kazanç olarak bakılır. İşçi ve emekçilerden kesilen vergiler, onlara hizmet olarak geri dönmez. Aksine her kamu hizmeti için ayrıca para alınır. Sağlığımızdan, eğitimimizden para kazanılır.

İşçi ve emekçiler, mücadeleleri sonucu kısmen de olsa kamu hizmetlerinden yararlanma hakkını elde etmişlerdi. Son yıllarda "sağlıkta dönüşüm" şeklinde bu haklar giderek küçüldü. Bu tasarıyla son kırıntılar da alınmaya çalışılıyor.

Burjuvazi, kamu emekçilerine saldırı kapsamını genişletmiş durumda. Taşeronu arttırması, esnek çalışma biçimlerini dayatması, "sendikalı ol ama grev yapma" demesi, disiplin cezaları, vb. hepsi, kamu emekçileri üzerindeki baskı ve sömürüyü arttırmak, örgütlülüğünü dağıtmak içindir.

* * *

Bu taslak, daha yasallaşmadan püskürtülmeli, geri çekilmesi sağlanmalıdır. Başta emekçi memurlar olmak üzere tüm işçi ve emekçiler, bu tasarı yasallaşırsa, hangi haklarının gaspedileceğini iyi bilmeli ve buna izin vermemelidir.

Bu noktada memur sendikalarına büyük bir görev düşüyor. Fakat KESK dahil sendikaların tutumu ortada. Tasarı duyurulduktan sonra da ciddi hiçbir tepki gösterilmedi. Dolayısıyla sendikaları harekete geçirecek bir taban basıncı gerekiyor. Devrimci demokrat işçi ve emekçiler, bu baskıyı kurabilmek için şimdiden taban çalışmasına başlamalıdır.

Böylesi kapsamlı bir saldırı, ancak fiili genel grevle durdurulabilir. Sadece protesto için değil, tasarı geri çekilene kadar sürececek bir genel grev, genel direniş için kollar sıvanmalıdır. Yunanistan işçi ve emekçilerinin günlerce süren grev ve sokak gösterileri iyi bir örnektir. Kendi tarihimizde de bir saldırı tasarısının hatta bir kanunun, işçi ve emekçilerinin eylemleriyle nasıl geri çekildiğini gösteren örnekler vardır. Şimdi buna yeni örnekleri ekleme zamanıdır.

İSKİ'de oturma eylemi sürüyor

Taşeron şirketlerde İSKİ'nin su açma kapama işlerini yapan işçilerin direnişi devam ediyor. İhalelerin başka şirkete verilmesinin ardından işsiz kalan 300'e yakın işçinin bir kısmı tekrar iş başı yaparken, bir kısmı da direniş süreci boyunca yaşadıkları ekonomik sorunlardan dolayı başka işlere girdiler. İSKİ'nin önünde bekleyişlerine devam eden işçiler ise, çeşitli eylem biçimleriyle direnişlerini kamuoyuna duyurmak için çabalyorlar. İSKİ işçilerinden Mehmet'le 2 Temmuz'da yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

PDD: Direniş sürecini anlatabilir misiniz? Ne tür gelişmeler oldu?

Mehmet: 17 Mart'ta sözleşmelerimizin iptal olmasından sonra direnişe çıktık. 120 güne ulaştı. Her gün buraya gelip oturma eylemlerimizi yapıyoruz. Bu 120 gün içinde yine İSKİ'de ihaleler yapıldı. İhaleye girme yetkisi bile olmayan firmalar ihaleyi kazandı. Albayraklar İSKİ'yle mahkemelik olmasına rağmen ihaleyi aldılar. Onlar da mahkemelik olduğu elemanları çalışır gösterip, sürecimizi baltalamak istiyorlar. Oturma eylemimizi hakkımızı alana kadar sürdüreceğiz. Önümüzdeki günlerde gece yapacağız. Eylemleri daha da çoğaltmak istiyoruz. Gündemi etkilemek için elimizden geleni yapacağız.

Ne kadar işçiyle başlamıştı direniş?

300 işçiyle başladık. Şimdi 14 işçi kaldık.

Neden sayı düştü?

Çoğu işbaşı yaptı. Bir kısmı ekonomik nedenlerden gelemiyorlar. Buraya gelidiş bile 10 TL'ye patlıyor. Bizler işçiyiz, bakkal borcundan evine gidemiyenler var. Kredi kartlarından dolayı birçok arkadaşımız mahkemelik oldu.

Dayanışma nasıl?

İlk başlarda Direnişteki işçileri Platformu kuruldu. Samatya, Marmaray, Tekel işçileri birlikte eylemler yapıldı. Ama şimdi bir şey yok. Onlar bitirmişler.

Bugün Tekel işçileri Ankara'da işgal gerçekleştirdiler.

Biz onlara katılacaktık ama maddi imkansızlıklardan gidemedik. Ama bağlan-tılarımız var. Burada Türk-İş işgali, 1 Mayıs Platformu işgali, Taksim yürüyüşleri, hepsini beraber yaptık. Amacımız direnişleri birleştirmek. Hepimiz aynı sistemin mağduruyuz. Taşeronlaştırma diye bir şey ortaya çıkarttılar. Bizim sırtımızdan paralar kazanıyorlar. Ben 7 sene çalıştım. Şirketin benim yaptığım işten 20 milyar kazandığı oluyordu, ama bana günlük 20 lira veriyordu. Maaşlarımızı alamıyorduk. Sistem AŞ'de çalışırken 3 ay maaş almadığımızı biliyorduk. Maaşımızı almadığımızdan, kredi kartlarına dayanıyorduk. Maaşlarımız sadece kredi kartları faizine gidiyordu.

Hukuki süreç nasıl ilerliyor?

Bundan 6 ay önce İSKİ'yi mahkemeye veren bir grup vardı. Onlar mahkemeyi kazandılar ve biz de onu emsal görerek mahkemeye verdik. Aynı işi yapıyoruz onlarla. Deliller sunuldu. Karşı tarafın itirazları dinlendi.

Sendikalaşma faaliyeti hiç oldu mu?

Sendikalar taşeronlarla ilgili olsaydı bu durumda olmazdık. Sendikalar taşeron deyince sırt çeviriyor. Biz yaklaşık 120 gündür buradayız, gerek sendikalar, gerek siyasi partiler, "ne haldesiniz" diye sormuyorlar. Mücadelemizin üzerine pek düşmediler. Sendikaların işçinin hakkını savunması gerekir. Sadece para toplamak için mi varlar? Bizimle ilgilenmedikleri için sendikalı olmadık. Bizde çalışan işçilerin birçoğunun örgütlülük bilinci yoktu.

İSKİ yetkilileriyle görüşmeleriniz oldu mu?

Birkaç defa yeltendik ama bizi muhatap almadılar. Bizimle yüzleşmekten bile korkuyorlar. Bundan iki yıl önce binlerce eleman aldılar. Çoğu akrabaları. Hiçbiri işten anlamıyor. Ne kaçaktan anlıyor, ne kapamadan anlıyorlar. Bize baskı yapip aynı gün içind açtırıyorlardı, çünkü biz taşeronduk. Gece yarısı bile olsa, gidip açıyorduk. Kadrolu eleman 3 iş yapıyor, akşama kadar arabayla dolaşıyorlar. Açmasını yapamıyorlar. Çok şikayet var. Görmediğimiz bir sürü şeyler dönüyor.

Taşeronlaştırma hakkında neler söylersin?

Taşeronlaştırma bu ülkenin en acı şeyidir. Birilerine para aktarıyorlar. Taşeron firmalar da cinlere perilere yaptırmıyor bu işi. Öyleyse belediye olarak sen yaptır. Aradaki parayı da kamuya harca. Bundan 3 sene önce Türkiye'nin en zengin kurumuydu, bugün bataktı. Albayraklar'dayken 320 milyar barkot açığı vardı. Parayı almışlar ama işlerini yapmamışlardı. 3 ay boyunca bunun peşinden koştular. Kim bilir kaç defa tekrarlandı. Taşeron sistemine karşı birlikte mücadele etmeliyiz. Ancak böyle kazanabiliriz.

Belediyelerde TİS'ler tıkandı

İstanbul Büyükşehir Belediyesi ve bağlı ilçelerinde çalışan işçiler adına Belediye-İş tarafından yürütülen TİS görüşmeleri uyuşmazlıkla sonuçlandı.

5 ay önce başlayan TİS görüşmelerinde ilçe belediyeleri de, tüm yetkilerini Büyükşehir belediyesine vermişti. 30 binden fazla işçiyi ilgilendiren sözleşmelerde, Büyükşehir Belediyesi yüzde 6.38 zam önerirken, taşeron sisteminin de sürdürülmesinde ısrar ediyor. Tüm sosyal hakların yıllar içinde gasp edildiği belediyelerde, taşeronlaştırma saldırısıyla birlikte işçilerin birçoğu asgari ücretin altında ücretlerle çalışmaya başlamış, işinden olmuştu. Son iki yıllık süreç içinde belediyelerde direnişe geçen işçilerin sayısında artış meydana gelirken, talepler görmezlikten geldiği gibi, varolan haklar da gasp edilmeye başlandı.

Belediye-İş sendikasına bağlı işçiler süreç içinde sözleşmeyle ilgili taleplerini haykırmak için yürüyüşler düzenlediler. Mayıs ayı içinde Büyükşehir Belediyesi önünde yapılan yürüyüşün ardından 25 Haziran'da da İSKİ binası önünden Büyükşehir Belediyesi önüne bir yürüyüş düzenlendi. 2 bini aşkın işçinin katıldığı yürüyüş boyunca "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Genel grev genel direniş", "Taşeron sistemine son" sloganları atıldı. Büyük-

şehir Belediyesi önünde açıklanmayı Belediye-İş 5 Nolu Şube Başkanı Nihat Altaş yaptı. Altaş, konuşmasında süreci anlatırken, taleplerin dikkate alınmaması durumunda, greve çıkacaklarını belirtti.

Belediye-İş'e bağlı işçiler, grev kararını asmak için 13 Temmuz'da Edirnekapı'dan Büyükşehir belediyesi önüne büyük bir yürüyüş yapma kararı aldılar. 25 Haziran'dan bu tarihe kadar olan süreç boyunca da işyerlerinde eylemler örgütleyen sendika, grev kararını astıktan sonra iki gün de çadır kurma eylemi gerçekleştirecek.

Genel-İş sendikasının yürüttüğü TİS görüşmelerinde de Beykoz belediyesinde anlaşma sağlanamadı. TİS'lerin anlaşmazlıkla sonuçlandığı ve greve doğru gidildiği bir süreçte sendikaların ve işçilerin birlikte hareket etmesinin kaçınılmazlığı ortada. Sendikalaşan işçilerin kapı dışarı edildiği, örgütlülüğün dağıtılmak istendiği bir süreçte kenetlenmeyi sağlayarak kazanımlar elde edilebilecek. Onun için işçiler tabandan baskı yaparak sendikaları ve sendikacıları bu yönde sıkıştırmalıdır.

İşçi haberleri... işçi haberleri...

*Kot kumlama işçileri, Ankara Abdi İpekçi Parkı'nda 26 Haziran'dan 28 Haziran'a kadar üç günlük oturma eylemi yaptılar. Sektörde meydana gelen ölümlere ve hastalıklara dikkat çekmek için 50 işçi ve ailesinin katıldığı oturma eylemi sürecinde işçiler, Meclis'te görüşmelerde bulundu. İşçilerle Dayanışma Platformu adına yapılan açıklamada sektörde çalışan 10 bin işçinin 5 bininde Slikozis hastalığı belirtileri bulunduğu dikkat çekilirken, 600 işçinin de hastalığa yakalandığı belirtildi. Kot kumlama işçilerinden onlarcası daha önceki yıllarda yaşamını yitirmiş ve birçok eylem gerçekleştirmişti. Ancak gerçekleştirilen eylemlere rağmen, devlet önlemleri almadığı gibi, sektörde sigortasız ve güvencesiz çalıştırmalar devam ettirildi.

*İzmit'te Manessman Boru'da çalışan 15 yıllık işçi Hasan Şimşek, iki boru arasında sıkışarak öldü. "İş kazalarına" resmi bir kayıt olarak geçen Şimşek, 15 yıldır vinç operatörü olarak çalışıyordu. İş kazası 1 Temmuz'da meydana geldi.

*Kocaeli'nde Numarine Tersanesi'nde işe dönmek için işyeri önünde direniş başlatan işçiler ve Limter-İş yöneticileri 24 Haziran'da gözaltına alındılar.

*Siirt'te Akkumru barajı inşaatında çalışan işçileri taşıyan minibüsün devrilmesi sonucunda 13 işçi yaralandı.

*29 Haziran'da Muğla'nın Bodrum ilçesinde bir tersanede meydana gelen patlamada Çağatay Akça ve Bahattin Türkan isimli işçiler yaralandı. Patlama gaz sıkışmasından kaynaklandı.

*Tekel işçileriyle dayanışma gösterdikleri ve 26 Mayıs grevine katıldıkları için 27 Mayıs'ta işten çıkarılan 4 Dev Sağlık-İş üyesi 1 Temmuz'da işe geri alındı. Kartal Koşuyolu Hastanesi önünde direnişe geçen işçilere bu süreç içinde devrimci ve ilerici kurumlar da destek verirken, 35 günlük direniş sürecinde işçiler birçok baskıya maruz kaldı.

SAMKA METAL'DE DİRENİŞ SÜRÜYOR

Samka Metal, yıllardır teneke kutu sektöründe üretim yapan bir firma. Samka Metal patronu Cem Hodara, daha önce 2 kez sendikalaşmak isteyen işçilerin çabalarını boşa çıkartıp işçileri örgütsüz bırakarak sömürmeye devam ediyor. İşçiler tekrar örgütlenmek için çalışmalara başlıyorlar. Yapılan toplantılar ve görüşmelerin ardından, çoğunluğu sağlayarak sendikayla Pazar gününü imza günü olarak belirliyorlar. Cuma akşamı durumu öğrenen Cem Hodara, Cumartesi günü çalışma olmadığı halde işçileri işyerine çağırıyor ve şüphelendiği kişilerle tek tek konuşarak, tehdit ederek, sendikadan vazgeçirmeye çalışıyor. İşçiler bu baskılara aldırmadan gidip sendikaya imza atıyorlar. 10 Mayıs'da işbaşı yapmak için işyerine giden 12 işçi, işten atıldıklarını öğreniyor ve sendikaya haber verip işyeri önünde direnişe geçiyorlar. Sendikanın işçilere koyduğu röportaj yasağına rağmen bizimle röportaj yapan işçinin anlattıklarını yayınlıyoruz.

DSB: İşyeriniz hakkında bir bilgi verebilir misiniz? Çalışma koşullarınız nasıldı?

Samka Metal, 67 yıldır var olan bir işyeri. Teneke üzerine çalışıyor. Her tür teneke kutusu; boya, yağ vb. Daha önce Avrupa yakasında faaliyetliydi. 9 yıldır da Anadolu yakasında da iş yapıyor. Şu anda 100'ü aşkın işçi çalışıyor. İşyerinde çok katı kurallar vardı. Mesela işe bir dakika geç kalsan, işe almıyordu. Mesela çay saatinde herkesin bardağına iki şeker atılırdı, daha fazla şeker isteyen kişiler, şekerlerini evden getirmek zorundaydı. Keza yine yemek saatinde herkese çeyrek ekmek verilirdi, bu ekmekle doymayan, ya aç kalırdı, ya da evden yemek getirirdi. Bir de patron "aslında size bunu da vermeyeceğim de bayılmayasınız diye veriyorum" diyordu. Samka Metal'de çok fazla iş kazası yaşanıyor. Sendika, Çalışma Bakanlığı'ndan müfettiş gönderdi, iş kazaları ve uydurma sebeplerle işçi çıkarılmasından dolayı. Kriz var diyerek bir taraftan işçi atılıyor, diğer taraftan yeni işçi alınıyor.

Sendikalaşma yeni mi başladı?

Daha önce iki kez sendika getirilmek istenmiş, fakat ikisinde de patron bunu önceden öğrenip bunu engelle-

miş. Bu üçüncü çalışma. Patron, sendikalı bir işçiye, sendikadan istifa etmesi ve kendisine ajanlık yapması için öylesine baskı yapmış ki, 4 gün boyunca boş bir odada tecrit etmiş. Sabah işbaşı saati kartı basan işçi, gününü boş bir odada geçiriyor ve akşam kartını basarak çıkıyor. Bu baskıya maruz kalan işçinin psikolojisi bozuluyor. Fakat işverenin artan baskılarına rağmen sendikadan istifa eden olmadı.

Direniş sonrası patron ne yaptı?

Direnişin 2. gününde patron, fabrikaya 2 özel güvenlik görevlisi aldı. 2 hafta sonra da brandalarla fabrika etrafını kapattı. 3. haftada (daha önce servis yoktu) 3 adet her yöne giden servis koydu. Bir işçinin anlattıklarına göre, patron direniş çadırındaki işçilerin fotoğraflarını çektirip diğer işyerlerindeki patronlara bu fotoları faksli yormuş ve "bu işçi oraya gelirse sizin işe almayın" diyormuş.

Direnişteki işçi sayısı ne kadar?

12 kişi direnişteyiz ama çıkarılanların sayısı 21 oldu.

Onlar neden direnişe katılmıyor?

İşsizlik maaşından yararlanamayanlar 'çalışmak zorundayız' dediler ve işten atılınca gittiler. Biraz bekleselerdi sendika vereceği destekten yararlanacaklardı. Ayrıca direnişteki işçiler olarak, işsizlik maaşı alamayan bir arkadaşına para toplayarak destek olduk.

Direniş nasıl gidiyor?

Direniş başladığı gibi gidiyor. Birkaç kişinin dışında herkes direniş çadırına geliyor. Gelmeyenler de maddi sıkıntı çeken insanlar. İşçiler sendikadan istifa etmeme konusunda kararlılar. Bizim şu anda üye kazanmamız lazım, yapmamız gereken bu. Bunun için yeni işe giren işçilerle yakınlaşmaya çalışıyoruz, ev ziyaretleri gerçekleştiriyoruz.

Diğer direnişteki işçilerle ilişkileriniz nasıl?

Direnişteki işçilerle bir bağımız yok. Bir kere UPS işçilerini ziyarete gittik. Bir kez de Koşuyolu Hastanesi'ndeki işçilerin basın açıklamasına katılmış-tık o kadar. Onun dışında bir şey yapılmadı.

Sendika şu anda ne yapıyor?

Sendika günlük ihtiyaçlarımızı karşılıyor, yanımıza geliyorlar, telefonlaşıyoruz. İşten atılan her arkadaşla ayrı ayrı ilgileniyorlar.

Son sözünüz ne olacak?

Biz sendikalı olarak işimizde çalışmak istiyoruz. Bunun için de mücadele etmeye devam edeceğiz. Herkesin bu konuda desteğini bekliyoruz.

Direnişteki UPS işçileri kararlı

Sendikalaştıkları için işten atılan UPS işçilerinin eylemleri devam ediyor. İstanbul ve İzmir'de aktarma merkezleri önünde bekleyişlerini sürdüren işçilere aralıklarla işlerinden atılan yeni işçiler ekleniyor. Son olarak 1 Temmuz'da işten atılan 29 işçiyle birlikte direnişçi işçilerin sayısı 118'e yükselirken, destek ziyaretleri ve eylemlilikleri de artıyor. Direnişteki işçiler üzerinde, hem UPS yönetiminin hem de devletin baskıları artıyor. Tuzla'da ve Mahmutbey'de gözaltı saldırılarına maruz kalan işçilerin bekleyişleri sürerken, İzmir'deki UPS aktarma merkezinin önünde bekleyen işçilerin üzerine de silahla ateş açıldı.

Destek ziyaretlerinin uluslararası boyutta sürdüğü UPS işçilerini 1 Temmuz'da Avrupa'dan gelen sendika yetkilileri ziyaret etti. Aynı gün İzmir'de işçilerin sendikadan istifa etmesi için baskı yapan şirket yetkilileri işçileri zorla notere götürdü. Noterin önüne gelen sendikacılar şirket yetkilisi silah çekerek ateş açtı. Ziyaret ettiğimiz UPS işçileriyle yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

DSB: Direniş nasıl başladı?

Cengiz: Arkadaşlarımızın işten çıkarılmasıyla başladı. Biz de içerde örgütlenmeye başladık. Örgütlenmemizi genişletince, bazı arkadaşlarımız işveren yanlısı olup işçileri patron ve şeflere ispiyon ettiler. İşveren de birer-ikişer bizleri çıkarmaya başladı. Hepimizi işten çıkaramazdı. Şuan 22 kişiyi işten çıkardı. Tabii içerde ki örgütlenmemiz daha da büyüdü. İşveren, yeni işçi alarak diğer arkadaşlarımızı da kovmayı planlıyor. Bu yüzden direnişteyiz ve içeriye başka işçi almıyoruz. Her gün kapıda bekliyoruz içeriye başka işçi alımı yapılmasını önliyoruz. Bu yüzden işveren bütün işleri Hadımköy ve Kurtköy Aktarma Merkezine yönlendiriyor. Bir de Yurtiçi Kargo ile birlikte hareket ediyorlar, yani kendi malını bu şirkete gönderiyor.

Direniş boyunca baskılarla karşılaştınız mı?

İşten çıkarılmadan önce çok karşılaştık. Bazen psikolojik baskı "üyelikten vazgeçin, sizleri işten atarız" diye tehditler vs... Bizler bu oyunlara gelmeyip mücadelemize devam ettiğimiz için şuan işten çıkarıldık. Bu dönem itibarı ile toplam sayımız 118 oldu. İşverene fiziki bir muamele yapmadığından, polislerden henüz bir baskı yok. Bizim direnişimiz/örgütlenmemiz sadece taşeronda değil, kadroda da var. Sadece Mahmutbey'de değil, Hadımköyde ve Kurtköyde'de var. Bu yüzden direniş hala devam ediyor.

Direniş hangi illerde devam ediyor?

Adana, İzmir, Ankara ve Gaziantep'de ki arkadaşlarımızda işten çıkarıldığı için eylemliklerini ve direnişlerini devam ettiriyorlar. İşveren buradaki tavrını her yerde sürdürüyor. Bu nedenle işten çıkarılan işçi

sayısı gün geçtikçe çoğalmaya başladı. İçerdeki örgütlenmeyi işten çıkartarak bitirmeye çalışıyor. Ama buna kattiyen gücü yetmeyecektir. Sesimizi daha çok kitleye ulaştıracağımız yerlerde yapmayı düşündüğümüz eylem planlarımız var.

Sendikanın tavrı nasıl?

Sendika bu direnişi sahiplendiği için ve bu örgütlenmeyi kabul ettiği için güzel bir ortam sağladı. Bütün işçilerin en temel hakkı olan sendikalaşmayı bizlere öğrettiği ve bilgilendirmesi sonucu bu direniş başladı. Ve bu kölelik düzenine başkaldırdık. Örgütlenmemizi gün geçtikçe dahada büyütüp sendikayla yolumuza devam etmek istiyoruz.

Direnişe dışardan destek var mı?

Dayanışma ziyaretleri çok iyi. Son günlerde çevre halkın desteği daha da büyüdü. Gerek yurt dışından, gerek yurt içinden destek var. Bu durum ciddi anlamda bizlerin içinde mücadele ateşini daha da büyütüyor.

İş kazaları ile karşılaştınız mı?

UPS kargoda yaklaşık 2 yıldır çalışıyorum, iki defa iş kazasına tanık oldum. İş kazalarının gerçekleştiği anda, ambulans geleceği yerde, işverenin talimatı ile yaralanan arkadaşımızı paletin üstüne koyup daha sonra kapalı bir aracın arkasında hastaneye götürdüler. Olay anında ne bir sağlık müdahalesi yapan yetkili, ne de sağlık ekipmanları var. Tamamen ilkel çalışma koşullarına tabii tutuluyoruz. İşveren, arkadaşlarımız ölse dahi, olayın üstünü kapatıyor, hastane ve polisleri elinin altına almayı çok iyi biliyor. Arkadaşımın babası iş kazası yaşadı. 1 tonluk demiri 8 kişiyle arabadan çıkarmaya çalıştıkları anda iki ayağı birden demirin altında kaldı. Bir paletin üstüne koyup kapalı aracın arkasında hastaneye götürdüler. Ve sanki hiçbir şey olmamış gibi, üstünü yine kapatmayı bildiler.

Çalışma koşullarınız nasıl?

Şuanda 14 saatlik bir çalışma süresi var. Aldığımız ücret de asgari ücretin altında. Ve bizler bu duruma başkaldırıp zam istediğimiz zaman "ya sev ya terket" politikasını kullanıyor. Yani işten çıkarma tehditleri savuruyor. Bu yüzden kimse sesini çıkarmıyor. Yemek ve dinlenme koşulları zaten çok kötü. İşçilerin yemeğe girip çıkması bir oluyor. Yani ilkel şartlar altında çalıştırılmaya ve köleleştirilmeye devam ettiriliyor.

Direnişe başladıktan sonra çalışma koşullarında herhangi bir değişiklik oldu mu?

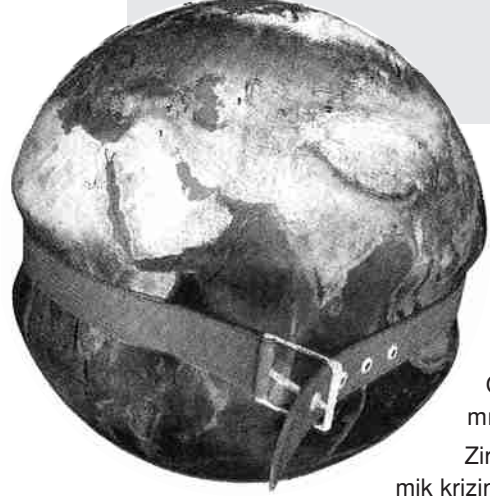
Milli bayramlarda çalışırken, bu dönem izin verildi çalışmadık. Örneğin 1 Mayıs'ta bile tatil yaptık. Düşündüğümüzde bu kazanımlar hiç de küçük değil.

Son olarak ne söylemek istersiniz?

Son olarak KAHROLSUN ÜCRETLİ KÖLELİK DÜZENİ ve İŞÇİLERİN BİRLİĞİ SERMAYEYİ YENECEK diyoruz.

G-20 Zirvesinde KRİZE ÇARE YOK!

26-27 Haziran günleri, Kanada'nın Toronto kentinde G-20 Zirvesi gerçekleştirildi. Bir gün önce de aynı yerde G-8 Zirvesi toplanmıştı.

Zirve öncelikle ekonomik krizin sürdüğü ve kemer sıkma politikalarının gündemde olduğu bir dönemde, zirveye hazırlık için 1.2 milyar dolar gibi devasa bir bütçenin harcanmasıyla eleştiri konusu oldu. Keza, zirve bölgesinde 2 milyon dolar harcanarak bir eğlence parkının, kanolarla gezilebilen bir yapay göletin oluşturulması da bir başka müsriflik ve çelişki örneği olarak kayıtlara geçti.

Diğer taraftan, zirvede krize karşı ortak bir tavır belirlenememesi, ABD ile Almanya'nın ayrı baş çekmesi ve sonuç bildirgesine ABD'nin değil, Almanya'nın çözüm önerilerinin geçirilmesi gibi unsurlarla, etki gücü zayıflamış bir G-20 toplantısı gerçekleştirildi.

Protestoların gölgesinde

Emperyalist zirvelerin güçlü eylemlerle protesto edilmesine alışmış olan emperyalistler, bu defa daha sönük ve daha barışçıl eylemlerin gerçekleştirileceğini düşünüyorlardı. Ama bekledikleri gibi olmadı.

Polis herşeye rağmen olağanüstü güvenlik önlemleri almıştı. Zirvenin yapılacağı bölgenin etrafı 3 metre yüksekliğinde tel örgülerle çevrilmişti ve tel örgülere 5 metre yaklaşan herkes gözaltına alınıyordu.

Alınan bütün önlemlere rağmen, binlerce gösterici caddeleri doldurdu. Eylemlerin militanlık düzeyi de giderek arttı. Eylemciler yollardan söktükleri taşlar ve sopalarla polisle çatıştılar, iki polis aracını ateşe verdiler, ele geçirdikleri başka polis araçlarının üzerine çıkarak polise ait megafonlardan şarkılar söylediler, slogan attılar.

Eylemcilerin asıl hedefi ise, bankalar ve emperyalist tekellere ait mağaza zincirleriydi. Zirvede dünya ekonomisi konuşulurken, dışarıda emperyalistlerin ekonomik hegemonya sembolleri tahrip ediliyordu.

ABD'nin değil Almanya'nın inisiyatifi

Emperyalistler için ise, içerideki sorun, dışarıdaki eylemlerden daha büyüktü. Krizden çıkmanın yöntemi ve uygulanacak politika konusunda bir anlaşma sağlanamamıştı.

Krize karşı ABD'nin çözüm yöntemi, "daha fazla harca" olarak formüle edilmişti. Hem hükümetin şirketlere kaynak aktarmak için bütçe ayırmaya devam etmesini, hem de kişisel harcamaların teşvik edilmesini öngörüyordu. Bugüne kadar "yüzde sıfır" tasarruf oranı ile bir tüketim ve borç ekonomisi oluşturan ABD, bu ekonomik modelin doğal sonucu olan dış açıklarını riskli ve değersiz kağıtlarla finanse edebiliyordu. Böyle hesapsız bir saltanatın sürmeyeceği belliydi; zaten kriz de bu duruma son noktayı koydu.

Şimdi ABD, bu durumu sürdürmeyi savunuyor. Çünkü öncelikle, karları azalan ya da batma riski taşıyan büyük emperyalist tekellere devletin elindeki

mali birikimi hortumlamaya devam etmek istiyor. Sadece tüketerek ve borçlanarak kriz yaratan ABD, daha fazla tüketerek ve borçlanarak krizi aşabileceğini düşünüyor.

Diğer taraftan Almanya ise, büyük tasarruf paketleri ile bütçe açığını azaltmayı, öncelikli hedef olarak koyuyor. Ancak emperyalistlerin "tasarruf" dedikleri şey tekellere peşkeş çekilen kaynaklardan değil, işçi ve emekçilerin haklarından, gelirlerinden tasarruf anlamına geliyor. Tekellerin zararını kapatmak için milyonlarca dolarlık "yardım"lar yapan, yani devletin elindeki parayı tekellere aktaran, bu nedenle de bütçe açıkları yaratan hükümetler, şimdi kitlelerin sırtına binecek zamlar, maaş indirimleri, vergi bombardımanları, gelir kesintileri ile açıklarını kapatmayı düşünüyorlar. Yunanistan, İngiltere, İspanya, Fransa, Almanya gibi en büyük ekonomilere sahip Avrupa ülkeleri "tasarruf" yani yıkım paketlerini hazırladılar ve Avrupa'nın her tarafında bu paketlere karşı eylemler yükselmeye başladı bile.

G-20 Zirvesi'nde asıl anlaşmazlık bu noktadan çıktı. Ve bu defa zirvede ABD'nin değil, Almanya'nın programı öne çıktı. Ancak bu da bir karara dönüşmedi. Sonuç bildirgesinde G-20'nin "kararları" değil "önerileri" yer aldı. Bu önerilerin odağında, bütçe açıklarının azaltılması, bütçe açığının milli gelire oranının düşürülmesi vardı. Ancak bunu nasıl başaracaklarını, her ülke kendi koşullarına bağlı olarak belirleyecekti. Krizden çıkışın maliyetini kapatabilmek için bankalara vergi ve daha sıkı bir denetim getirilmesi konusundaki tartışmalarda ise, bir karara varılamadı ve bu konu da her ülkenin kendi inisiyatifine bırakıldı.

Aslında bu iki ülke de, krizin faturasını kitlelere çikarma konusunda ortaklaşmış durumdalar. Birisi "tasarruf" adı altında kitlelere yıkım paketleri hazırlayarak, diğeri ise kamu kaynaklarını tekellere peşkeş çekerek krizin faturasını üstlerinden atmaya çalışıyorlar.

İki ülkenin savunduğu ekonomi politikalarının farklılaşması ise, aralarındaki hegemonya mücadelesinden kaynaklanıyor. ABD bütçe kesintilerinin yapılmamasını, harcamaların artırılmasını isterken, Avrupa pazarının daraltılmaması, tam tersine kendisinin dizginsiz sömürüsüne açılmasını dayatıyor. Çünkü, Avrupa ülkelerini etkileyen krizden dolayı euro dolar karşısında değer kaybettikçe, AB ülkeleri (özellikle de ihracata dayalı bir ekonomi olan Almanya) ihracat konusunda daha avantajlı hale geliyor. AB'nin ihracatının yükselmesi, ABD'nin dış ticaret açığını artırıyor. ABD ekonomisi bu durumdan zarar görüyor ve AB pazarının kendisine açılmasını istiyor.

ABD'nin, Çin parası Yuan'a değer kazandırılması konusundaki ısrarı da bundan kaynaklanıyor. Yuan'ın dolar karşısında değer kazanması, Çin pazarını ABD'nin ihracatına açacak ve son derece geniş olanaklara sahip bu Pazar, ABD'nin krizi için soluk borusu haline gelecek.

Bu G-20 zirvesinde Çin'in çok fazla sesi çıkmadı. Krizden en az etkilenen, son dönemde hızla yeni pazarlara açılan ve kendine yeni hegemonya alanları oluşturan; ülke içinde de ekonomisi büyümeye devam eden Çin, krizde boğulmakta olan Batılı emperyalistlerin bu kapışmasını, dışarıdan izlemekle yetindi. Yuan'a değer kazandıracaklarına ilişkin açıklamanın ise, sonuç bildirgesine geçmesini engellediği gibi, konuş-

malarda bundan söz edilmesini bile izin vermedi. Sadece bu tutumu bile, Çin'in artık ipeki kendi eline almakta olduğunu göstergesidir.

Krize de çare yok G-20'ye de

Emperyalistler, 2008'den bu yana dünyayı sarsmakta olan ekonomik krize bir çare bulabilmek için büyük bir çaba harcıyorlar. İlk attıkları adım, iflasın eşğindeki tekelleri kurtarmak için bütçeden kaynak aktarmak oldu. Ve bu nedenle, '29 Bunalımı'nın en önemli unsuru olan yaygın şirket iflasları büyük tekel-lerde son derece sınırlı yaşandı. İflaslar asıl olarak küçük ve orta ölçekli şirketleri vurdu. Ancak bu da ayrı bir handicap yarattı. İflas durumundaki tekelleri kurtarmanın ve teşviklerin ardından, ilk anda ekonomik göstergelerde bir iyileşme yaşandı ama bu defa hükümetler büyük bütçe açıkları ve devasa borçlarla başbaşa kaldılar. Buna çare olarak başlattıkları kitlelere saldırı ve yıkım politikaları da kirizi atlatmak bir yana, daha da derinleştiren bir etki yaratacak.

Yaşanan ekonomik krizin nedeni, eksik tüketim ya da para politikaları-finansal hatalar değil, aşırı üretimdir. Bu nedenle, tüketimi artırıcı ya da finansal yöntemlerle bu krizin atlatılması mümkün olmayacaktır. Zaten kitlelere krize ve krizin faturasını kendisine çıkartılmasına karşı tepkileri her geçen gün büyümekte, başta Yunanistan olmak üzere krizden etkilenen ülkelerde önemli kitle hareketleri yaşanmaktadır.

G-20 Zirvesi, bu krize bir çare bulmak amacıyla başladı. Ancak görünen o ki, kriz G-20 zirvelerini tartışmalı hale getirdi.

G-20, dünya ekonomisindeki değişimin bir evresini temsil eden bir kurum olarak ortaya çıkmıştı.

G-7, Sovyetler Birliği'nin ekonomik modeline karşı, emperyalist-kapitalist dünyanın, ABD'nin arkasında yer almasını simgeliyordu ve ABD'nin hegemonyası altındaydı.

'90'lı yıllarda SB'nin dağılmasının ardından, zaman zaman Rusya'nın da katıldığı ve G-8 adı verilen zirveler başlatıldı ve Rusya'nın da ABD'nin hegemonya dünyasına entere olması hedeflendi.

1999 Asya krizinden sonra ise, Çin'in ekonomik gücü kendisini ortaya koyduğunda, G-20 olarak genişlemesi kaçınılmaz hale geldi. Bugün G-20 ülkeleri, ABD, İngiltere, Kanada, Japonya, Fransa, İtalya, Almanya, Rusya, Avustralya, Çin, Hindistan, Brezilya, Türkiye, Endonezya, Suudi Arabistan, Güney Kore, Föney Afrika, Meksika, Arjantin ve AB'den oluşuyor.

G-20, 2008 yılına kadar Maliye Bakanları ve Merkez Bankası Başkanları düzeyinde toplanıyordu. 2008 yılında krizin patlak vermesinin ardından G-20'nin önemi de arttı. 2008'den itibaren devlet ve hükümet başkanlarının katılımıyla Washington, Londra ve Pittsburgh zirveleri gerçekleştirildi.

ABD'nin hegemonya aracı olarak kurulan G-20, ABD hegemonyasının zayıflamasıyla etki gücünü yitirmeye başladı. Son yıllarda G-5 ya da G-15 gibi değişik seçenekler, yeni bileşimler gündeme getiriliyor, tartışılıyor. Ekonomiyi belirleyen güç, ekonomik kurumlar üzerinde de belirleyici olacaktır. Ancak her ne isim koyarlarsa koysunlar, hangi yöntemi denerlerse denerler, kapitalizmin krizlerine çare bulamayacaklardır.

Dünya Kupasının arka yüzü

Dünya Kupaları hep renkli görüntülerle yansır ekranlara, gazetelere. Bir karnaval havasında, gülen insanlar, coşkuyla tezahürat yapan kitleler...

2010 Dünya Kupası'nın ev sahipliğini ilk kez Avrupa ve Amerika ülkelerinin dışında Güney Afrika yaptı. 11 Haziran-11 Temmuz tarihleri arasında Afrika'nın en renkli ve sevimli hali yansıdı. Çünkü Afrika hep açlık ve sefalet demektir insanlık belleğinde. Bunu yaratan emperyalistler, bu imajı silmek için yıllardır uğraş veriyorlar. Bir yandan Afrika'nın yeraltı-yerüstü zenginliklerini yağmalar ve halkı, katliamlarla ve savaşlarla yok ederken, bir yandan da sempatik görünmeye çalışıyorlar.

Sömürü alanlarının en önemli yerlerinden biridir Afrika. Zengin maden ocakları emperyalistlerin iştahını kabartır ve kabartmaya devam ediyor. Sömürgeleştirme saldırılarının başladığı dönemlerde milyonlarca Afrikalı öldürülürken, bir o kadarı da köle olarak kaçırıldı, yurtlarından ve kültürlerinden koparıldı. Yani Afrika denince akla kan ve yoksulluk gelir.

Her şey kar için

Güney Afrika, bu organizasyona 4 milyar dolar harcamış. İnşa edilen onlarca stad, otel ve yol düşünüldüğünde, gelecek karın büyüklüğü de ortada. Turizm gelişirken, bilet satışlarından elde edilen gelirlerle birlikte, yüksek meblağlara ulaşıyor. Bu dünya kupasının en çok tartışılan iki ürünü olan, Jabulani topları ve Vuvuzela çalgıları da bu pazarda önemli yer tutuyor.

Şatafatın ve reklamın arkasından yatan ise, tam bir yoksulluk ve yoksunluk hali. Statlar, işçilerin ve emekçilerin sömürülmesi üzerinde yükseliyor. Görünmeyen yüz dediğimiz işçiler ve emekçilerin grevleri yasaklandı Güney Afrika'da. İşçiler ise, maçları eylem alanına çevirdiler, polislerle çatışmalar yaşandı. Ücretlerini alamayan güvenlik işçileri, Almanya-Avustralya maçı öncesi polisle çatıştı. FIFA, güvenlik işinde çalıştırdıklarına günlük 195 dolar vereceğini söylemesine rağmen 25 dolar vermiş.

Yine Dünya Kupası başlamadan önce grev kararı alan maden işçilerinin grevi, meclisten çıkan yasayla yasaklandı. Güney Afrika'nın elektrik tekelini elinde tutan Eskom, meclis bizzat başvurarak bu yasağı istemişti. Barınaklarda yaşayan işçilerin talebi ise yüzde 18'lik zam ve insanca yaşayacak çalışma koşulları idi. Güney Afrika Ulaşım İşçileri Sendikası, Mart ayında greve çıktı. Kamu emekçilerinin grevi ise, Dünya Kupası sürecinde yasaklandı.

İşte dünya kupasının şatafatı altında unutturulmaya çalışılanlar da bunlar oldu. Tartışılan ise Jalubani'nin aldığı falso ya da Vuvuzela'nın çıkardığı sesdi. Televizyonlardaki yorumcular ise, sadece tek-

nik analizler ve maç anlatımlarıyla geçiştir-diler. Grevi ya da çatışmaları ekranlarına taşıyanlar ise çok sınırlıydı.

Jalubani ve Vuvuzela

Tartışılan Jalubani topu, Adidas tarafından FIFA'ya kabul ettirildi. Yapılan deneylerde topun denge unsurunun standartlara aykırı olduğu ortaya çıktı. NASA'nın yaptığı deneylerde, topun 70 km hızdan sonra zikzak çizmeye başladığı ortaya çıktı. Zaten dünya kupasından önce ve maçlar sonrasında da toptan memnun olan hiçbir futbolcu ve teknik adam yoktu. Elenenler, suçu topa attılar.

Dünya Kupası'nın en çok kar eden tekellerinden Adidas, her organizasyon öncesi ya yeni formlarla, ya toplarla, ya da reklamlarla ortaya çıkıyor. Topun durumu bilinmesine rağmen FIFA'ya kabulünde rüşvetlerin döndüğü de büyük bir ihtimal. Hiçbir FIFA yetkilisi, topa gösterilen bu kadar tepkiye rağmen bir açıklama yapmadı.

Futbol toplarının üretimi de ayrı bir araştırma konusu. Jalubani topları Çin'de üretiliyor. Adidas ucuz işgücü cenneti olması nedeniyle Çin'i tercih etmiş. Çin ise, dünya pazarlarından bir sektörü daha eline geçirmiş olmanın mutluluğunu yaşıyor. Dünya Kupası'nda kullanılan topların yüzde 85'i 1990'lı yılların sonlarına kadar, Pakistan'da elde üretiliyordu. Yaklaşık 450 bin işçi, günlük 1-2 dolar parayla çalışıyordu. Üstelik bu üretim sürecinde daha çok çocuk işçiler kullanılıyordu. 1996'da Life dergisinde yayınlanan bir makaleye göre, Pakistan'da 7 bin çocuğun günlük 60-70 sente top diktiğini açıklandı. 1998'den sonra makine üretimini yaygınlaştırma kararı alındı. Pakistan, dünya futbol topu üretiminin yüzde 30-40'ını karşılıyordu. Ancak şu an piyasayı Çin etkisi sarmış durumda.

Çıkardığı sesle insanları çileden çıkardığı iddia edilen Vuvuzela ise, hayatımıza geçen yıl Konfederasyon kupaları sırasında girmişti ve o dönem de Dünya kupasında çalınmaması için kamuoyu oluşturulmaya başlanmıştı. Vuvuzelanın yüzde 85'i, yine Çin'de üretiliyor. Güney Afrika'nın milli çalgısını üreten Çin, aslında bu dünya kupasının kazanan emperyalisti oldu. Güney Afrika'ya ise 200 bin ekstra turist geldi ve 1.5 milyar euro kar elde etti. Resmi olmayan gelir sektörlerinden fuhuş ve uyuşturucu satışı da artmış durumda.

Afrika'nın makus kaderi değişmedi

Güney Afrika'nın 48 milyon nüfusu var ve her üç kişiden bir işsiz durumda. Nüfusun büyük çoğunluğu barakalarda yaşıyorlar. 18 milyon kişinin geliri 1 doların altında. Dünya Kupasından önce stadyum inşaatlarının yerinde bulunanlar, zorla göç ettirilirken, gitmeyi reddedenlere 5 yıl hapis cezası verileceği yasalaştırıldı. Güvenlik önlemleri de artırıldı. 140 bin civarında olan polis sayısı 200 bine çıkarıldı. 223 yeni güvenlik kameraları kentlere kuruldu. Sınırlardan göçmen geçişini önlemek için 40 bin asker Zimbabwe sınırına yerleştirildi. Bu güvenlik önlemlerinin arkasındaki emperyalist ülke ise, Almanya'ydı. Güney Afrika'yla ticari hacmi 12.9 milyar gibi büyük olan Almanya'nın 600 şirketi, ülke içinde faaliyet yürütüyor. Stat inşaatlarını da Almanya te-

kelleri yaptı ve ciroları 1.5 milyar Euroyu buldu.

500 bin işçinin çalıştırılacağı sözü verilmesine rağmen, sadece 22 bin işçi işe alınmıştı. Üstelik bunları da beyaz ırktan tercih ederek. Siyahi işçiler ve emekçiler, yine açlığa terk edildi. Eylemlere geçme ihtimali olanları durdurmak için ise, hükümet polise öldürme yetkisi verdi. Buna rağmen işçiler, eylemlerini Güney Afrika geneline yaymayı başardılar. Her maçta korku yaşayanlar ise, organizasyon komitesindekiler oldu.

Bir maça girişin 650 Euroyu bulduğu Dünya Kupası maçları sırasında işçilerin talebi, sadece karınlarını doyuracak ücret olmuştu.

Kazanan Çin ve Alman tekelleri

Top dönmeye devam ediyor ve peşinden milyonları sürüklüyor, emperyalistlere milyar dolarlar kazandırıyor. Bu dünya kupasını hangi takım kazanırsa kazansın, asıl kazanan Alman ve Çin tekelleri oldu. İşçiler ve emekçiler ise, ekonomik koşulların düzeleceği vaadiyle kandırılmaya çalışıldı. Afrika'nın makus talihi değişmedi. Değişen sadece, Afrika'nın üzerinden elde edilen kar oranları oldu.

1986 Meksika dünya kupasından önce deprem meydana gelmişti ve insanlar sokaklarda yaşarlarken, milyar dolarlar organizasyona ayrılmıştı. O zaman Meksikalı işçiler ve emekçiler, "gol yemek istemiyoruz, kuru fasulye yemek istiyoruz" diye eylemler gerçekleştirmişti. Afrikalı işçiler ve emekçiler ise, sadece karınlarını doyurmak istiyorlar.

2010 Dünya Kupası ekonomik verilerinden görülenler bunlar. Krizle boğuşan emperyalistler, çıkışlarını bulmak için herşeyi deniyorlar. Yalanlar üzerine kurulu bir dünya yaratıyor ve inanmamızı istiyorlar. Gerçekler ise, ekranlara yansımayanlar ve yazılmayanlar oluyor. Dünya Kupasının ısıltıları arasında kaybedilmek istenen de bu gerçeklerdi. Şimdi soralım, gerçekten top yuvarlak, futbol 90 dakika mı?

Madenci katliamı sürüyor

9 Temmuz'da Edirne'nin Keşan ilçesindeki Kale Madencilik'te 1020 metre derinlikte meydana gelen yangın sonucunda, Yunus Aktaş, Halil Açıkgoz ve Volkan Hamarat adlı işçiler öldü. Ardından Zonguldak'ta yaşanan bir çökme sonucunda bir işçi daha yaşamını yitirdi.

Daha geçen ay Zonguldak'ta katledilen madencilerin ardından timsah gözyaşları dökmüşler, sorunluları cezalandıracaklarını söylemişlerdi. Yalancılarının mumu artık yatsıya kadar bile yanmıyor!

Eğitim sisteminde yeni icraatlar

* * *

Eğitimle ilgili genel çerçeve böyle. Sınavların sonuçlanması ve yeni okul döneminin

açılmasıyla yeniden nutuklar çekilecek.

Gençlere, onların aileri işçi ve emekçilere ise, çok iş düşüyor. Eğitim hakkını adım adım gaspeden bu sisteme karşı, örgütlü bir güç haline gelmek gerekiyor. Eğitim-Sen gibi sendikaları bu yönde daha fazla zorlamalı, veli örgütlenmelerinin daha yaygın ve aktif hale gelmesi sağlanmalıdır. Tabi ki, eğitimin asli unsurlarının, öğrencilerin varolan dağınıklığa son verip örgütlenmelerini güçlendirmeleri, en başa yazılmalıdır.

Eğitimin, her geçen yıl daha da ayrıcalıklı hale getirilmesine izin verilmemeli, eğitim hakkı için, öğrenci gençlik ve tüm toplumsal dinamikler, birleşik mücadeleyi yükseltmelidir.

Eğitim sistemi üzerindeki tartışmalar hiç bitmiyor. Her dönem sonu ve başlangıcında, yeni metotları ve planlamaları ortaya atan devlet, aradan biraz zaman geçtikten sonra bundan vazgeçiyor. “Eğitimde iyileştirmeler yapmak” adına sınav sistemleri değişiyor, liselerin statüleriyle oynanıyor, sınavlar kaldırılıyor, yenileniyor vb... Okul öncesi eğitimden üniversite seviyesine kadar, sorunlar bir çığ gibi büyüdüğü halde, onlar tekellere yeni rant kapıları açmanın telaşındalar.

Son olarak ortaokullarda üç yıldır uygulanan SBS’lerin kaldırılacağını Milli Eğitim Bakanı Ni-met Çubukçu açıkladı. Geçtiğimiz Mayıs ayı içinde ise, gazeteler ve televizyonlardan, düz liselerin tarihe karışacağı ve meslek liselerine dönüştürüleceği haberi yayıldı. Emekçi çocuklarının zorunlu olarak tercih ettiği düz liselerin, iyi ve bakımlı olanları -yani “güzide” semtlerinde olanları- Anadolu liselerine; bakımsız ve yoksul semtlerde olanları ise meslek liselerine çevrilecek. Cem Karaca’nın şarkısında geçen “işçisin sen işçi kal” gerçeğine, bir adım daha yaklaşıyorlar. İşçi kalmakta bir mahsur yok, ama eğitim hakkımızı da gasp ettirmemeliyiz!

* * *

Haziran ayı içinde üniversite sınavları yapıldı. Bu kez öğrenciler, her alanla ilgili ayrı ayrı sınavı girdiler. Yeni sınav sistemiyle milyonlarca öğrenci, bir kez daha kobay olarak kullanıldı. Tıpkı son üç yıldır SBS’lere giren ilköğretim çocukları gibi...

Sınav sonuçları açıklandığında, sistem yeniden tartışmalara açılacaktır. Ancak şimdiden sıfır çekenlerin sayısının artacağına kuşku yok. İlkokuldan üniversiteye kadar tek tipleştirilmiş bir eğitimden, bilimsellikten uzak bir sistemden başka bir şey de beklenemez.

Buna karşın şatafatlı reklamlar arasında sadece “en birincileri” öne çıkartıyorlar. Sonuncuları, ya da “sıfırcıları” dikkate dahi almıyorlar. Bu durumdan asıl kendileri sorumlu iken, sıfır çeken on binlerce öğrencinin, “akıl seviyesini” sorguluyor, “ailelerin çocuklarla ilgilenmemesini” öne sürüyorlar ve suçu onların üzerine atıyorlar.

Haziran ayı içinde yapılan bir röportajda ÖSYM başkanı şöyle diyor: “Anlamadığım bir şey var. Biz soruları o kadar kolay hazırlıyoruz ki, öğrenciler çözemiyorlar. Örneğin ilk okul üçüncü sınıfta sorulan tek denklemler soruya lise öğrencilerinden 70 bin tanesi cevap verememiş”(!)

Şaşıyorlarmış! Eğer öğrenciler, ilkokul üçüncü sınıf düzeyindeki bir soruya cevap veremeyecek haldeyse, bu ne ailelerin ne öğrencilerin suçudur! Eğitimi ve öğretimi, ancak tekellere

kalifiye eleman yetiştirmeye indirgeyen kapitalist sistemin kendisidir gerçek suçlu. **Kimse aptal değildir! Aptallaştıran, alıklaştıran, silikleştiren, sistemin kendisidir.**

Bütün bu ablukaya rağmen, eleştiren, sistemi hedefe çakmayı başaran, işçi ve emekçi çocukları da çıkıyor. Onları asıl şaşırtan da bu oluyor. Sistemi sorgulayan ve ona karşı mücadeleyi yükselten bu gençleri, ya üniversiteden atıyorlar, ya da yaptıkları yeni planlarla üniversite kapısından giremeyecek hale getiriyorlar. Sınav sistemleriyle oynamalarında, okulların statülerini değiştirmelerinde, bunun da önemli bir rolü var.

* * *

Herkese üniversite kapılarını açmak adına, meslek liselerinden bozma yüksekokullar açan devlet, bir yandan da özel okulların yapılmasının önünü açıyor. Yapılan araştırmalarda, dersane sayısının yüzbinlerli bulunduğu, büyük dersanelerin ise, kendilerini üniversiteye döndüğü açığa çıkıyor. Neredeyse her semte bakkal açılır gibi üniversitelerin açıldığı günümüzde, parası olanın okuyabileceği yollar düzleniyor.

Milli Eğitim Bakanlığı’nın kendi verilerinden yola çıkarak rapor hazırlayan Eğitim-Sen, Haziran ayında yayınladığı yazıda, eğitime ayrılan payın 2002’den beri sürekli düştüğünü ortaya koydu. Milli Eğitim Bakanlığı tarafından yatırıma ayrılan pay, 2002’de yüzde 17’den yüzde 6’ya düşmüş durumda. **Okullaşma oranı, Türkiye genelinde yüzde 32 iken, Kürt illerinde bu rakam yüzde 14’ler civarında seyrediyor. Buna karşın 2002’den beri özel okul ve dersane sayıla-**

rında sürekli artış var. Özel dersane sayısı 2000’lerden 5000’lere, öğrenci sayısı ise 700 binlerden 2 milyona yaklaşmış. Teknik eksiklikleri burada saymaya kalkarsak, çok daha vahim bir tablo ile karşılaşırız. Kısacası, ortaya çıkan gerçek, eğitim sisteminin daha da battığıdır.

Öğretmen açıklarından her yıl söz edilmesine rağmen, ataması yapılmayan öğretmenlerin intiharlarını seyrediyoruz, okuyoruz. Sözleşmeli öğretmen statüsüyle kendilerine yarattıkları ucuz işgücü köleleriyle bu işi devam ettirmenin derdindeler. Karlarına daha çok kar katma peşinde. Okullarda çıkan birkaç rüşvet olayında, sorumluluğu gayet pişkince, okulun yetkililerine atarak işin içinden sıyrılabilirler. Oysa kendileri, milyonlarca öğrenciden her yıl toplanan paraların hesabını bir türlü vermiyor.

Milli Eğitim’de yöneticilik yapanlar, keyiflerini sürmeye devam ediyorlar. **Eyüp İlçe Müdürlüğü’nü vekaleten yürüten Güsamettin Erdoğan’ın 4 yılda 160 ülkeyi gezdiği yansıdı basına, çektiği fotoğraflar ve videolarla birlikte...** Küçük basamakta yer alanlar bu haldeyken, üst kademedeki yöneticilerin dersaneler, okullar, oteller kurmasında şaşılabacak bir şey yok.

Okumuş bir işçi soruyor

*Yedi kapılı Teb şehrini kuran kim?
Kitaplar, yalnız kralların adını yazar.
Yoksa kayaları taşıyan krallar mı?
Bir de Babil varmış boyuna yıkılan,
kim yapmış Babil’i her seferinde?
Yapı işçileri hangi evinde oturmuşlar
altınlar içinde yüzen Lima’nın?
Ne oldular dersin duvarcılar
Çin Seddi bitince?
Yüce Roma’da zafer anıtı ne kadar çok!
Kimlerdir acaba bu anıtları dikenler?
Sezar, kimleri yendi de kazandı bu zaferleri?
Yok muydu saraylardan başka oturacak yer
dillere destan olmuş koca Bizans’ta?
Atlantik’te, o masallar ülkesinde bile,
boğulurken insanlar
uluyan denizde bir gece yarısı,
bağırıp imdat istedilerdi kölelerinden.
Hindistan’ı nasıl aldıydı tüysüz İskender?
Tek başına mı aldıydı orayı?
Nasıl yendiydi Galyahlar’ı Sezar?
Bir aşçı olsun yok muydu yanında?
İspanyalı Filip ağladı derler
batınca tekmi filosu.
Ondan başkası ağlamadı mı?
Yediyıl Savaşı’nı 2. Frederik kazanmış?
Yok muydu ondan başka kazanan?*

*Kitapların her sayfasında bir zafer yazılı.
Ama pişiren kim zafer aşını?
Her adımda fırt demiş fırlamış bir büyük adam.
Ama ödeyen kimler harcanan paraları?*

*İşte bir sürü olay sana
Ve bir sürü soru.*

Bertolt Brecht

Bertolt Brecht, varlıklı bir ailenin oğlu olarak 1898’de Almanya’da doğdu. İyi bir eğitim gördü. Dünyadaki haksızlıklara karşı savaşanların safına katıldı. Bu doğrultuda şiirler ve oyunlar yazdı. Gerçekleri anlattığı için yurdundan sürüldü, kitapları yakıldı. **14 Ağustos 1956** tarihinde yaşamını yitirdi.

“Sağlıkta Dönüşüm Programı”nın son halkası: KAMU HASTANE BİRLİKLERİ YASASI

Sağlık alanındaki son saldırısı, Meclis Genel Kurulu gündemine alınıp görüşülmeyi bekleyen “Kamu Hastane Birlikleri Yasa Tasarısı”dır. Yasa ile, devlet ve araştırma hastanelerinin özelleştirme adı altında özelleştirilmesi ve özel hastane zincirlerine satılması planlanıyor.

Önce, bir ilde bulunan bütün devlet ve araştırma hastaneleri bir çatı altında toplanıyor. Bu hastanelerin yönetilmesi için bir mütevelli heyeti oluşturuluyor. Yedi kişilik mütevelli heyetinin ikisi Sağlık Bakanlığı, biri il sağlık müdürlüğü, ikisi il genel meclisi, biri il ticaret odası tarafından atanacak. Yedinci üye de il valisi olacak. Bu mütevelli heyetinin öyle geniş yetkileri bulunuyor ki, “özelleştirme” denilen şeyin ne kadar göstermelik olduğu hemen anlaşılıyor. Bir ildeki bütün hastaneleri yönetecek olan bu mütevelli heyeti, hastanelerin bütün taşınmazlarını ve işletmesini kiraya verebileceği gibi, satışını yapmaya da yetkili kılınıyor. Bu da mütevelli heyetleri eliyle devlet hastanelerinin özel hastane zincirlerine satışının planlandığının en önemli göstergesi.

Zaten bir süredir, devlet ve araştırma hastaneleri, özel hastaneler gibi “katkı payı” adı altında hastalardan para almaya başlamıştı. Yeni düzenlemeyle bu katkı payları ve ek ödemeler artırılarak ağırlıktan alınacak. Çünkü, devlet hastanelerine merkezi bütçeden bir ödeme yapılmayacak. Kendi gelirlerini hastalardan aldıkları paralarla kendileri kazanacaklar. Yani tam birer özel hastane olacaklar.

Özel hastaneler için uygulamada olan sınıflandırma sistemi bu hastaneler için de geçerli olacak. Devlet hastaneleri de kalite sınıfına göre fark ücreti ve katkı payı alacak. Bu da muayeneden her tür tahlile, enjeksiyondan her tür ameliyata kadar, her işlem için ücret ödenmesi anlamına gelecek. Emekçiler ise, bütçelerinin yettiği kalitede bir hastane bulup tedavi olmaya çalışacaklar. Bütçeleri yetmezse hiç tedavi olamayacaklar. Çünkü artık nispeten düşük katkı paylarıyla tedavi olacakları devlet hastaneleri de olmayacak.

Kamu Hastane Birlikleri Yasası, sağlık emekçilerinin çalışma koşullarını da ağırlaştırıyor. Öncelikle, bu hastanelere merkezi bütçeden bir ödeme yapılmayacağı için, sağlık çalışanlarının maaşları da hastane yönetimi tarafından ödenecek. Tabi hastane yönetimleri zamanında öderse. Ücretler performans sistemine bağlandığı için, sağlık çalışanları için belli bir ücret garantisi de ortadan kalkacak. Artık birer ticarethane olan hastanelerin yönetimleri, performans kriterlerini daha da ağırlaştırarak sağlık çalışanlarının daha uzun süreli ve yoğun çalışmalarını dayatacaklar. Sürekli artırılan performans kriterlerini yakalayamayan sağlık çalışanlarının ücretleri sürekli düşürülecek. Yani daha ağır çalışma koşulları ve daha düşük ve güvencesiz ücretlere mahkum edilecekler. Ayrıca, sağlık çalışanları artık birer devlet memuru olmayacaklar. Birer sağlık işletmesi olan hastanelerin personeli haline gelecekler. Bu da iş güvencelerinin de kaybedilmesi anlamına geliyor.

Hastanelerin özelleştirilmesiyle sağlık kalitesi de düşecek. Performansa dayalı sistemle sağlık çalışanları daha çok muayene, ameliyat ve işlem yapmaya zorlandığından, hastalara gereksiz müdahale sayısında ciddi bir artış olacak. Ayrıca daha yoğun ve uzun çalışmaya zorlanan sağlık çalışanlarının hata yapma olasılığı artacak. Zaten hastaneler kalite sınıfına ayrılacağından, parası yetismeyen geniş emekçi kesimleri daha kalitesiz hizmete mahkum edilecek. Bütün bunlar hastaların sağlığını tehdit eden gelişmeler.

“Sağlıkta Dönüşüm Programı”

adım adım örüldü

Kamu Hastane Birlikleri Yasası ile 1980’li yılların sonundan itibaren sürdürülen “Sağlıkta Dönüşüm Programı”nın da sonuna gelinmiş oluyor. Bu süreç adım adım işletildi.

İlk adım emekçilerin özel hastanelere alıştırılması: Önce, SSK hastanesi kuyruklarında canından bezem emekçilere özel hastanelerin önü açıldı. Özel hastaneler tarafından alınan fark ücretleri, yıllarca itilip kakılan emekçilerin gözüne çok gelmedi. Emekçilerin kafasında sağlık hizmetinin özelleştirilmesine dair bir meşruiyet yaratıldıktan sonra, özel hastanelerin fark ücretleri artırılırken diğer taraftan da sağlık ocaklarına ve devlet hastanelerine de fark ücreti konuldu. Bu fark ücretleri, emekçilerde belli bir hoşnutsuzluk yaratsa da sistemi sarsacak kadar eylemli bir tepki gösterilemedi. Bu süreç içinde kamu-özel ayrımı gözetilmeksizin ücretli sağlık hizmetinin altyapısı hazırlandı.

İkinci basamak sağlık hizmetinin özelleştirilmesi: SSK hastane ve dispanserlerinin Sağlık Bakanlığı’na devri operasyonu da sağlığın özelleştirilmesi yolunda önemli bir adım oldu. Bu operasyon, kamu hastanelerinin bir merkezde toplanıp bir merkezden satışının yapılması amacına hizmet ediyordu. Bugün bütün devlet hastaneleri ve SSK hastaneleri Sağlık Bakanlığı’na bağlıdır ve yeni yasa ile tek elden özel hastane zincirlerine pazarlanacaktır.

Birinci basamak sağlık hizmetinin özelleştirilmesi: Aile Hekimliği uygulaması ise birinci basamak sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesi operasyonu olarak hala kurulma aşamasındadır. Önce birkaç ilde pilot uygulaması olarak başlayan aile hekimliği uygulaması, yıl sonuna kadar İstanbul ve Ankara gibi büyük illerin de aralarında bulunduğu bir çok ilde de hayata geçirilecek.

Aile hekimliğinde amaç, primini ödeyen hastalara en ucuz sağlık hizmeti vererek sigorta sisteminin kar etmesidir. Aile hekimlerine, kendisine başvuran hastaların ancak yüzde 10’unu sevk etme hakkı tanınmaktadır. Sevk oranı bunu aşarsa, aile hekiminin aldığı paradan kesinti yapılarak cezalandırılıyor. Bugün SGK, aile hekimine kendisine bağlı olan kişi başına 1 TL 20 Kuruş ödüyor. Yani, bir ay boyunca SGK’lı bir kişi defalarca aile hekimine başvurabilir. Çünkü SGK’ya maliyeti 1 TL 20 Kuruştur. Aile hekimine başvuran kişilerden ya da üye olan kişilerden belli bir üyelik ücreti ya da fark ücreti alınacak. Bunun biçimi şu an için belirlenmiş değildir. Ama bunun

SGK’nın aile hekimine kişi başına ödeyeceği paradan kat kat fazla olacağı mevcut uygulamalardan bellidir. Bu da SGK’nın aile hekimliği sistemi ile para harcamayı bırakalım kar bile edeceği anlamına geliyor.

Birinci basamak sağlık hizmetleri aile hekimliği sistemi ile ikinci basamaktaki hastaneler de Kamu Hastaneler Yasası ile özelleştirilmiş ve sağlık sunucuları birer ticarethaneye dönüştürülmüş oluyor. Peki sağlık hizmetinin finansmanı nasıl olacak?

Sosyal güvenlik kurumlarının bir çatı altında toplanması: Bütün sosyal güvenlik kurumlarının (Emekli Sandığı, SSK ve Bağ-Kur) birleştirilerek SGK çatısı altında toplanması da bu sürecin başka bir temel adımıydı. Bu birleştirme sırasında emeklilik sigortası ile sağlık sigortası da birbirinden ayrıldı. İşçi ve emekçilerin ücret ve maaşlarından ayrıca sağlık sigortası primi kesilmeye başlandı.

Kamu hastanelerinin de özelleştirilmesinden sonra SGK sağlık sistemini finanse eden bir kurum olarak sunuluyor. Gelirini ise topladığı primler, “katkı payı” ve “fark ücreti” adı altında hastalardan topladığı paralar oluşturuyor. Kurulan yeni sağlık sistemine göre bütünüyle özel sağlık işletmeleri tarafından verilen sağlık hizmetinin SGK payı kısmını SGK ödeyecek. Bir süre sonra SGK’nın da özelleştirilmesi planlanıyor. Ancak öncelikle karlı bir işletme haline getirilmesi gerekiyor. Bir ticari işletme nasıl karlı hale getirilir? Gelirleri artırılarak ve giderleri kısılarak. Bu da SGK primleri, “katkı payı” ve “fark ücreti”ne sürekli zam yaparak gelirler artırılırken, SGK kapsamındaki sağlık hizmeti paketi sürekli daraltılarak yapılacaktır.

Tabloyu özetlersek

Bir emekçi, emeklilik primi dışında, sürekli artırılan bir sağlık primi ödeyecek. Bu prim özelleştirilmiş olan sağlık sigortalarında toplanacak.

Emekçi hastalanacak. Öncelikle en ucuz olan aile hekimine başvuracak. Burada bir takım adlar altında ek ücret ödeyecek. Sorunu burada çözülmezse, fiyatları kendine uygun olan bir ikinci basamak hastanesi bulacak. Artık bazı işlemleri ücretsiz yaptırabileceği devlet hastaneleri de olmadığından ve her hastane ücretli olduğundan, fiyatı en uygun olanı arayacak. Fiyatı uygun olan hastanenin kalitesinin düşük olması bir yana, çoğunluk buralara başvuracağı için, sıra bulmakta epey bir zorlanacak. Eğer muayene olmayı başarırsa, gerekli muayene ve tahliller için ek ücretler ödeyecek. Ameliyat gibi daha ileri operasyonlar gerekirse, tekrar ek paralar ödeyecek. Bütün bu aşamalardan birinde parası yetmezse tedavisi yarıda kesilecek. Çünkü artık ücretsiz ya da bugün olduğu gibi daha düşük bir katkı payı ile hizmet alabileceği devlet hastaneleri olmayacak.

Daha da özetlersek; Paran kadar sağlık, paran yoksa öl!

İşçi-Köylü gazetesinde, 2-15 Nisan 2010 tarihinde başlayıp tam 5 sayı devam eden bir yazı dizisi yayınlandı. “*Nafiledir Yalan ve Yanıltma, Gerçekler Acıdır, Acıtır!*” başlıklı yazı dizisi, asıl olarak Yürüyüş Dergisi’nin ÖÖ hakkındaki yazılarına ve kendilerine atfedilen tutumlara yanıt vermeyi amaçlıyor. Zaten dizinin üst başlığı da “*Yürüyüş Dergisi ve PC’ye yanıt*”tır.

Fakat ÖÖ sürecinin yanı sıra 12 Eylül sonrası devrimci tutsakların zindanlardaki direnişlerine de giriliyor ve yazı, tarihsel bir değerlendirme niteliğine bürünüyor. Böyle olunca, sadece 2000-02 ÖÖ süreci ve PC çizgisine yanıt olmaktan çıkıyor, 12 Eylül’den bu yana yaşanan cezaevleri direnişlerini ve bu direnişlerde yer alan tüm devrimci örgütleri kapsıyor. Bunların içerisinde ’84 ölüm orucu ise, özel bir yer tutuyor. 84 ÖÖ’ya, 12 Eylül sonrası direnişlere dair tespitler yapılıyor. Bu yönleriyle bizi doğrudan ilgilendiren bölümler bulunuyor.

2000-02 ÖÖ süreci de dahil, genel olarak zindan direnişleriyle ilgili değerlendirmelerimiz, bugüne dek çeşitli platformlarda yapıldı ve bunlar yayınlandı. Konuyla ilgili herkes, bu kitapları ve dergilerimizin bu sayılarını bulup okuyabilir. Dolayısıyla genel olarak zindan direnişlerine ve İşçi-Köylü’nün yazı dizisinde yer verdiği konulara girmeyi, şu an için gereksiz görüyoruz. Fakat yazı içinde, bizi doğrudan ilgilendiren ve yanıt hakkı doğuran öyle noktalar var ki, onları görmezden gelip, es geçmemiz mümkün değil.

“Tek tip elbise” basit bir

“taktik hata” mıdır?

İşçi-Köylü, yazısının başında, “*Prolerya Partisi’nin belgelerine de yer vereceğini*” belirterek, “*eylem ve direniş sürecine ilişkin, özeleştirel değerlendirme*” yapacaklarını duyurmuştur. Bunların arasında ’84 ÖÖ süreci de bulunmaktadır. Bu dönem TKP/ML davasından yargılanan tutsaklar, “tek tip elbise” dayatmasını kabul etmişler ve buna karşı başlatılan direnişe katılmadıkları gibi, karşı saldırıya geçmişlerdi.

İşçi-Köylü, “*TKP/ML militanlarının; sınırlı bir alanda ve kısa bir süre zarfında tek tip elbise konusunda taktik bir hata yapması elbette kabul edilemez*” (abç) dedikten sonra, bu olayın “*sürekli sömürüldüğü*”nden yakınmakta, “*öncesi ve sonrasıyla gerçekliğin karartıldığı*”ndan söz etmektedir. Ve devamında, buna bir kanıt sunar gibi şunlar söylenmektedir: “*’84 ÖÖ’da kendilerine eşlik eden TİKB’li devrimcilerin açıklamaları, eylemin gelişimi, öncesi ve sonrasında yaşananlarla uyumludur ve bu yüzden de ‘ibret’ vericidir! Ama şaşırtıcı değildir*” (*)

Konu burada bitiriliyor ve başka bir ara başlığa geçiliyor. “*TİKB’li devrimcilerin açıklamaları*” nelerdir, hangi yönden “*ibret vericidir*” ve neden “*şaşırtıcı değildir*” hiçbir şey söylenmiyor. Dahası, bu açıklama ne zaman ve nerede yapılmıştır, bu konuda bir kaynak da gösterilmiyor.

Özeleştir, kişiler ve kurumlar açısından önemli bir mezyettir. Gelişmenin, ilerlemenin en önemli unsurlarından biridir. Onun içindir ki, Lenin, “*devrimci bir partinin işareti*” olarak, “*açıkça yanlış*

“İşçi-Köylü”ye '84 ÖÖ ve 12 Eylül’e dair Hatırlatmalar

Kabul etmek, nedenlerini araştırmak, bu yanlışlığı doğuran durumu tahlil etmek ve yanlışlığı dikkatle düzeltme yollarını tartışmak” belirlemesinde bulunmuştur. Bu aynı zamanda, dil ucuyla kabul edilen hataların yüzeyselliğine ve yetersizliğine yapılan vurgudur.

İşçi-Köylü, yazı dizisine “*özeleştirel değerlendirme*” yapacaklarını belirterek başlıyor, fakat daha hemen başında “*hata*” olarak gördükleri “*tek tip elbise*”ye karşı tutumu, olabildiğince küçültmeye, karşı saldırı ile geçiştirmeye çalışıyor.

Elbette ki, bir hareketin bir dönemde veya bir alandaki hatası-yanlışlığı, onun tüm zamanlarını karalamayı getirmez. Ve elbette ki, yapılan bir hatayı sürekli hatırlatmak, doğru ve geliştirici olmaz. Fakat buradan hareketle, hataların üstünün örtülmesi veya kabul etmek zorunda kalındığı durumlarda, koşullarla ve başkalarıyla açıklanması, ya da küçültülüp hafifsetilmesi, çok daha tehlikeli ve zarar vericidir.

“Tek tip elbise” öyle basit bir hata olarak görülüp geçilebilecek bir konu değildir. İşçi-Köylü bu konuda “özeleştirel” yaklaştığı her yerde “*taktik bir hata*” demekte ve onun “*teslimiyet*” olarak değerlendirilmesine karşı çıkmaktadır. ’84 ÖÖ süreci öncesinde İstanbul cezaevlerinde “tek tip elbise” saldırısı, tutsakları teslim almada kilit bir önem kazanmışken, buna ne kadar “*taktik hata*” denilebilir, üzerinde durulması gereken bir konudur.

TİKB’li tutsaklar da, “tek tip elbise”ye ilkesel bir sorun olarak bakmadıklarını, fakat o kesitte belirleyici bir hal aldığını ve saldırıyı o noktada püskürtmenin yaşamsal bir önem taşıdığını belirtmişlerdi. Bazı dönemler, “taktik” olarak görülebilecek ve daha esnek yaklaşılacak bir durum, bir dönemeç söz konusu olduğunda, stratejik bir niteliğe bürünüp son derece katı yaklaşmayı gerektirebilir. ’84 ÖÖ süreci öncesinde “tek tip elbi-

se” böyle bir niteliğe bürünmüştür. Fakat daha önemli yanı; DS ve TİKB davasından yargılanan tutsaklar, “tek tip elbise” başta olmak üzere faşist yaptırımlar için ÖÖ’ya başlamışken, yani bir direniş sürüyor iken, “tek tip elbise giyilebilir” tartışmasını başlatmaktır. “*Altını mı giysek, üstünü mü*” diyerek ve sürekli geri adım atarak, bu elbiseyi giymek, eylem kırılcılığı yapmak değil de nedir? Önceleri “*mavi kefen*” adını verdiği bir giysiyi, en kritik aşamada üstüne geçirmek, siyaseten ve ahlaken “kefen” giymek anlamına gelmez mi? Buna siyasi litaratürde teslimiyet denmez de ne denir? (**)

Amacımız, o yıllarda yapılan bir tartışmayı yeniden başlatmak değildir. Ama üzerinden 26 yıl geçmesine ve haklılığı geçen zaman içinde çok daha iyi anlaşılmış olmasına rağmen, o dönemde yapılan yanlışların bir biçimde savunulması, ya da hafifsetilmesi kabul edilemez. O eylemde sergilenen tutumları, bugün farklı göstermeye çalışmak, tarihsel gerçekliğe de aykırıdır.

’84 ÖÖ’yu yanlış bulanlar ve o dönem “tek tip elbise” giyenler, sonradan bunun pişmanlığını çok yaşamıştır. Bir çoğu açıkça ifade etmeseler de pratikte bir özeleştir vermişlerdir. ’96 ÖÖ eylemi, bunun en somut göstergesi olmuştur.

Hal böyleyken, birileri “*sömürüyor*” diye, çok önemli bir kesitte yapılan çok ciddi bir yanlış, “*taktik bir hata*” deyip geçmek ve ; “*sınırlı bir alanda, kısa bir süre zarfında*” gibi sözlerle olabildiğince küçültmeye çalışmak, doğru bir yaklaşım olamaz. Üstelik buna “*TİKB’li devrimcilerin açıklamaları*”nı kanıt göstermek, hiç doğru değildir.

İhtilalci komünistlerin ’84 ÖÖ ile ilgili değerlendirmeleri, yazıları ortadadır. O yazılarda teslimiyete ve direnişe dair çok net bir tutum vardır. Teslimiyeti mazur görecektek bir söz, en küçük bir kanıt gösterilemez. İşçi-Köylü, “*TİKB’li devrimcilere*” atfettiği bu açıklamaları nereden okuduysa, kaynak göstermelidir. Resmi bir belgeden değil de, duyumlar üzerinden yazıyorsa bilemeyiz. Ama bu, durumu daha vahim kılar. Tarihsel eylemlere dair yapılan değerlendirmeler, duyumlar-dedikodular üzerinden olmaz.

’84 ÖÖ’nün talepleri ve bitirilişi konusunda TİKB ile DS arasında farklı yaklaşımlar olmuştur ve bunlar resmi olarak da belirtilmiştir. Ancak “tek tip elbise” saldırısının “bir dönüm noktası” olduğu ve mutlaka püskürtülmesi gerektiği konusunda tam bir fikir birliği vardır. Ki, eylem birliği de bu hemfikirlik üzerine oturmuştur. O eylemde şehit düşen komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş’ün sözleriyle; “*dün erkendi/yarın geç/vakit tamam*”dır. (***)

PC çizgisini birçok noktada eleştirebilirsiniz. Fakat ’84 ÖÖ sürecinde, ihtilalci komünistlerle birlikte çok önemli bir misyonu yerine getirmişler,

’84 ÖÖ Şehitleri
TİKB MK Üyesi Mehmet Fatih Öktülmüş,
DS savaşıları, Abdullah Meral,
Haydar Başbağ, Hasan Telci

faşist cuntanın İstanbul cezaevlerini teslim alma saldırısına vücutlarıyla barikat olmuşlardır. Hiç bir komplekse kapılmadan bunu teslim etmek gerekir. Bu, diğer devrimci tutsakların, o süreç boyunca hiç direnmedikleri anlamına gelmez. Ya da PC'nin '84 öncesi için ileri sürülen hatalı tutumlarını ortadan kaldırmaz. Fakat her sürecin bir “dönüm noktası”, “kırılma ya da kader anı” vardır ve o anlarda konulan tavırlar belirleyicidir. “Tek tip elbise” saldırısı ve '84 ÖO süreci böyle bir andır. Direnişle teslimiyetin kristalize olduğu bu anlarda doğru tavrı koymak, yaşamsal önemdedir. Ne yazık ki, TKP/ML davasından yargılanan tutsaklar, böylesine kritik bir aşamada yanlış bir tutum almışlardır. Hiçbir gerekçenin arkasına sığınmadan bunu kabul etmek, en doğru yaklaşım olur.

12 Eylül’de merkezi düzeyde

direnen bir örgüt var!

İşçi-Köylü gazetesi, en bariz hataların üstünü örtmek, ya da onu olabildiğince küçültmek için, tarihsel gerçekleri örtbas etmekte bir mahsur görmüyor. “Tek tip elbise” ve '84 ÖO sürecinden sonra, 12 Eylül’e karşı direniş konusunda da çok rahat kalem oynatabiliyor. Oysa bunlar, çok uzak bir geçmiş de değil. Hemen her örgütün içinde o dönemi yaşayan kadrolar vardır. Belgelere bakma zahmeti gösterilmediyse eğer, yaşayanlara sorulabilirdi. Ama hiçbir yapılmamış.

“*Megafonlu temsilci olayı*” ara başlığı altında yazar, “*herhangi bir hapishanedeki temsilcinin ya da bırakalım onu, örgütün yetkili organlarından birisine mensup olan bir kişinin, olumsuz bir tavrı, çözülmesi, teslimiyet göstermesi, dahası ihanet etmesi, örgütün de aynı düzlemde ele alınmasını getirebilir mi? Böyle bir mantık olur mu?*” diye soruyor. Ve ekliyor: “*O taktirde özellikle de 12 Eylül döneminde merkezi düzeyde kişileri arasında çözülme tavrı göstermeyen bir tane örgüt gösterilebilir mi? Tam da burada bu konudaki en enteresan adreslerden birisiyle polemik yürüttüğümüz iyi anlaşılmalıdır.*”

“*İyi anlaşılması*” ve devrimcilerin dikkat etmesi gereken asıl şey; birisiyle polemik yaparken, onu en zayıf yerinden vurma adına, başkalarını kullanmaya kalkmaması ve bu arada en bilinen gerçekleri çarpıtmamasıdır.

Önce birinci soruya yanıt verelim: Bir temsilcinin ya da “*örgütün yetkili organlarına mensup birinin olumsuz tavrı*” eğer örgütü tarafından sahiplenilmiyor, aksine kınanıyor ve reddediliyorsa, tabi ki “*örgütün de aynı düzlemde ele alınması*”nı getirmez. Fakat örgüt, temsilcisinin olumsuz tavrına ilişkin hiçbir açıklama yapmamış, sadece kendi içinde bir soruşturma yapmakla yetinmişse, diğerlerine de eleştiri hakkı doğar. Söz konusu olayda TKP/ML, hapishane temsilcisinin tutumuyla ilgili aldığı kararı, 10 yıl sonra açıklıyorsa -sıraladığı gerekçelere rağmen- bu anlaşılır bir durum değildir. Herkesin gözü önünde cereyan eden ve yıllardır tartışma konusu edilen bir olayı, zamanında devrimci-demokrat kesimlere, hatta kitlelere açmak, en doğru yaklaşım olurdu. Bu konuda şimdiye dek herhangi bir açıklama yapıp yapılmadığını bilmediğimiz için, daha fazla yorum yapmayı doğru bulmuyoruz.

Bizi asıl ilgilendiren ikinci sorudur. “*12 Eylül döneminde merkezi düzeyde kişileri arasında çözül-*

me tavrı göstermeyen bir tane örgüt gösterilebilir mi” diye soruyor İşçi-Köylü yazarı, yanıtını daha baştan olumsuzlayarak... Ona göre böyle bir örgüt yok! Oysa dost-düşman herkes biliyor ki, TİKB, 12 Eylül döneminde sadece MK düzeyinde değil, temel komitelerinde yeralanların da çözülmediği ve direnişi, örgüt düzeyine yükselten tek örgüttür.

İşçi-Köylü bunu bilmez mi? O satırların birkaç sütun öncesinde '84 ÖO sürecinde kendini kanıtlamak için TİKB'ye başvururken, 12 Eylül'e karşı direniş söz konusu olduğunda neden ve nasıl unuttur?

“*12 Eylül'e karşı direniş*” denildiğinde, akla gelecek ilk isim TİKB'dir. Sadece işkencehanelerde değil, zindanlarda ve mahkemelerde direnişin başını çekmişler, içeride-dışarıda direnişin adı olmuşlardır. 12 Eylül geldiğinde, “*saldırı taktiğini*” benimseyen ve onu gücü ölçüsünde pratiğe geçiren tek örgüttür. MK üyesi Osman Yaşar Yoldaşcan, 12 Eylül'e sıkılan “*ilk kurşun*” olur. “*İhtilalci Komünistler Teslim Olmaz!*” şiarı, tüm yoldaşlarına yol gösterir, sokakta, evde, bulundukları her yerde çatışmalar, o şekilde şehit ya da tutsak düşerler. Yaprığın kımıldamadığı bir dönemde, İsmail Cüneyt'in komutasında Sefaköy'de bir direniş destanı yazılır. Dışarıda böyle bir direniş sergilenirken, üç ayı bulan işkencehanelerde “*ifade vermeme*” geleneğini başlatarak, direnişin çitasını yükseltmişlerdir. Mehmet Fatih Öktülmüş, işkencece direnişin virtüözüdür. Ve onun öğrencileri, Fatih'in izinden giderek, işkencece “*dilsizler ordu-su*” yaratmıştır. Bunlar, polis kayıtlarına bile geçen gerçeklerdir. (“Adressiz Sorgular”, 12 Eylül işkencelerine karşı direnişin belgesel niteliğindeki kitabıdır. Ve halen burjuva aydınların bile, bu konuda kaynak gösterdiği bir eserdir.)

Bu direniş, zindanlara da aynı şekilde yansır. Tutsak düşen hiçbir komünist, faşist yaptırımları kabul etmez. Gittikleri her cezaevinde direnişi başlatırlar. Yenilgiyle biten yerlerde, kendilerini yeniden toplayayıp direnişe önderlik ederler. Mamak'ta Sezai Ekinci bunun en somut örneğidir. Adana cezaevleri, “tek başına bir direniş cephesi” yaratmanın, aylarca hücrelerde direnmenin ve direnişi ilmek ilmek örmenin simgesidir.

Bunlar, belgeleriyle, tanıklarıyla ortadadır. Dost-düşman herkesin teslim ettiği, etmek zorunda kaldığı gerçeklerdir. Böylesine yaygın bilinen bir gerçeği, İşçi-Köylü nasıl unuttur? Ve nasıl kendinden bu kadar emin biçimde “*12 Eylül döneminde merkezi düzeyde çözülme tavrı göstermeyen bir tane örgüt var mı?*” diye sorar. Bu cümleyi kurduktan sonra, hiç durup düşünmez mi, yanlış bir cümle kurduğunun farkına varmaz mı? Ya da o yazıyı yayınlamadan önce okuyanlar, “burada bir yanlışlık var” deyip düzeltmez mi?

Ama hayır! Onlar, kendi hatalarını hafifsetmenin ve PC'yi en zayıf yerinden vurmanın derdindedirler. Bunu da açık bir şekilde yazmak yerine, dolambaçlı yollara başvurmakta, imalarda bulunmaktadırlar. Bu arada hangi tarihsel gerçekleri çarpıttıkları, hangi örgüte haksızlık yaptıkları, hangi şehitlerin kemiklerini sızlattıkları, umurlarında değildir. Tüm çabaları, lafı dönüp dolaştırıp PC'nin en hassas noktasına getirmektir: “*Tam da burada bu konudaki en enteresan adreslerden birisiyle polemik yürüttüğümüz iyi anlaşılmalıdır.*” diyorlar. Yani?!...

Ama-cınız; PC çizgisinin 12 Eylül'deki tutumunu ortaya sermek ise, ya bunu açık açık söyleyin, -böyle satır aralarında gizleyerek değil- ya da onları vurmak için başka örgütleri kullanmayın! Hele TİKB gibi direniş geleneği yaratmış bir örgütü yok saymaya veya yanlışlarınıza paravan yapmaya hiç kalkmayın! Bu örgütün bir dönem tasfiyeciliğin girdabına girmesinden, prestij ve güç kaybetmesinden cesaret alarak, böyle rahat kalem oynatıyorsanız, bir kez daha hatırlatalım: Bu hareketin sahipleri var! Ne kendi içinden, ne de dışından geleneğini inkar eden yaklaşımlara bugüne dek izin vermediler, bundan sonra da vermeyecekler!

* * *

Bütün bunlar, “*tarih çarpıtcılığı*”ndan yakınılarak kaleme alınan ve adından da anlaşılacağı üzere “*acı gerçekleri*” ortaya koyma iddası ile çıkan yazıda yer alıyor ne yazık ki!..

Bir bütün olarak ÖO süreçleri ve zindanlardaki tutuma dair söyleyecek çok şey vardır. Bunları yeri geldiğince söyledik, söylemeyi de sürdürürüz. Fakat eleştiri-özeleştiriye, değerlendirmeleri, zamanında yapmak önemlidir. Kuşkusuz somut durumdaki hassasiyetler gözönüne alınmalıdır. Fakat bu, yıllarca hiçbir açıklama yapmamayı haklı çıkarmaz. Yıllar sonra karşılıklı tefrikalar halinde polemikler yürütmenin de, kimseye bir faydası yoktur.

Son olarak; İşçi-Köylü'den, “*TİKB'li devrimcilerin açıklamaları*” olarak verdiği ve “*ibret verici*” bulunduğu konuyu açmasını ve kaynak göstermesini; “*12 Eylül döneminde merkezi düzeyde kişileri arasında çözülme tavrı göstermeyen bir tane örgüt gösterilebilir mi?*” diyerek yaptığı hatadan dolayı da özür dilemesini bekliyoruz. Bu, devrimci dostluğun ötesinde, objektif yayıncılık ilkeleri açısından bile bir zorunluluktur. “Düzeltilme ve özür” mekanizması, böyle durumlar için yaratılmıştır.

Dipnotlar

(*) Alıntılar, İşçi-Köylü gazetesinin 2-15 Nisan tarihli sayısından alınmıştır.

(**) Bu değerlendirmeler, '84 ÖO sürecine ilişkindir. Öncesi ve sonrası, her aşama kendi içinde ayrıca değerlendirme konusudur. Açık ki, Partizan çizgisinin zindanlardaki tutumu, bir bütün olarak “teslimiyetçi” şeklinde nitelenemez. Fakat bu '84 ÖO sürecinin ve bu süreçte gösterilen tutumların önemini ortadan kaldırmaz.

(***) '84 ÖO'nun içe dönük değerlendirmesi, '87 yılında kaleme alınan “Zorunlu Açıklama” başlıklı bir yazıda ortaya konmuştur. Adından da anlaşılacağı üzere, o “zorunlu” kalınan yerde ve noktalarda yapılan bir açıklamadır. Orada bile, eylem ve gerçekleşen eylem birlikteliğine özenle yaklaşmış, onun önemine, kazanımlarına vurgu yapılmıştır. '84 ÖO faşizme ve teslimiyete karşı gerçekleşen bir eylemdir. Ve her ikisine de darbe vurmuş, geriletmiştir. Her zaman öne çıkarılan yön, bu olmuştur. Ayrıca devrimci tarzda ve bir çok yönüyle örnek oluşturan bir eylem birliği gerçekleşmiştir. Buna gölge düşürmemeye dikkat edilmiştir.

TÜİK(Türkiye İstatistik Kurumu), 2010 Haziran ayı sonunda, Türkiye ekonomisinin 2010 yılı ilk çeyreğinde büyüme oranlarını açıkladı. Aynı günlerde 2009 yılında iller bazında işsizlik göstergelerini de açıkladı. Ayrıca, EKK(Ekonomik Koordinasyon Kurulu), Haziran ayı ortalarında 51. toplantısını yaptı ve toplantıda UİS(Ulusal İstihdam Stratejisi) taslak metni görüşüldü. Daha önce Haziran ayında(en geç Temmuzda) açıklanacağı belirtilen UİS tam metni, henüz açıklanmamıştı, ama taslak metninden de anlaşılmaktadır ki, istihdamı artırma adı altında tekellerin karlarını katlama stratejisi belirleniyor.

TÜİK'in Mayıs ayı istihdam rakamlarını açıklanmadan hemen önce, Başbakan, AKP Genişletilmiş İl Başkanları Toplantısı'nda "Türkiye'de işsizlik oranı 1-2 ay içinde yüzde 10'u yakalar, yüzde 10'un altına düşerse şaşmayın" demişti demeye de, TÜİK'in rakamları bile, onu yalanladı ve yüzde 14.4 olarak açıklandı. Öte yandan, Mayıs ayı sonunda MB (Merkez Bankası) Başkanı Durmuş Yılmaz ve OECD, (Uluslararası Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü) bir dolu rakam sıraladı. TÜSİAD ve Koç Holding de dahil pek çok kurum ve kişi, peş peşe rakamlar uçurdular. Hepsisi de ağızbirliği ile işsizlik-istihdam deyip durdular.

Kapitalizmin “yedekler ordusu”

Kapitalizmde, tarımsal nüfus azalırken, (kır nüfusunun azalmasına paralel olarak) kentlerdeki büyüme ile dev bir işsizler ordusunun oluşur. Makineli tarımla eşzamanlı artış gösteren üretim bolluğuna karşın, işçi ve emekçiler, besin maddelerini alamayacak kadar yoksullaşır. Öte yandan bir avuç azınlık, elinde biriken servetle zevk-i sefa içinde yaşar...

Kapitalizmin bu karakteristik özelliği, hem tarımdaki kapitalist sömürünün, hem de işsizliğin özünü yansıtır niteliktedir. Açlıkla pençeleşen yoksul köylülerin iş bulma umu-

duyla kentlere akmasıyla oluşan geniş işsiz kitlenin, kentlerde de çığ gibi büyüyen işsizler ordusuyla birleşmesi; ortaya işsizlerden meydana gelen dev bir ordu çıkarır. Bu dev işsiz kitlesi, aynı zamanda, çalışanların ücretlerinin düşük tutulması ve her bahane ile kapının önüne konulmaları, örgütsüz-sessiz kitleler olarak çalışmaları için burjuvaziye büyük fırsatlar sunar .

Dahası, süreklileşen işsizlik, ekonomik krizin dünya çapında yaygınlaştığı ve genel bir hal aldığı anda, kronikleşir ve çalışanlar, yığınsal halde işlerini kaybederler.

"*Kapitalizm ancak sıçramalı gelişebilir ve bu yüzden, işgüçlerini satmak zorunda olan üreticilerin sayısı her zaman, kapitalizm tarafından talep edilen işçi sayısının üstünde olmalıdır. ...çeşitli gruplara dahil işçilerin toplam sayısını saptadıysak, bu, kapitalizmin onlara sürekli iş verebildiği anlamına asla gelmiyor. İşin böylesi bir sürekliliği kapitalist toplumda yoktur ve olamaz da ve bu ücretli işçilerin bütün grupları için geçerlidir. Gezgin ve yerleşik milyonlarca işçiden belirli bir bölümü, her zaman işsiz yedekler olarak kalır; bu yedekler kah kriz yıllarında, belirli bir bölgede bir endüstri dalının çöküşünde, ya da işçileri bir kenara iten makineli üretimin özellikle hızlı gelişiminde, büyük bir boyuta ulaşır; kah güçlü biçimde azalır ve hatta bazı yıllarda ve yörelerde çeşitli endüstri dallarından girişimcilerin bilinen şikayetlerine yol açan o işgücü 'kıtlığı' oluşur"* (Lenin, Seçme Eserler Cilt 1, sf: 356).

Böyle olunca işsizlik her dönem farklılık gösterir. Buna bir de kapitalistlerin gerçek işsizlik rakamlarını ve işsizliğin gerçek nedenlerini bilinçli olarak gizlemesi olgusunu eklersek, bu konuda çok fazla konuşuyor olmalarının nedeni anlaşılır olur.

İşsizlik düzeyini ölçen veriler, son derece aldatıcı ve güvenilmezdir. İşsizlik rakamları içersinde, iş bulmakta umudunu tümden yitirenler ve işi olup da yakın zamanda işini kaybedecek olanlar ya da iş güvencesi hiç bulunmayanlar, işsiz kapsamında ele alınmıyor. Dolayısıyla, bir yandan gerçek rakamlar zaten gizleniyor ve bunlara ulaşmak pek mümkün olmuyor. Diğer yandan işsizlik oranındaki inişli-çıkışlı dalgalanmalar, sürekli olarak izlemeyi gerektiriyor.

Kapitalizmin kriz koşullarında işsizlik olağanüstü artıyor, "refah" dönemlerinde ise, kısmen azalıyor. Ayrıca sınıf mücadelesinin

Burjuvazinin yalanları boşuna KAPİTALİZMDE İŞSİZLİĞE ÇÖZÜM YOK!

düzeyi ve işsizlikle savaşımla, işsizlik oranının düşmesine etki edilemiyor.

Bugünkü kriz, ülkeleri yerinden oynatan ve dünya topraklarının yenisinden paylaşımı savaşları koşullarında, kronik bir hal alarak tüm dünya halklarını kasıp kavururken, işsizliğin olağan zamanlardaki gibi ele alınamayacağı da açıktır.

Kapitalizmin “can simidi”

Başbakan Yardımcısı Ali Babacan, Mayıs ayında TÜSİAD-Koç Üniversitesi Ekonomik Araştırma Forumu tarafından düzenlenen konferansta (İktisadi Dalgalanmalar ve Küresel Kriz' konulu konferans) yaptığı konuşmada, istihdam stratejisini öve öve bitiremedi ve ilk kez istihdam meselesine bu kadar uzun vadeli baktıklarını söyledi. Bu stratejiye öylesine önem veriyorlarmış ki, 200 kişilik bir ekiple çalışıyorlarmış. Ekip daha çok işverenler ve işveren temsilcilerinden oluşuyormuş ve kadın ve genç istihdamı üzerinde duracaklarmış.

Genel olarak işsizlik, aynı zamanda ağır sömürü demektir. Kadın, çocuk ve genç emeğin sömürüsü ise, onlara son derece düşük ücret ödediği için, tatlı karlar demek. Burjuvazi kadın, çocuk ve gençleri en çok da kriz koşullarında katlanılmaz çalışma şartlarına mecbur bırakıyor. İstediginde kapıyı rahatlıkla gösterdiği, babası-abisi, işsiz bırakıldığı için kendisi de işten atılmaktan korkan sendikasız, örgütsüz, düşük ücrete razı bu geniş kesim, işçilere karşı koz olarak kullanılıyor.

Zaten sömürücü sınıf, işsizlikle ilgili olarak, kapitalizmin sorgulanmasından büyük korkuya kapıldığından, kitleleri yanıltmak ve bilincini bulandırmak için bütün olanaklarını seferber ediyor. İşçilerin insanca yaşamaya yetecek ücret taleplerine karşı, düşük ücret alan işçileri ve işsizleri kışkırtması, en bilinen yöntemleri. Bunu en son Tekel işçilerin direni-

şinde yaşadık. Bizzat Başbakan'ın kendisi açlık sınırının altında ücret alan Tekel işçilerinin yüksek ücret aldıkları yalanını yayarak —her ne kadar başaramadıysa da— diğer işçilerin ve işsizlerin Tekel direnişine destek vermesini engellemeye çalıştı.

Her fırsatta işsizliğin 'kader' olduğunu vaaz eden burjuvazi, işsizliğin nedenini kimi zaman nüfus artışına kimi zaman 'krizde zarar ettikleri'ne bağlar. Ya da

OECD'nin geçen ay yayımladığı Türkiye raporunda olduğu gibi 'aile içinde ikinci kişinin çalışması' işsizliğin nedenidir! Asgari ücretin çok uzun zamandır aileyi geçindirecek şekilde değil, kişiyi 'geçindirecek' şekilde hesap edildiğinin itiraf etmiş oluyorlar böylelikle. Mücadele ile alınan haklar sınıfa nefes aldırırken, tek kişi kısmen de olsa aileyi geçindirecek kadar ücret alabiliyordu, fakat şu haliyle alınan ücretle kişi kendini bile geçindirmekten uzaktır. Bu, çok uzun yıllardır kapitalizmin ailenin tüm fertlerini çalışma hayatına çekerek, asgari ücreti alabildiğine düşük ödemesinin bir sonucudur aynı zamanda.

Öte yandan, ırkçı ve şoven söylemlerle gerici-faşist politikalarına en fazla da işsizleri yedeklemeleri ve böylece karlarını kan ve gözyaşı üzerinden güvenceye almaları, işsizliğin kapitalizme nasıl dayanak haline getirildiğinin en önemli kanıtlarından biridir. Ayrıca profesyonel ordu, polis teşkilatı, mafya ya da kontgerilla örgütlenmeleri için, işsiz kitleler ellerinin altındadır. Mayıs ayı içinde emniyet müdürlüğü, yirmi bin üniversite mezununu polis olarak alacaklarını açıkladı örneğin. Mezun olup da iş bulamayan, özellikle de okuduğu mesleğe uygun iş hiç bulamayan milyonlarca gencin olması, onların böyle devasa sayılarla elemanı rahatlıkla bulmalarını sağlıyor. Irak'ta Afganistan'da kan döken Amerikan ordusunun, ABD'ye iş bulmak umuduyla gelmiş Latin ve Asya ülkelerin işsiz gençleri olduğu biliniyor. Bütün bunlar insan kaçakçılığı, yabancı işçi düşmanlığı ile at ba-

şı gidiyor. Kısacası, kapitalizmin bir hastalığı olan işsizlik, aynı zamanda kapitalizmin can simidi oluyor.

Kapitalizm işsizlikle mücadele edemez

Bugünlerde ekonomik büyüme rakamları açıklandı. Büyüyormuşuz, istihdam artıyormuş, işsizlik de düşüyormuş(!) İç talebi canlandırarak iş olanakları yaratacakları yalanını yayıyorlar, son zamanlarda. Geçen yıl ellerinde poşetler alışıverişe çıkan işverenler, parti başkanları, milletvekilleri hatırlardadır. TOBB'un (Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği) önerisiyle, sanayici, esnaf ve sendika örgütlerinin bileşeni olduğu 'Üreten Türkiye Platformu' kurulmuştu ve bu platform, alım gücü kalmayan işçi ve emekçilerle alay edercesine 'Eve Kapanma Pazara Çık' sloganı ile 'Kriz Varsa Çare de Var' kampanyası başlatmıştı. Kuşkusuz ekonomik politikalarla işsizlik arasında doğrudan bağlantı var, ancak bu politikalar işsizlikle mücadele için değil, yerli ve yabancı tekellerin karlarını katlamak için belirleniyor. Dolayısıyla iç pazarın canlanması, üretim artışı ve istihdam olanakları anlamına gelmiyor. Aksine, örneğin 'düşük kur'la ithalata dayalı bir büyüme var ve ithal edilen ürünleri piyasaya sürüyorlar. Diğer yandan iç pazarın canlandığı koşullarda bile, işsizlik kısmen azalıyor, ama hiçbir zaman bitmiyor.

İşsizlik rakamları gerçek rakamların çok altında açıklanırken, işsizlikle mücadele ettikleri yalanını da yayıyorlar.

TÜİK, Haziran ayında, hem Mart ayı dönemi, hem de 2009 yılı iller bazında işsizlik göstergelerini açıkladı. Buna göre 2010 Mart dönemi işsizlik oranı, yüzde 14.4 (geçen yıl işsizlik oranı yüzde 14 idi) ve 2009'da Adana, Diyarbakır ve Hakkari, işsizlik rekorunda ilk üç sıraya oturdu. Aynı ay içinde DİSK de işsizlik raporu hazırladı. Rapora göre işsizlik oranı, iki yıl içinde yüzde 35 oranında artış gösterdi.

TÜİK istihdamın da arttığını iddia ediyor. Geçici işlerde çalışan bir milyon üzerinde çalışan varken, bunun doğru olup olmaması önem de kazanmıyor. Üstelik TÜİK, işsizlerin işsiz kalma nedenlerine göre ne kadar olduğunu da tespit etmiş. Buna göre de çalıştığı iş geçici olduğu için işi

sona erenlerin oranı, yüzde 31.5 ve bu işten çıkartılanların oranından(yüzde 19) çok yüksek. "150 bin işsize müjde" gibi flaş haberlerde gördüğümüz, açça dikme, çevre temizliği vs. mevsimlik işlerinde istihdam edilenlere son derece düşük ücret ödediklerini, çalışanların büyük bölümüne maaşlarını ya hiç vermediklerini, ya da çok geç ve çocuğa harçlık verir gibi parça parça ödediklerini de hesaba katarsak, sömürüde sınır tanımazlık müjdele-niyor aslında. Bunun adı da işsizlikle mücadele oluyor.

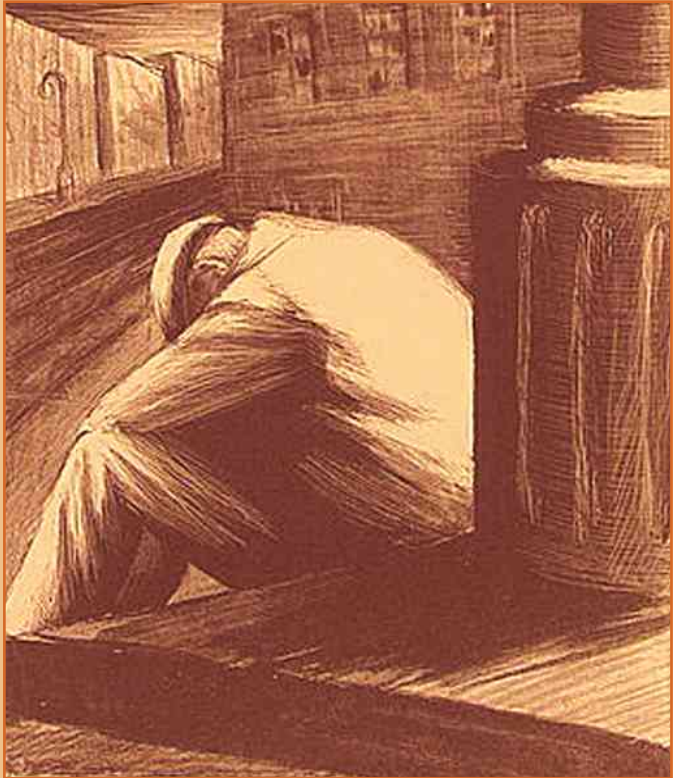
Kapitalizm işsizlikle asla mücadele edemez. Kapitalizmin yasası azami kardır ve bu temel yasa, işsizliğin asıl kaynağıdır. Azami kar dürtüsü, daha az işçiyle daha çok üretim yapmayı getirmekte, bu da işsizliği doğurmaktadır. Öte yandan kapitalizm, işçilere daha az ücret ödemek için "yedek işsizler ordusu"na her zaman ihtiyaç duyar. Dolayısıyla böyle bir "ordu"nun varlığı, onun için yaşam-saldır. Onun içindir ki, işsizliğe karşı mücadele, kapitalizme karşı mücadeledir. Ve işsizlerin örgütlenmesi, büyük bir önem kazanmaktadır.

Birlikte örgütlenmek

Temel yaklaşımımız, işçilerle işsizleri ortak örgütler etrafında bir araya getirmektir. İşsizleri, işçilerin dışında bir güç olarak görmek, devrimci ve komünistlerin işi olamaz. Kaldı ki bu yaklaşım işin doğasına da aykırıdır. Çünkü işçilerle işsizlerin ekonomik ve siyasal hakları, birbirleri ile doğrudan bağlantılıdır. İşsizliğin arttığı dönemlerde, işçilerin ağır çalışma koşullarında düşük ücretle çalıştırılmaları ve sömürünün katmerlenmesi tescil değildir.

İşçilerin, "herkese iş ve çalışma hakkı, çalışma saatlerinin düşürülmesi ve ücretlerin yükseltilmesi" gibi talepleri, işsizleri de ilgilendirmektedir. Tersten de işsizlerin iş ve çalışma isteği ve işsizlik sigortası talebi, işçileri de ilgilendirir. İşsizlerin yukarıda sözü edilen işlerde ve grev kırıcılar olarak onusuzlaştırılmamaları için de bu şarttır.

İşçilerle işsizler, mücadele alanlarında ve tüm eylemlerinde de birlikte olmak zorundadırlar. İşçisi, işsizi ile bir bütün olarak sınıfın kazanımı, ancak bu şekilde mümkün olabilir.

Çocuklar nasıl "özgür"leştiriliyor ?

Bütün burjuva ideolojik bombardıman araçlarıyla, ailelere tavsiye edilen şey; çocuklara hiçbir kural konmaması, son derece sınırsız dizginsiz bir yaşam alanı açılmasıdır. Çocuğun hiçbir sınıra ve kurala tabi olmadığı koşulda, daha iyi gelişeceği, daha yaratıcı bir kişiliğe sahip olacağı, kararlarını "baskı ve etki" altında kalmadan özgürce alacağı iddia edilmektedir.

Oysa kuralların ve sınırların olmadığı yerde ortaya çıkan şey; özgürlük değil, başkalarının özgürlüklerini sınırlayan bir bencilliktir; serbestlik değil, baskıcılıktır; yaratıcılık değil, yıkıcılıktır; gelişim değil, kendini yiyip bitirmeye çalışan bir kırsaldöngüdür; kişisel tatmin değil, doyum-suzluktur.

Gerçekte yaşanan da bu olmaktadır.

Çocuğun önüne pekçok seçenek birden konulmakta ve seçmesi beklenmektedir. Çocuk bu seçeneklerin koşulları, neleri içerdiği ve sonuçları konusunda bir fikir sahibi değildir. O anda gözüne daha çekici gelen şeyi seçivermektedir.

Ama bu gerçekten bir "seçim" yapmak, bir "karar" almak anlamına gelmemektedir. Çünkü ne seçtiği şeyi neden seçtiğini, ne de seçmediği şeyi neden reddettiğini bilmemektedir. Bu durum, yaptığı seçim konusunda emin ve kendisiyle barışık olmasını engelleyen bir unsurdur. Çocuğun önüne, birkaç şey birden konuşmuş, seçmesi istenmiş, çocuk da bir biçimde seçmiştir. Geride kalan ise, doğru kararı verdiğinden emin olamamanın yarattığı huzursuzluk ile birlikte, belki de çok daha iyisini kaçırdığını düşünmenin yarattığı doyum-suzluktur.

Seçeneklerin anlamını bilmeden, karar vermek için gerekli kriterler ve değerler sistemi oluşmadan yapılan her seçim, verilen her karar, çocuğun iç dünyasını karartmakta, iç barışını bozmakta ve huzursuzlaştırmaktadır.

Çocukluğundan itibaren tam bir sınırsızlıkla ve kualsızlıkla, her istediği yerine getirilerek büyütülen bir çocuğun, ergenlik çağından itibaren ebeveynlerine karşı en sık ve en öfkeli biçimde kullandığı sözün "zaten bugüne kadar benim ne istediğimi bir kere olsun sordunuz mu? Ne düşündüğümü bir kere olsun merak ettiniz mi?" olmasındaki çelişki buradan kaynaklanır. Emin olmadan aldığı her karar, omuzlarına bir ağırlık bindirmiştir. Bu ağırlık aslında onun değil, ebeveynlerinin üzerinde olmalıdır. İsyanı, hazır olmadığı halde taşımak zorunda kaldığı bu ağırlıktır.

Benzer biçimde, her istediği yerine getirilen çocukların, isteklerinin hiç bitmemesi, sürekli istemeye devam etmeleri de bununla bağlantılıdır. Aileler "hevesi kalmasın-içinde kalmasın" diyerek istekleri yerine getirdikçe, istemeye devam etmekte, ancak bu durum çocukta bir tatmin değil, henüz istemediklerine dönük bir tatminsizlik duygusu yaratmaktadır. Diğer taraftan, ihtiyaçları karşılanan, ancak şımarıkça

yaptığı istekleri durdurulan çocuklar, daha kanaatkar ve daha tutumlu olmaya küçük yaşlarda alışmaya başlamışlar demektir.

Burjuvazinin hedefi: Çocuklar

Burjuvazi, ailelerin kafasında "özgürlük" kavramını çarpıtmak ve çocuk yetiştirme yöntemlerini sil baştan oluşturmak için büyük bir çaba harcamaktadır. Aslında istediği tek özgürlük, çocukların her tür değer sisteminden, kolektif kültür ve alışkanlıklardan koparak, burjuva propagandanın etki alanına girmesi özgürlüğüdür.

Her şeyden önce şunu kabul etmek gerekir. Sadece çocuklar için değil, yetişkinler için de "kendi kararı" diye bir şey yoktur.

Verili ortamda geçmişinden getirdiği birikimlerin yol göstermesiyle, karşısına çıkan seçeneklerden birisini seçer insan. Ve burada en önemli unsur "geçmişinden gelen birikimler"dir. Bu birikimler ne denli güçlü yoğun ve sağlıklıysa, seçimleri de o kadar isabetli olacaktır.

Bu durum, çocuklar sözkonusu olduğunda daha somut olarak görülür. Çocuklarda henüz değerler sistemi yeni yeni gelişmektedir. Ve daha ilk yaşlardan itibaren nasıl şekillenirse öyle devam eder. Çocuğun kişiliğinin 3-4 yaşına kadar şekillendiği söylenir. Yani henüz sosyal ortamlara girmediği, okul-kreş, sokak vb. nedenlerde ev aile ilişkilerinin dışına çok fazla çıkmadığı yaşlarda... Ve 3-4 yaşına kadar çocuğun dünyasında sadece iki unsur vardır: Aile ve televizyon. Demek ki, çocuğun kişiliğini şekillendirmede, onda değerler sisteminin ilk unsurlarını oluşturma ve yaşama dair ilk birikimlerini yaratmada, bu iki unsurdan biri daha baskın olacaktır.

İşte "çocuğunuzu özgür bırakın" propagandası tam da bu aşamada devreye girmektedir. "Özgür bırakmak" aslında aile etkisini, aile eğitimi en alt düzeye çekmek ve çocuğu televizyonun-reklamların eğitime teslim etmektir. Çocuğun tüm seçimlerini, kararlarını, değerler sistemini reklamlara-reklamlardan akan burjuva propagandaya göre şekillendirmektedir.

Çocuğun irade gücü

Eğitimin ana kesiti, 5 yaşına gelinceye kadar olur. Bu yaştan önce eğitim sürecinin yüzde 90'ını gerçekleştirir. Bunu kişinin eğitimi ve oluşumu izler. Bütününyle 5 yaşına kadar harcadığınız emeğin ürününü toplarsınız. Bu nedenledir ki, 5 yaşına kadar sertlik ile yumuşaklık arasındaki ölçü sorunu büyük önem taşır...

Sertlikten, şiddet ya da isterikçe bağırıp çağırma anlaşılmamalı. Tam aksine, sertlik, isterikçe duygular sözkonusu olmadığı zaman yararlıdır. Uygulamalarım da sevgi dolu bir ciddiyeti benimsedim. Ciddiyet, bağırıp çağırma gerektirmez. Aksine, sukünetiniz, karallığınız, eğer sevgiye dayalı bir yaklaşım sözkonusu ise, daha etkili olur.

İlk kural, çocuğunuzun yaşamına karışmayı tasarladığınız derecede belirli bir yönde ve planlı olarak karar vermektir. Bu çok önemli bir sorun olup genellikle kötü bir şekilde çözülür. Çocuğa ne derecede bir özgürlük tanımak gerekir, hangi aşamada "elinden tu-

lunmamalıdır"? Hangi konularda karar vermesine olanak tanınmalıdır?

Çocuğa başıboş bir özgürlük tanımak yanlış olacaktır. Fakat her zaman neyi yapıp yapmayacağını sorsarsa, her şeyi sizden beklerse, inisiyatifsiz, beceriksiz ve kendine güvensiz olur...

Sık görülen aşırıya kaçma durumunda, anne-baba, çocuğun inisiyatif kullandığını söylerler, bu nedenle istediği gibi hareket etmesine göz yumarlar. Çocuklar da denetimsiz yaşamaya, düşünmeye, karar vermeye alışır. Birçok kişi bu durumda çocuğun iradesinin güçleneceğini sanır. Bunun doğru bir tarafı yoktur. Çünkü gerçek irade gücü, bir şeyi arzu etmek, onu elde etme yeteneğini göstermek değildir; gerektiğinde kişinin kendisini feragat etmeye zorlayabilmesi de irade gücünün bir parçasını oluşturur. İrade gücü, istek ve isteklerin birlikte kontrol edilmesidir; aynı zamanda reddetmesini bilmektir. Nasıl ki, otomobil frensiz olmuyorsa, irade gücü de aynen öyledir. Çocuklara gerektiği zaman arzularına gem vurmaları bilincini vermek gerekir.

(Çocuk Eğitimi-Makarenko)

Aile kendi değerler siktemini, gelenek ve göreneklerini, kendi kültürel birikimlerini çocuğa aktarmadığında, ya da bu aktarım sınırlı kaldığında, bütün boşlukları televizyon dolduracaktır. Televizyondan çocuğun beynine akan ise, burjuva yozluk ve çürümüşlükten başka bir şey değildir. Televizyon, etrafıyla ilgilenmeye başladığı andan itibaren, çocuğu kendi kölesi haline getirmektedir. Reklamları büyük bir dikkatle seyretmeyen çocuk kalmamıştır neredeyse. Burjuvazinin sözünü ettiği "özgürlük", en yoz, en düşkün, en kirlenmiş unsura, yani burjuvaziye, onun sistemine kölelik demektir.

Kolektifin gücü

"Özgür" bırakılan çocuk, aslında yalnız bırakılan çocuktur. Ve bir çocuğun ihtiyacı olan en önemli şey "özgürlük" değil, ailenin koruyucu kanatları altında belli bir disiplin ve kuralları olan kolektif bir yaşamdır. Özgürleşmeyi de, dışarıdaki dünyanın insanlarıyla başatmeyi de, sevgi ve bağlılıkla oluşturulmuş aile disiplini içerisinde öğrenecektir. Yaşam karşısında ayakta durmayı, ailesinin ona koyduğu sevgiyle kurallar ve aktardığı değerler sistemi içinde öğrenecektir.

Ailenin önündeki ayırım son derece nettir. Çocuğu burjuva sisteme köle olarak teslim etmek istemiyorsa, büyüdükçe ailesine yabancılaşan, ailesini küçümseyen ve ailenin değerler sistemine son derece aykırı yaşayan bir çocuk yetiştirmek istemiyorsa; onu "özgür" bırakmayacak, tam tersine, ailenin bir parçası olarak şekillendirecektir.

Burjuvazinin anlattığı "özgürlük" gerçekte köksüzlüktür. İnsanların köklerinden, ait olduğu değer ve kriterlerden kopartılmasıdır. Reklamların ezici çoğunluğu, "o" ürünü kullanan "O" metayı satın alanların "bir aile" olduğunu anlatmaktadır. Tarihsel-kültürel-sosyal bağlarla bağlı olduğu gerçek ailesinden ko-

partılan insanlar, "satılma-tüketim" odaklı, "aile"lerde tatmin edilmeye çalışılmaktadır.

Bu nedenle çocuk, öncelikle ailenin bir parçası olduğunu hissetmelidir. Bunun da tek yolu, ailenin bütün geleneklerini, değerlerini öğrenmesi, düğünden cenazeye kadar aileyi ilgilendiren her tür olayın bir parçası olması, "travma geçirir" korkusu olmadan aile içinde yaşanan sorunlarla da, coşkularla da yüzleşmesidir.

İkincisi; bütün kararlar çocuğa bırakılmama-
lı, tam tersine, çocuk disiplin ve kuralları, yaşına uygun bir düzeyde tanımalı, yaşamalıdır. Televizyon, bilgisayar saatlerinden yemesi gereken yemeklere kadar; çocuğun yaşamını şekillendirecek, fiziksel ve ruhsal gelişimini etkileyecek bütün kararlar ailesi tarafından alınmalıdır. En önemlisi ise çocuk, kendisi istemese de uymak zorunda olduğu kuralları bilmeli ve bunları bozmasına izin verilmemelidir. Aile, geri adım atmayacağı "kırmızı çizgileri" çok net belirlemelidir.

Üçüncüsü, çocuk evdeki üretime-faaliyete bir biçimde katılmalı, sadece görev değil, sorumluluk almalıdır. Yaşı kaç olursa olsun çocuğa verilecek bir sorumluluk mutlaka vardır. İlk iş verildiğinde, tanımlanmış bir görev olarak konabilir. (Hadi çiçekleri sula gibi) ancak çok hızlı bir biçimde bir sorumluluğa dönüşmelidir. (Çiçek sulamak senin görevin gibi) Ve bu sorumluluk kesinlikle ev yaşamının dışında olmamalıdır. (Senin tek görevin ders çalışmak gibi) mutlaka evin diğer sakinlerine de faydası olan bir sorumluluk taşınmalıdır. Yani en küçük yaştan başlayarak beraber yaşadığı ailesi için bir şeyler yapmaya alışmalıdır. Çocuk bu sorumluluğu, hatılatmaya gerek kalmadan yapmaya başladıkça, sorumluluk duygusuyla beraber, işin ayrıntılarını düşünmek, nasıl yapacağına karar vermek, işi yaparken çıkan sorunları çözmek, sorun çözerken yeni yöntemler denemek vb. özellikleri de geliştirecektir. Ona verilen sorumluluğu yerine getirdikçe, özgürlük alanı genişleyecek, o alanda "yaratıcı" olmayı da öğrenecektir.

* * *

"Özgürleşmek" düşünebilmektir; aldığı kararların sonuçlarını görebilmektir; yaptığı işin sorumluluğunu taşıyabilmektir. Ve "özgür" bireyler yetiştirebilmenin ilk adımı, çocukların da ailelerin de burjuva propagandadan uzak durması, burjuva yozluğun yaşamı kuşatmasına izin vermemesidir.

Çocuk ev işlerine katılmalıdır

Çocuğunuzun çalışan bir toplumun parçası olacağını unutmayın. Çocukların, ailenin çalışma yaşamına çok küçük yaşta katılmaları gerekir. Bu katılma, oyun içinde başlamalıdır. Çocuk, oyuncaklarının kırılmamasından, oyuncaklarının bulunduğu ve oynadığı yerin düzeninden ve temizliğinden sorumlu olduğunu bilmelidir.

Çocuk büyüdüğü ölçüde, uğraşları daha karmaşık olmalı ve oyundan farklı bir özellik kazanmalıdır. Çiçeklerin sulanması, eşyaların tozlarının silinmesi, varsa evdeki hayvanların beslenmesi, ecza dolabının düzenlenmesi, bazı ev işlerinde anneye yardım edilmesi vb. her aile bu türden bir dizi uğraşı bulacaktır. Önemli olan, bu uğraşların, çocuğunuzun gücünü aşmamasıdır...

Çocuğun okula başlamasıyla, evdekinden çok daha ağır yükümlülüklerle karşı karşıya kalacaklarını unutmamak gerekir. Öte yandan okul çalışmalarına her şeyin üstünde bir de-

ğer vermek, tehlikeli olacaktır. Çünkü bu tutum, çocukların yaşamı ve ailedeki toplumsal çalışmaları küçümsemesine neden olur.

Çocuğun öyle bir şekilde eğitilmesi gerekmektedir ki, çalışmanın eğlendirici olmasından çok, faydalılığına ve gerekliliğine inanmalı. Anne, baba, çocukta hoşuna gitmeyeceği işlerin üstesinden sabırla gelecek yeteneği geliştirmek durumundadır. Çocuk büyüdüğü ölçüde, yaptığı işin bir değeri varsa, en hoşuna gitmeyen işten bile zevk alacaktır...

Tembellik, çocukta yanlış bir eğitimin sonucunda gelişir. Anne baba, çok küçük yaştan başlayarak çocuktaki enerjiyi geliştirmeyen, engelleri aşması konusunda rehberlik yapmaz, aile sorunlarına ilgilerini çekmezlerse, tembellik kaçınılmaz olur. Çalışma ve çalışmadan zevk alma alışkanlığını kazandırmazlar. Tembelliğe karşı mücadelenin tek yöntemi, çocuğun ilgisini yavaş yavaş çalışma alanına sevk etmek ve bunun sonucunda onda çalışmaya karşı ilgi uyandırmaktır...

(Çocuk Eğitimi-Makarenko)

MEKSİKA KÖRFEZİ KARARDI

Meksika Körfezi'nde BP'ye ait bir petrol sahasında Nisan ayında bir patlama meydana geldi. Patlamanın ardından yüzbinlerce varil petrol denize sızdı ve Meksika Körfezi'nde yaşayan canlıları büyük oranda yok etti. Sızıntının etkilediği alan 24 bin kilometre kareyi buluyor. Amerika'nın Teksas Eyaleti'ne kadar uzanan sızıntının etkileri, yıllarca silinemeyecek. Tıpkı tarihte daha önce meydana gelen sızıntılarda ya da patlamalarda olduğu gibi.

Uzun yıllar çevreyi ve canlıları etkileyecek olan bu patlama, dünya tarihindeki en büyük patlama olarak niteleniyor ve maliyetinin daha da ağır olacağı ortada. Meksika Körfezi'nden yaklaşık 10 milyar dolar gelir elde ediliyor ve geçim büyük oranda denize bağlı olarak sürdürülüyor.

Sızıntının ve patlamanın gölgesinde unutturulmaya çalışılan bir şey ise, 11 işçinin ölümü. Patlama sırasında hayatını kaybeden 11 işçi sadece resmi kayıtlara geçirildi.

Amerika Birleşik Devletleri, BP yetkilileri hakkında soruşturma başlatacağını açıkladı. Obama, yaşanan çevre felaketini 11 Eylül'e benzetiyor. Günde 100 bin varil petrolün denize karıştığı düşünülse, petrol savaşlarının daha da kızışacağı ortada.

Bu yaşanan sızıntı aslında ilk değil. Son 40 yılda buna benzer onlarca sızıntı ve patlama yaşandı. Savaşlarda yakılan ve vurulan reaktörleri, petrol sahalarını, yeraltında ve denizaltında yapılan nükleer füze deneyimlerini de düşünürsek, dünyanın iklim dengelerinin, çevre yapısının jeolojik yapının neden değiştiği anlaşılır. Son yıllarda dünyanın her tarafında artan depremler, mevsimlerin değişmesi, bir çok canlı türünün yok olması, gökten yağmur yerine çamur yağması, bunun sonuçlarından sadece bazıları.

1967'de İngiltere'de karaya oturan petrol tankerinden 120 bin varil denize karışmış. Bu olaydan sonra 15 bin deniz kuşu ölmüş, balıklar su yüzeyine vurmuş. 1979'da Romanya ve Yunan bandıralı iki gemi Boğaz'da Haydarpaşa açıklarında çarpışmış ve 95 bin ton petrol denize dökülürken 43 işçi yaşamını yitirmişti. 1989'da Amerika'da yine bir tanker kazası ile 40 milyon litre petrol denize karışmış ve canlı türleri yok olmuştu. Bunlar gibi daha pek çok olay sayabiliriz. Petrol sızıntısı dışında, Çernobil patlaması hala hafızalarda tazeliğini koruyor. Japonya'ya atılan atom bombalarında ölen yüz binlerce insan ve hala sakat doğmaya devam eden çocuklar gözümüzün önünde duruyor. Bugün bu çevre felaketlerinin ardından yiyeceklerimiz, içeceklerimiz tamamen doğallığını kaybetmiş durumda. Yeni yeni çıkan hastalıklar, canlı doğasına aykırı doğumlar ve şekillenmeler ortaya çıkıyor.

Yaşanan patlama tarihin en büyük patlaması olarak nitelendiriliyor. Ama en konuşulan, sızıntının BP'ye maliyeti oluyor. Yok olan ve olacak olan canlılar, çevreye etkileri geçiştiriliyor. Sızıntının o kadar da büyütülecek bir şey olmadığına dair konuşmalar bile yapılıyor. Zaten BP maliyetini düşürmek için, devletleri devreye sokmaya başladı. Azami kar hırsıyla yanıp tutuşan tekeller, zararını ödemeye gelince, kaçmak için her yolu deniyorlar. BP için de iflas edebilir söylentileri yayılıyor. Şu ana kadar petrol sızan bölgeden 600 bin varil petrol toplandı, 210 bin varil petrol ise yakıldı. Bir süre sonra temizlik çalışmaları da sessizce kapatılacaktır. Hazar gölünün bugün gemi bataklığına dönmesi gibi durumlar çıkacak karışımıza. Ardından da yetkililer gidecek ve timsah gözyaşları dökecekler.

İnsanları ve çevreyi yok eden tüm silahları, emperyalist tekeller üretiyor. Çevre felaketlerinin de tek sorumlusu, emperyalistlerdir. Onları sadece karları ilgilendiriyor. Yaptıkları her şey karlarına hizmet ettiği oranda iyidir. Etmeyorsa yeni felaketler yaratacaklardır.

Dünyayı yok edebilirler mi? Bu soru son yıllarda sıkça soruluyor. Evet, azami kara ulaşmak için, gerekirse dünyayı havaya uçururlar. Ancak burjuvazi, kendine alternatif bir yaşam alanı yaratabildiği oranda bunu göze alabilir. O yüzden de değişmesi gereken sistemin kendisidir. Çevreyi korumanın da yegane yolu, sosyalizmdir.

Kırgızistan yine karıştı

Kırgızistan'da Nisan ayının ilk günlerinde yaşanan ayaklanma ve hükümet değişikliğinin ardından bir süre durulan olaylar 10 Haziran gününden itibaren yeniden patlak verdi.

Olayların merkezi, ülkenin güneyinde bulunan Os ve Celalabad kentleri. Bu bölge, ülkenin etnik azınlığı konumundaki Özbeklerin yoğun olarak yaşadığı bir yer. Aynı zamanda Kırgızistan'ın en yoksul bölgesi.

Olaylar, Kırgızlar ile Özbekler arasında etnik çatışma biçiminde başlayarak, hızla Özbeklere karşı etnik temizliğe dönüştü. Bölgede "cenazelerin güneş batmadan gömülmesi" geleneği olduğu için kayıplar tam olarak tespit edilemiyor. Ancak ölüm sayısının on binlere çıktığı düşünülüyor. Dünya Sağlık Örgütü, 300 bin kişinin, başta Özbekistan olmak üzere başka ülkelere sığınmış, 700 bin kişinin de ülke içinde yer değiştirmiş olabileceğini tahmin ediyor. 80 bin kişi ise Özbekistan'da mülteci kamplarına sığınmış, yaşam savaşı veriyor.

Çatışmalarla birlikte yağmalamalar da halkın yaşamını altüst etmiş durumda. Gıda, su, erzak sıkıntısı yaşanıyor ve hastanelerde tıbbi malzeme bulmakta zorluk çekiliyor.

Bakıyev'in iktidar kavgası

Çatışmaların yaşandığı Os ve Celalabad kentleri, devrik başkan Kurman Bakıyev'in memleketi. 2005'te devlet başkanı Askar Akayev'in devrildiği "kadife darbe", Kırgızistan'da "Kuzeyli-Kırgız-zengin" bölgenin bugüne kadar ülke yönetimindeki ağırlığına da inmiş, ilk defa "Güneyli-Özbek-yoksul" bölgeden bir temsilci, Bakıyev başkan seçilmişti.

Darbenin 5. yılında yaşanan ayaklanma, bu defa etnik unsurlardan çok, yoksulluk ve yolsuzluklara karşı emekçilerin hareketi olarak patlak vermişti. 5 yılda devasa vurgunlar vuran ve olağandışı bir servet edinen Bakıyev yönetimi, kitlelerin öfkesi ile yerle bir olmuştu.

Bakıyev, ilk anda memleketi olan Os ve Celalabad kentlerine çekilerek bir "karşı devrim" örgütlemeye çalıştı. Başarılı olamadı. Yeni hükümetle yaptığı pazarlıkların ardından, görevinden istifa etmek ve hak iddia etmemek koşuluyla, ailesiyle beraber ülke dışına çıkmasına izin verildi. Ancak aradan bir ay geçmeden, bu defa ülke dışından yönetim karşıtı hareketi örgütlemeye çalışıyor.

Kırgızistan geçici hükümetinin devlet başkanı Roza Otunbayeva, çatışmaları provoke eden kişinin Bakıyev'in oğlu Maksim Bakıyev olduğunu iddia ediyor ve Kırgızistan'a iade edilmesini istiyor. Kırgızistan Milli İstihbarat Teşkilatı (GSNB) Başkanı Keneşbek Düşebayev, Maksim Bakıyev'in, ülkenin güneyinde olay çıkarmak için illegal Özbekistan İslam Hareketi Örgütü'nü (ÖİH) kiraladığını söylüyor. Ve Bakıyev'lerin arkasındaki asıl gücün ABD olduğunu belirtiyor, Maksim Bakıyev iade edilmezse, Manas'taki ABD üssünü kapatmakla tehdit ediyor.

Çatışmalar ilk başladığında Kırgız yönetimi Rusya'nın müdahil olmasını ve "Barış gücü askeri" göndermesini istemişti. Rusya ise "koşulların olgunlaşmadığını" ileri sürerek bunu reddetmişti. Ancak çatışmalar kesilmeyince, Rusya'nın hegemonyasındaki ve eski SB (Sovyetler Birliği) coğrafyasından bazı ülkelerin üye olduğu Kolektif Güvenlik Anlaşması Örgütü (KGAÖ), Kırgızistan güvenlik güçlerine teknik yardım öngören anlaşmayı imzaladı. Bu kapsamda Rusya da "barış gücü" askeri göndereceğini açıkladı.

Bu arada Rusya, Bakıyev döneminde gündeme getirdiği ikinci bir askeri üs konusunu, Kırgızistan'daki yeni hükümetle görüşmeye başladı. Manas'ta ABD üssüne birkaç km uzaklıkta askeri üssü bulunan Rusya, bu defa Kırgızistan'ın güneyinde, Os ya da Celalabad kentlerinden birinde, ikinci bir askeri üs kurmak istiyor. Özbek nüfusunun yoğun olarak yaşadığı, aynı zamanda Bakıyev'in de memleketi olan bu bölge, son yaşanan çatışmaların da merkezi durumunda.

Ancak Rusya'yı kaygılandıran bir konu var. Haziran ayı sonunda, geçici hükümetin ilk kurulduğu gün vaadettiği anayasa referandumu gerçekleştirildi. Referanduma yüzde 70 katılım sağlandığı ve yüzde 90 evet oyu çıktığı açıklandı. Böylece, ezici bir çoğunlukla Kırgızistan geçici yönetimi onaylanmış oldu. Referandum aynı zamanda başkanın yetkilerini sınırlandırmayı, güçler dengesini yeniden düzenleyip yönetim yetkilerini paylaştırmayı ve parlamenter sisteme geçmeyi öngörüyor. Referandum sonucuna göre, Kırgızistan, parlamenter sisteme geçen ilk BDT ülkesi olacak. Yapılan değişiklik, yani yönetim gücünün paylaştırılması, geçici yönetimin ülkede tam hakimiyeti kurmadığının, bu nedenle iktidarı, ülkedeki diğer egemen kesimlerle paylaşmak zorunda olduğunun bir göstergesi.

Zaten Rusya'nın kaygı duyması ve Medvedev'in "Kırgızistan'daki bir parlamenter cumhuriyetin neye benzeyeceğini gerçekten anlamıyorum" sözleriyle bunu açıkça ifade etmesinin nedeni de bu. Kırgızistan'da işler bu kadar karışık, dengeler bu kadar oturmuş durumda iken, "iktidar paylaşımı"nın, hegemonya dengeleri için, daha açık bir ifadeyle, Rusya'nın çıkarları için tehlikeli olacağını, Kırgızistan'ı tam olarak kontrol altına almada zorlanacağını düşünüyor.

10 Haziran'da başlayan çatışmalar, ayın sonuna doğru yavaşladı. Ancak evlerini terk edenler, çatışmaların yeniden başlayacağı korkusuyla geri dönemiyorlar. Geri dönenler ise, yağmalanmış-yıkılmış evlerle karşılaştıkları için, büyük bir çaresizlik yaşıyorlar.

SB döneminde barış içinde kardeşçe yaşayan farklı etnik kökenlerden halklar bugün Rusya ile ABD arasında keskinleşen hegemonya savaşının aleti haline geliyor. Emperyalistlerin Pazar kavgası, Kırgız-Özbek halklarının birbirlerine düşmanlığı biçimine dönüşüyor, bu savaşın aleti haline geliyor.

Afganistan artık daha “değerli”

ABD'nin hegemonyasını kurmak için 9 yıldır süren bir savaş verdiği Afganistan'da 1 trilyon dolar değerinde maden yatakları olduğu ortaya çıktı.

Yapılan araştırmalar, Afganistan'da çok zengin demir, bakır, kobalt ve altın madeni yataklarının ve sanayi açısında kilit önemdeki metallerin bulunduğunu gösterdi. Lityum yataklarının büyüklüğü ise, emperyalistlerin gözlerini kamaştıracak düzeyde.

Lityum özellikle elektronik sanayinin en vazgeçilmez hammaddelerinden biri. Cep telefonu, dizüstü bilgisayar, Blackberry, elektrikli otomobiller gibi şarj edilebilen piller kullanılan sektörlerde lityum, yaşamsal önemde bir unsur. Ayrıca nükleer enerji üretiminden kimya, ecza sektörüne kadar pekçok sektörde geniş bir kullanım alanına sahip. Ve şimdi Afganistan'da

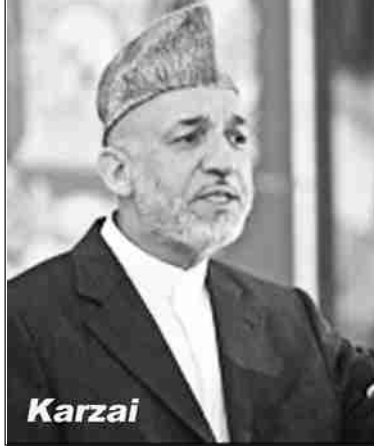
dünyanın en zengin lityum yataklarının bulunduğu ortaya çıkıyor. Öyle ki Afganistan'ın sadece bir kentindeki lityum rezervinin, bugüne kadar bilinen en zengin lityum kaynağına sahip olan Bolivya'daki toplam rezervlerden daha fazla olduğu tespit edilmiş. Hatta ABD Savunma Bakanlığı, Afganistan için “lityum Suudi Arabistan” ismini takmış.

Önce Sovyetler keşfetmiş

Maden yataklarının varlığını ve zenginliğini ilk olarak Sovyetler Birliği farketmiş. 1980'li yıllarda Afganistan'ı işgal eden SB'nin maden uzmanları, Afgan yeraltı zenginliklerine ilişkin verileri derlemiş, ayrıntılı belge ve haritalar hazırlamış. ABD'nin bu durumdan ne zaman haberdar olduğunu bilmiyoruz. Ama '80'lerdeki Afgan savaşına ABD'nin ne kadar etkin bir şekilde müdahil olduğunu, Sovyetlere karşı mücahit örgütlenmesini güçlendirmek için ne kadar uğraştığını hatırladığımızda, daha o zamandan haberdar olması ihtimalinin yüksek olduğunu düşünebiliriz.

ABD'nin belgeler ulaşmak için ise, yaklaşık 20 yıl kadar beklemesi gerekmiş. 2001 yılında işgal başladıktan 3 yıl sonra 2004'te Amerikalı jeologlar, Afgan Jeolojik Araştırma Kurumu'nda bu belgeleri bulmuşlar. 2006 yılında ise Afganistan'daki madenleri tespit etmek üzere havadan araştırmalar başlamış. 2007 yılında maden kaynaklarının üç boyutlu profilini çıkaran cihazlarla, son derece ayrıntılı araştırmalar gerçekleştirilmiş.

Şimdi ABD, Afganistan'da bir maden sanayi kurmak üzere harekete geçmiş durumda. Afgan madenlerini ABD tekeline almak üzere Pentagon görev gücü oluşturuldu ve bu görev gücü, Afganistan yasalarında ve kurumlarında gerekli değişiklikleri yapmak üzere harekete geçti. Pentagon görev gücünün başkanı Paul Brinkley; “Afgan Maden Ba-

kanlığı, bu durumla başa çıkmaya hazır değil. Hazırlanmaları için onlara yardımcı oluyoruz” sözleriyle, ABD'nin niyetini açıkça ortaya koyuyor.

Savaş başladığından bu yana emperyalistlerin, Afganistan üzerindeki hegemonya mücadelesi bitmiyor. Farklı emperyalistler, Afgan pazarında büyük lokmalar kapabilmek için uğraş veriyorlar.

Mesela, 2007 yılında Afgan Madencilik Bakanı'nın bakır madeni çıkarma hakkını, 30 milyon dolar rüşvet karşılığında Çin'e verdiği anlaşılmış ve kovulmuştu. Hemen arkasından Dünya Bankası'nın müdahalesiyle Afganistan'da ulusal madencilik yasası çıkarılmıştı. ABD bu yasa ile de yetinmeyerek, oluşturduğu Pentagon görev gücü adlı özel brimle, Afgan madenlerinin kontrolünü tamamen eline almaya çalışıyor.

Ancak madenlerin devasa büyüklüğü, ona sahip olma mücadelesini de keskinleştirecektir. Hem emperyalistler arasında, hem de Afgan aşiretleri ve hükümetteki savaş ağaları arasındaki savaş keskinleşecek, Taliban'ın direnişi de büyüyecektir.

Taliban son dönemde hem hükümeti, ülkenin yeraltı zenginlikleri ile ilgili yabancı şirketlerle anlaşma yapmaması konusunda uyardırmaktadır, hem de yabancı şirketleri, Afganistan madenlerinden uzak durmaları için tehdit etmektedir. Bu durum, önümüzdeki dönemde Afganistan'daki savaşın daha da keskinleşeceğini göstermektedir.

Afgan savaş komutanı yedi

Afganistan maden kaynakları ile ilgili haber, ABD'nin Afganistan hakkında olumlu haberlere ihtiyacı duyduğu bir dönemde yayınlandı. Savaşın içinde bulunduğu çıkmaz, artan Taliban saldırıları, ABD'nin bir türlü istediği hegemonyayı kuramaması gibi etkenlerin yanında ABD, başka ülkelere istediği asker talebini de karşılayamaz hale gelmişti. Madenlerle ilgili haberin, hem ABD'de savaş karşıtı yükselen tepkileri düşüreceği, hem de başka ülkelerin, savaşa dahil olma isteğini güçlendireceği beklentisiyle, ABD'li yetkilerin uzun zamandır üzerinde konuştuğu bu haber basına yansıtıldı.

Ancak ABD yönetimi, bu haberin yarattığı etkinin tadını çıkartmadan kendilerini zora sokan baş-

ka bir gelişme, bir skandal yaşandı.

Önce Afganistan'da hem ABD hem de NATO güçlerini komuta eden General Stanley McChrystal'in, ABD Devlet Başkanı Obama, yardımcılar ve genel olarak ABD yönetimi hakkındaki alaycı sözleri, Rolling Stone dergisinde yayınlandı. Aynı günlerde yine McChrystal'in, NATO Savunma Bakanlarına verdiği bir brifingte, Afganistan ile ilgili çok karamsar bir tablo çizdiği ortaya çıktı. McChrystal bu brifingte; Afganistan'da 6 ay içinde hiçbir gelişme beklenmemesi gerektiği, Afgan hükümet güçlerinin sadece çok küçük bir bölümünün etkili olabileceği, Afganistan'da yolsuzluk ve güvenlik sorunlarının çok ciddi boyutlarda olduğu, Pakistan'ın Afganistan'daki direnişçilere desteği kesmede başarılı olamadığını söyledi.

Üstüste gelen bu iki olayın yarattığı skandan öylesine büyüktü ki, Obama, Afgan savaşını yürütebilecek nitelikteki general olarak atanan McChrystal'i görevden almak zorunda kaldı. Böylece Afgan savaşı, en iddialı komutanı da tüketmiş oldu. Onun yerine Irak'taki savaşın en keskin döneminde görev yapmış, büyük paralar karşılığında Sünni direnişini önemli ölçüde satın almış, Irak'taki savaşı kazanmaktan çok “savaşı kazandık” görüntüsü yaratmayı başarmış olan dört yıldızlı General Davit Petraus atandı. Petraus aynı zamanda Afgan stratejisinin fikir babası olarak biliniyor.

Aslında general krizi, tam da ABD kongresinde Afgan savaşının başarısızlığına mahkum olduğu tartışmalarının yapıldığı bir dönemde patlak verdi. Ve Haziran ayı boyunca toplam 79 NATO askerinin ölümüyle, 9 yıl süren savaşta en büyük can kaybının ortaya çıkması, ABD'yi daha da zor duruma düşürdü.

McChrystal'in görevden alınmış olması, söylediklerinin doğru olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Gerçekten de ABD, 9 yıl süren savaş boyunca Afganistan'da hakimiyetini kurma adına somut bir ilerleme kaydedemedi. Dahası, içerideki işbirlikçilerinde de çatırdamalar başladı. Afganistan Devlet Başkanı Karzai ile ABD arasındaki mesafenin, özellikle son seçimlerden bu yana giderek açıldığı biliniyor.

Karzai'nin Taliban'la görüşme ve pazarlık yanlısı olduğu söyleniyor. Yeni atanan General Petraus, Irak'taki “istikrar” görünümünü Sunnilerle yaptığı pazarlıklar ve büyük kaynak aktarımı ile sağlamıştı. Devasa maden yataklarının varlığı da ABD'nin ve diğer emperyalistlerin iştahını kabartıyor. Ancak savaşın bu hızla sürdüğü bir ortamda bu madenlere ulaşmak olası değil.

Bu koşullar altında, Afganistan'da yapılan görev değişikliği, ABD'nin burada da bir taraftan daha fazla asker yığıp saldırı ve terörü arttırırken, bir taraftan Taliban'ın içinden bazı unsurları satın alma yöntemini kullanabileceğini söyleyebiliriz. Ancak artık Afganistan'da dengeler çok daha karışık, emperyalistlerin hesapları çok daha fazla, bu nedenle ABD'nin işi çok daha zor olacaktır.

“Kutup Yıldızı”mız Mezarı başında anıldı

1984 Ölüm Orucu şehidi “Kutup Yıldızı”mız Mehmet Fatih Öktülmüş ve tüm ölüm orucu şehitleri, 19 Haziran'da Silivrikapı'daki mezarı başında anıldı.

Proleterce Devrimci Duruş imzalı Mehmet Fatih Öktülmüş'ün resminin yer aldığı “Mehmet Fatih Ök-

tülmüş ve ölüm orucu şehitleri ölümsüzdür” yazılı pankartın açılmasının ardından, Mehmet Fatih Öktülmüş şahsında dünyada ve Türkiye’de şehit düşen tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşu esnasında şiirler okundu. Yapılan konuşmada, Fatih Öktülmüş'ün hayatı ve mücadelesi anlatıldı. Onun bir direniş ustası ve Türkiye devrimci hareketine mal olan bir önder olduğu vurgulandı. Fatih'i Fatih yapanın örgütü olduğu, onun her aşamada örgütlü-disiplinli davrandığı belirtildi ve tüm yoldaşlarının Fatih'in özelliklerini kuşanmak için çalışmaları gerektiği hatırlatıldı. Konuşmanın bitmesiyle “Mehmet Fatih Öktülmüş yoldaş ölümsüzdür”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür”,

“Kahrolsun faşist diktatörlük” ve “Yaşasın devrim ve sosyalizm” sloganları atıldı. Gece Tutuştu'nun söylediği marşlarla mezar başındaki anma sona erdi.

Fatih'in yanbaşı yatan 84 Ölüm orucu şehidi DS militanı **Haydar Başbağ**'ın, 1983'te işkencede katledilen ihtilalci komünist **Ataman İnce**'nin ve 12 Eylül'e sıkılan ilk kurşun **Osman Yaşar Yoldaşcan**'ın mezarları başında yapılan saygı duruşlarıyla anma tamamlandı.

Mehmet Fatih Öktülmüş ve tüm ölüm orucu şehitleri Haziran ayı boyunca çeşitli biçimlerde anıldı. Proleterce Devrimci Duruş imzalı “Mehmet Fatih Öktülmüş ve tüm ölüm orucu şehitleri ölümsüzdür”, “Mehmet Fatih Öktülmüş Yaşıyor”, yazılı afişler, emekçi semtlerde yapıldı. Proleterce Devrimci Duruş dergisinin Haziran sayısının kapak ve orta kapakları da emekçi semtlerin duvarlarına yapıştırıldı.

Ayrıca bir çok bölgede TİKB(Bolşevik) imzalı duvar yazılamaları görüldü. TİKB(B) militanları, “Mehmet Fatih Öktülmüş ve ÖO Şehitleri Ölümsüzdür!”, “Mehmet Fatih Öktülmüş Kavgamızda Yaşıyor!” yazılamaları ve pankartlarıyla, onları daima yaşatacaklarını duyurdular.

Gülsuyu’nda Fatih’i anma pikniği

13 Haziran'da Proleterce Devrimci Duruş okurları, Gülsuyu'nda “Dostların Arasındayız, Güneşin Sofrasındayız” pikniği düzenledi. Mehmet Fatih Öktülmüş'ü anmak için 6 Haziran'da gerçekleştirilmesi düşünülen piknik, yoğun yağmur nedeniyle 13 Haziran'a ertelendi.

Günler öncesinden mahalle, Mehmet Fatih Öktülmüş'ün afişleri ve yazılamalarının yanı sıra piknik duyurusunun yapıldığı afişlerle donatıldı. Kapı kapı gezilerek bilet satışları gerçekleştirildi. Stantlar kuruldu, sesli ajitasyonla pikniğe çağrı yapıldı.

Piknik günü ise piknik alanına Proleter Devrimci Duruş pankartı ile “Dostların arasındayız güneşin sofrasındayız” pankartı asıldı. Tüm pikniklerimizde olduğu gibi “ortak sofraya” kuruldu ve kahvaltı yapıldı.

Program, tüm devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşuyla başladı. Sahneye önce Gece Tutuştu müzik grubu çıktı. Ardından bir yoldaş Fatih'i anlatan bir yazı okudu. Yerel sanatçılar da sahne alırken, Gülsuyu-Gülensu Güzelleştirme Derneği Başkanı ve emekli bir amca da konuşma yaptı.

Öğle yemeğinin ardından şiir dinletisi yapıldı. Program, Gece Tutuştu'nun yeni bestelerinin de yer aldığı dinleti ve halaylar eşliğinde tamamlandı.

Son olarak pikniğin amacına dair bir konuşma yapıldı. Pikniğe yaklaşık 200 kişi katıldı. Piknikte Yediveren Yayınları kitaplarının ve Proleterce Devrimci Duruş dergisinin satışının yapıldığı stand da açıldı.

Yunus, Ulaş...

Yunus Durmaz

Ve gençlik...

“Yeşil dallarız dünya ağacından/ Gençlik denen bir millet var/ onda nız” diyor Nazım. Dünya ağacının yeşil dalları... Yani yaşamın capcanlı ve hep patlamaya ha-

zır tomurcukları...

İdealleri için ölebilmeli genç dediğin. Ama yaşamı da hiç bitmeyecekmiş gibi sevmeli. Dört elle sarılmalı ona. Bütün yüreğiyle kucaklamalı yaşamın tüm güzelliklerini, ama aynı yüreğiyle karşı çıkmalı çirkinliklere... Mesela Deniz gibi idam sehpasında özgürlüğe ve geleceğe dair haykırmasını bilmeli. Ama son anına dek hücrede bağıra bağıra Ahmed Arif'ten şiirler okumayı da unutmamalı.

Yürekli olmalı genç dediğin. Korkunç bir şekilde nefret etmeli düşmanından, aynı oranda sevmeli halkını, çocukları... Yunus gibi büyük işlere girişmeli örneğin, daha yirmisine bile basmadan. Saatlerce düşmanla çatışmalı, sokakları siper etmeli, evleri barikat... Ancak, elinden düşen bombanın çocuklara zarar vermemesi için, üstüne kapaklanmasını da bilmeli.

Ulaş Hicabi gibi tertemiz gülebilmeli genç dediğin. Ölüme giderken bile... İnsanlar açlık çekmesin, bu sömürücü zorba düzen yıkılsın diye, bedenini açlığa yatırabilmeli. Her gün hücre hücre erirken bedenini, onurla doymayı, yoldaş yüreğiyle ısınmayı öğrenmeli...

Kapitalizmin pislikleri, yutturmaya çalıştığı ‘renkli dünyalar’ı itmeli elinin tersiyle. Beyinleri uyuşturan, üretmeyi yasaklayan televizyonlarına, gazetelerine itibar etmemeli, kanma-

malı onların yalanlarına. İnatçı gerçeği dillendirmeli ne olur-sa olsun...

Genç dediğin coşkulu olmalı... Sıgırmalı yürek kabına... Delice atmalı. Ve konakladığı her yerde miskince ne varsa, söküp atmalı onu, hayat vermeli cansızlara...

Bir de ille de umutlu olmalı bir genç. Gelecek Mesela, Tanya gibi on sekizinde, darağacına götürüleceğini bile bile, kırbacın ve işkencenin altında direnebilmeli genç dediğin. Ve, kendisini izleyen köylülere boynuna geçirilecek ipin içinden “Duyuyorum nal seslerini geliyor bizimkiler” diye zafer umudunu haykırabilmeli...

Genç olmak ve genç kalmak kolay değil! Ama Deniz'imiz var bizim. “Düşmesinler bizimle yola/geride kalanların göz yaşlarını/ağır bir zincir gibi boynunda taşınlar/Bıraksınlar peşimizi/kendi yüreğinin kabuğunda yaşayanlar” diye haykıran... Nilgün'ümüz var bizim, işkencecileri dize getiren... Eralp'imiz, Nurettin'imiz, ölümün üzerine coşkuyla yürüyen... “Bizsiz olmaz bu işler” deyip kavganın ortası koşan Zeynep'imiz, Hakanımız, Yunus'umuz, Ulaş'ımız var bizim... Sonsuz bir gençlik aşısı veren damarlarımıza...

Lenin'in dediği gibi, bırakalım “yorgun ihtiyarları”, “daha düşünceli olan” devrimcileri, reformistler ve oportünistler toplasın. “Biz daima en ilerici sınıfın, gençliğin partisi olacağız.”

“Biz toplumu yenileştirenleriz, gençlik yenileştiricileri seve seve izler. Biz eski kokuşmuşluğa karşı özveri ile yürütülen bir mücadeleden partisiyiz. Özveri isteyen bir mücadeleye ilk olarak her zaman gençlik hazırdır... Biz geleceğin partisiyiz, gelecek ise gençliğindir.”

Gnc Komünarlar olarak yıllar önce söyledimiz gibi: *Gençlik geleceğe bakmaktadır, Marksizm Leninizm de!*

Kolektife karşı sorumluluğun adı:

OSMAN AKGÜN

Her yaşamın bir çizgisi vardır. Osman Akgün, yaşam çizgisini belirleyip ona yön vermeye özel önem verdiği içindir ki, yaşamında zigzaklara yer olmadı. O, sürekli hareket halinde olan yaşamıyla, etrafına güç verdi. Bütün doğallığı ve içtenliğiyle işleri öylesine rahat ve yüksünmeksizin yaptı ki, en zor iş bile hafiflerdi onun elinde. Ölüm orucu eyleminin içindeyken “Tartışma Platformuna” yazısını gönderirken de aynı sadeliği ve örgüt adamı sorumluluğunu görürüz.

“Ölüm dediğin de ne ki” diyerek dudak büküğü ölüme koşuyordu. Son anına kadar üzerine düşen sorumluluğu her cepheden yerine getirme gayreti içinde oldu. Geleceğe bırakmak istediği düşüncelerini bir an evvel bitirmek için olağanüstü bir çaba gösterdi. Sağlığını önemli ölçüde etkileyeceğini bildiği halde temposunu yükseltti. Bu çalışma temposundan her zaman büyük bir mutluluk duydu. Çünkü yaşamın anlamı buydu Osman için..

O, yaralı halde düştüğü işkencehanelerde direniş geleneğine bir halka daha ekledi. Zindanlarda özgürlük eylemlerinin de, anma ve etkinliklerin de başıydı. Aynı zamanda devrimci tutsakların siyasi temsilcisiydi. Gerek Sağmalcılar'da gerekse ölümü kucakladığı Ümraniye Cezaevi'nde her eylemin başında bulunan, yön verendi. '96 ölüm orucu eylemine ilk başta gönüllü olan ve onu ölümlüyle zafere taşıyandı. ÖO sırasında çıkarıldığı duruşmada verilen karara, sloganlarıyla yanıt verdi. O, Fatih'in “yargılayan savunma” geleneğinin devamcısıydı. Mücadelenin her aşamasında şehit yoldaşlarını örnek aldı ve onlar gibi ölümsüzleşti...

24 Temmuz 2002-Adnan Yücel yaşamını yitirdi

Kavga'nın şairi Adnan Yücel, 1953 yılında Elazığ'da doğdu. İşçi bir ailenin çocuğuydu. İlk ve ortaöğrenimini Elazığ'da yaptı. Daha sonra Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi ve Çağdaş Türk Edebiyatı üzerine yüksek lisans yaptı. Bir süre çeşitli liselerde edebiyat öğretmenleri olarak çalıştı. Ölmeden önce Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde öğretim görevlisiydi.

Adnan Yücel, 1974 yılında yazdığı ilk şiiriyle dikkat

çekti ve çeşitli sanat dergilerinde şiirler yazdı. Birçok şiir kitabı yayınladı. En bilinen kitabı, başta Mehmet Fatih Öktülmüş olmak üzere 12 Eylül yıllarında direnen ihtilalci komünistleri anlattığı "Yeryüzü Aşkın Yüzü Olacak" adlı kitabıdır. Adnan Yücel, bu kitaba ayrı bir önem atfetmiş, onun yaşamında ve sanatında ayrı bir yeri olduğunu belirtmiştir. Çok beğenilen ve yayılan bu şiirleri için, "yazana değil, yazdırana bakın" diyecek kadar da mütevazıdır. Daha sonraki dönemde yükselen Kürt hareketine ilişkin yazdığı "Ateşin ve Güneşin Çocukları" şiir kitabı da, ölümsüz eserleri arasında yer alır. Acıya Kurşun İşlemez, Rüzgarla Bir, Çukurova Çeşitlemesi, Sular Tanıktır Aşkıma gibi birçok şiir kitabı vardır.

O, bu kitaplarında ölüm orucu direnişini ve bu direnişte şehit düşenleri de anlatmıştır. Direnişin şairidir O. Ve ÖO şehitlerinin en fazla yaşadığı bir Temmuz ayında aramızdan ayrılır. Fakat şiirleri ve adı hep yaşayacak...

*Amansız sarılara bırakmak yok ölümü
bezgin yakarışlara bırakmak yok
sular da değişiyor, taş ve toprak da
ölüm de değişiyor, ölümün anlamı da
'Ölüm adın kalles olsun' demişken
bir usta
bir yanda güneşi özgürlük bilenler,
bir yanda güneşe bahçeleri serpenler
'Ölüm adın zafer olsun' dediler
bin yıllık tarihsel utancı
yaşamın bakışlarından silerek öldüler...*

*Alnınızda dalgalanan bayraklar adına
Bayraklarda yaşayan ölümsüzler adına
Durmak yok bu koşuda
teslim olmak yok!
Ağıt yok dilimizde
dizlerde titreme yok!
Kaç güneş sönerse sönsün içimizde
Hep aydınlıkta yakalayacağız ölümü
Ya şafak sökerken
Ya güneş yükselirken
Sizin sesiniz olup sizi haykıracağız
Biz kazanacağız!
Biz kazanacağız!
BİZ KAZANACAĞIZ!...*

☆ 1 Temmuz 1876-Rus anarşisti Bakunin öldü

☆ 2 Temmuz 1963-Fransız emperyalistleri Cezayir'den kovuldu

☆ 4 Temmuz 1848-Komünist Manifesto yayımlandı

☆ 5 Temmuz 1968-İşçiler Derby fabrikasını işgal etti.

☆ 7 Temmuz 1991- HEP Diyarbakır il başkanı Vedat Aydın öldürüldü

☆ 7 Temmuz 1993- Şair ve yazar Rıfat Ilgaz öldü

☆ 11 Temmuz 1980-Fatsa operasyonu. Fatsa'da operasyon düzenlendi, bütün evler askerler tarafından basıldı. Devrimci belediye başkanı Fikri Sönmez'in de aralarında bulunduğu 300 kişi gözaltına alındı.

☆ 12 Temmuz 1949- Bulgar Komünist Dimitrov, yaşamını yitirdi.

☆ 12 Temmuz 1992-Devrimci Sol Savaşçıları katledildi. Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan, İbrahim İlçi, Cavit Özkaya, Hasan Eliuygun, Nazmi Türkcan, Fitnöz Dikme, Birol Karakaya, Zeynep Eda Berk, Yücel Şimşek, Ömer Coşkunrmak, Buluthan Kangalgil adlı devrimciler İstanbul ve Ankara'da gerçekleştirilen ev baskınlarında katledildiler.

☆ 14 Temmuz 1992-Diyarbakır Cezaevi'nde Ölüm Orucu

Diyarbakır'daki faşist baskıları protesto etmek için PKK MK üyeleri Kemal Pir ve Hayri Durmuş, PKK

savaşçıları Ali Çiçek ve Akif Yılmaz başlattıkları Ölüm Orucu eyleminden sonra şehit düştüler.

☆ 18 Ağustos 1944-Komünist önder Ernst Thaelmann, Naziler tarafından katledildi.

☆ 20 Temmuz 1979-Nikaragua'da devrim oldu.

☆ 24 Temmuz 1968-'68 öğrenci liderlerinden Vedat Demircioğlu katledildi

☆ 27 Temmuz 1996-'96 ÖO eylemi bitirildi Devrimci tutsakları baskı altına almaya yönelik yayınlanan genelgeye karşı başlatılan Açlık Grevi eylemi 45. gündünden itibaren ölüm orucu'na dönüştürüldü.

27 Temmuz'a kadar süren eylem boyunca Tahsin Yılmaz, Osman Akgün, Ulaş Hicabi Küçük, Ayçe İdil Erkmen, Müjdat Yanat, Altan Berdan Kerimgiller, Hüseyin Demircioğlu, Hayati Can, Ali Ayata, İlginç Özkeskin, Aygün Uğur ve Yemliha Kaya şehit düştüler.

☆ 30 Temmuz 1908-Cibali tütün fabrikası işçileri greve çıktılar.

☆ 1 Ağustos 1969- Silahlar Türk Demir Döküm fabrikası işgali

☆ 4 Ağustos 1914- I. Emperyalist paylaşım savaşı başladı.

☆ 5-6 Ağustos 1945- Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombası atıldı.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın bitmesinden az bir zaman kala ABD, zaten yenilmiş durumda olan Japonya'nın üzerinde, atom bombasının gücünü ve etkisini denedi. Hiroşima ve Nagazaki'de 500 bine yakın insanın ölmesine, bir o kadarının sakat kalmasına sebep oldu. Atıldığı bölgede doğal yaşamı yok eden bombaların etkisi yıllar sonra bile görüldü. Japonya'da doğan sakat çocuklarda izlerini gösterdi.

☆ 13 Ağustos 1913- Alman komünisti Bebel Öldü

Lenin'in "işçi yığınlarının en yakın ve en çok sevdikleri lider" olarak tanımladığı Bebel, Alman komünist hareketinin önderlerindendir. "Kadın ve Sosyalizm" adlı kitabı en bilinen eseridir.

☆ 15 Ağustos 1975- gençlik hareketinin önderlerinden Harun Karadeniz öldü.

☆ 15 Ağustos 1984- Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla PKK gerilla savaşını başlattı.

☆ 18 Ağustos 1944- Alman Komünist önder Thaelman katledildi.

☆ 19 Ağustos 1936- İspanyol şair Federico Garcia Lorca İspanyol faşizmi tarafından öldürüldü.

☆ 20 Ağustos 1981-Devrimci Yol militanı Mustafa Özenç idam edildi.

☆ 23 Ağustos 1927- ABD'de işçi önderleri Sacco ile Vanzetti idam edildiler. Onlar için çok büyük kitle gösterileri yapıldı.

Temmuz-Ağustos Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

Temmuz 1980-Kenan Özbilek

Adana'da faşistlerle girdiği çatışmada ağır yaralandı ve hastaneye kaldırıldı. Hastanede ağır işkenceler görek öldü. Osman Yaşar Yoldaşcan onun ölümünün ardından "TİKB'li böyle savaşır, böyle ölür" demişti.

29 Temmuz 1991-Yunus Durmaz

Bir eylem hazırlığındayken çembere alınır. Çemberi yarmayı başarır. Ancak elindeki bomba yere düşer, çevresinde çocuklar oynamaktadır. Çocuklara zarar gelmesin diye kendisini bombanın üzerine atar ve şehit düşer.

1996 Ölüm Orucu'nda; 25 Temmuz'da Tahsin Yılmaz, 27 Temmuz'da Ulaş Hicabi Küçük ve Osman Akgün şehit düştüler.

Devrimci 1 Mayıs Platformu'na Dair

Devrimci 1 Mayıs Platformu, 1 Mayıs'ların işbirlikçi sendikacılar ve reformistler tarafından devrimci özünden kopartılıp iğinin boşaltılmasına karşı, devrimci etkiyi güçlü kılmak için bir ihtiyaç olarak ortaya çıktı. 2005 yılında bizim de içerisinde yer aldığımız devrimci kurumların biraraya gelmesiyle oluştu. "*Birleşik, kitlesel, devrimci 1 Mayıs*" şiarıyla 5 yıldır mücadelesini sürdürüyor.

Fakat ne acıdır ki, 32 yıl sonra ilk kez Taksim'de kutlanan 2010 1 Mayıs'ından sonra, bu Platform, dağılma tehlikesi ile karşı karşıya kaldı. Halk Cephesi'nin "Devrimci Çözüm" pankartı ile gelen gruba saldırması, Platformun temel tartışma konularından biri oldu ve bundan dolayı, platformdan ayrılmalara yaşandı.

Platform, azımsanmayacak önemli başarıları imzasını attı. Taksim hedefli 1 Mayıs'da platformun verdiği mücadele, belirleyicidir. Bürokrat sendikacılar, tüm planlarında platformu hesaba katmak zorunda kaldılar. Diğer devrimci kurumlar da kortej sıralaması tercihlerini "Platform'un arkasında yürümek istiyoruz" şeklinde yaptılar. Platform da, 1 Mayıs'ların devrimci geçmesi ve işbirlikçi ve reformist sendikalar üzerinde baskı oluşturmak için, kendi dışındaki devrimci-demokrat kurumlarla birlikte hareket etme çabasını gösterdi.

Platform, 1 Mayıs'ların dışında güncel gelişmelerin bazılarını da kendi imzasıyla katılmıştır. HSGG platformunun yürütmesine girmiş, pratik işlerin örgütlenmesinde önemli görevler almıştır.

2010 1 Mayıs ve yaşanan sorunlar

2010 1 Mayıs'ında devlet, Taksim'i açmak zorunda kaldı. Asıl amaçları, işbirlikçi sendikacılar vasıtasıyla 1 Mayıs'ın iğnini boşaltmaktır. AKP hükümeti de 1 Mayıs'ı "demokratik açılım" olarak sunacaktı. Planları böyleydi, fakat tutmadı. 2010 1 Mayıs devrimci geçti. Bunda Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun rolü oldukça büyüktür.

Platform bileşenleri, 2010 1 Mayıs değerlendirmelerinde, 1 Mayıs'ın devrimci ve kitlesel geçtiği yönünde ortaklaşmışlardır. Kimi eksiklerine rağmen platformun ağırlığı ve önemine vurgu yapılmıştır.

Platform, 1 Mayıs öncesi devletin olası provakasyonlarına karşı, dikkatli ve sorumlu davranmayı kararlaştırmıştı. Buna rağmen 1 Mayıs alanında kısa süreli bir arbede yaşandı. Halk Cephesi (HC) sözkonusu gruba, yürüyüş esnasında ve alanda saldırdı. Yapılan değerlendirmede, bütün kurumlar HC'yi eleştirmiş, özeleştiri istemiştir. HC'nin özeleştiri vermemesi üzerine Partizan, DHF ve Çağrı, platformdan çekildiklerini açıkladılar.

Partizan ve DHF, yazılı hale getirdikleri açıklamalarında, bazı kurumların adını sıralayarak, onların HC'yi eleştirdiğini ve özeleştiri istediklerini belirtiyorlar. Adını anmadıkları kurumlar ise, PDD, Kaldıraç, EÖC oluyor. Öyle ki, DHF, 1 Mayıs değerlendirmelerinin hiçbirinde bulunmayan Odak'ı bile "*eleştirdi, özeleştiri istedi*" lis-

tesine katıyor, ama bu üç kurumun adını anmıyor.

Oysa, daha ilk değerlendirme toplantısında, tüm kurumlar HC'yi eleştirdi ve özeleştiri istedi. (BDSP ilk toplantıda kurumsal değerlendirme yapmadıklarını ifade etti, ikinci toplantıda, o da benzer eleştirileri yöneltti ve özeleştiri istedi) HC ise, özeleştiri vermeyeceğini, sözkonusu grubu "*karşı-devrimci, darbeci*" gördüklerini belirtti ve ortak tavır almaya çağırıyordu. HC'nin kullandığı üslup konusunda da bütün kurumların eleştirisi oldu.

Sorun, platformdan çekilmeyi gerektiriyor mu?

Yaşanan sorun, oldukça köklüdür. Üstelik platformun görev alanı dışındadır. 1 Mayıs Platformu'nda çözülemeyeceği de ortadadır. Fakat 1 Mayıs'ta yaşanan olayı, Platform, gündemine almamazlık edemezdi. Dolayısıyla HC'nin eleştirilmesi ve özeleştiri istenmesi, haklı ve doğrudur. Ama buradan özeleştiri verilmediği koşullarda, platformdan çekilmeyi ve onu dağıtmaya varacak davranışları doğru bulmadığımızı belirtmeliyiz. Hele ki, -platformdan çekildiklerini açıklayan kurumlar da dahil- tüm kurumların, platformun önemini vurgulamalarına ve sorunun bu platformda çözülmeyeceğini bilmelerine rağmen...

Çekilen kurumlar, politik ve taktik ayrılıklardan dolayı çekilmiş olsalardı, bu anlaşılır bir durum olurdu. Fakat böyle değil. Çekilen kurumlar, HC'nin platformun ortak kararına uymadığını, 1 Mayıs tehlikeye attığını ve üslubunu gerekçe göstererek çekildiklerini söylüyorlar. Bugüne dek çeşitli platformlarda alınan kararların, birçok kurum tarafından ihlal edildiği görülmüştür. Bunlar eleştirilmiş, fakat platformlardan çekilmenin gerekçesi yapılmamıştır. Sözkonusu platformun, 1 Mayıs'ların devrimci tarzda kutlanması, Taksim'in 1 Mayıs'a açılması gibi önemli işler başarmış bir platform olması, daha özenli ve sorumlu yaklaşmayı gerektirmektedir. Başka alanlarda yaşanan sorunların hesaplaşması, böyle bir platform üzerinden yapılmamalıdır.

2010 1 Mayıs, tarihi bir andı. 32 yıl sonra Taksim, ilk kez 1 Mayıs gösterisine açıldı. Tam da böyle bir 1 Mayıs yaşanmışken, Platformun dağılma eşiğine gelmesi, son derece üzücü, aynı zamanda düşündürücüdür. Eylem birliklerine sadece zor dönemlerde ihtiyaç duyulmamalıdır. Elde edilen başarıların korunması ve büyütülmesi için de bu birlikler yaşamsaldır. Ne var ki, Türkiye devrimci hareketinde bu durum aşılanamamıştır. Şimdi benzer bir tablo ile karşı karşıyayız.

Sonuç olarak; Devrimci 1 Mayıs Platformu, bir çok devrimci kurumun birlikte hareket ettiği tek platformdur. Böyle bir platforma duyulan ihtiyaç, ortadan kalkmamıştır. Kendi alanı dışındaki bir sorundan dolayı, böyle bir platformun güçsüz düşürülmesi, heba edilmesi doğru değildir. Aksi-ne varolan eksikleri giderilerek güçlendirilmelidir.

Karadağ Davası görüldü

19 Kasım 2009'da Esenyurt'ta devrimci bir faaliyet sırasında polis tarafından katledilen Alaattin Karadağ davası görülmeye başlandı. Bakırköy 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmaya Karadağ'ı katletmek suçundan tutuksuz yargılanan ve İzmir Emniyet Müdürlüğü'ne atanan polis Oğuzhan Vural, olay günü "havaya ateş ettiğini" iddia ederek "suçsuz olduğunu" söyledi. Oysa olay günü esnafların ve tanıkların anlatımına göre, Karadağ yerdeki kafasına direk ateş edildiği ortaya çıkmış, esnaflar olayı anlatmaması yönünde tehdit edilmişti.

Duruşmada Alaattin Karadağ'ın abisi Abdullah Karadağ, tutuksuz yargılanan polisin tutuklanmasını isterken, avukat İbrahim Ergün de polislerin delilleri karartabileceğini belirtti, olaya tanıklık edenlerin televizyonlara verdiği beyanatlara dinlenmesini talep etti. Duruşma 9 Kasım tarihine ertelendi. Duruşma sürecinde BDSP üyeleri Bakırköy adliyesi önünde eylem gerçekleştirerek katillerin yargılanması talebini yinediler.

Alaattin Karadağ'ın katledilmesinin ardından yapılan eylemlerde katillerin yargılanması istenmiş, TMK başta olmak üzere anti demokratik yasaların kaldırılması talep edilmişti. 6 hafta boyunca süren eylemlerde devlet ve polis teşhir edilerek, mahkemeye çağrılar yapılmıştı.

Karadağ'ı katleden polisler hala görevlerine devam ederken, "işkenceye sıfır tolerans" yalanları da havada kalmaya devam ediyor. İşkencelere, katliamlara, bombalamalara, infazlara hız veriyorlar. Ancak katilleri göstermelik cezalarla aklamaya çalışanlar, bunun altında kalacaklar, hesap vereceklerdir.

KONSER 25. yılını kutladı

Grup Yorum

senfoni orkestrası ve konuk sanatçılarla...

25 yıl

hiç durmadan

12 HAZİRAN - 20.00

İNÖNÜ STADYUMU

iletilecek: 0 (212) 237 70 51 - 52

www.grupyorum.net

Grup Yorum, 25. kuruluş yıldönümünü, İstanbul İnönü Stadyumu'nda verdiği konserle kutladı. Aylar öncesinde başlayan ve kampanya şeklinde yürütülen konser çalışmaları sonucunda, İnönü stadında 55 bin kişilik bir kitle toplandı.

Grup Yorum'a konser süresince senfoni orkestrası ve birçok sanatçı eşlik etti. 25 yıllık sürecin sinevizyonla anlatıldığı konser boyunca, söylenen türküleri ve marşlara kitlenin katılımı coşkulu oldu. Yapılan konuşmada, Grup Yorum'un gelişim süreci anlatılırken, baskılar, gözaltılar ve işkencelerin Grup Yorum'u daha da büyüttüğü ve yolundan alıkoymadığına değinildi. Konsere Grup Yorum'un cezaevindeki ve yurtdışındaki elemanları telefon, cd kaydıyla katıldı.

Konser gece 00.30'a kadar sürdü. "Yaşasın halkların kardeşliği", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek", "Türküler susmaz halaylar sürer" sloganları atıldı.

Türkiye'nin “Eksenî”?!

Türkiye'nin son dönemde attığı bazı adımlar ve imzaladığı kimi anlaşmalar, Türkiye'nin ABD politikalarına ters düştüğü, farklı bir kulvara geçtiği, hatta ABD ile İsrail'e meydan okuduğu izlenimini uyandırıyor.

Emperyalizme bağımlılık ve hegemonya ilişkileri, günlük olarak ortaya çıkan ve günlük olarak değişen ilişkiler değildir. Hele ki rutin dönemler ve rutin koşullar söz konusuysa, ilişkilerde köklü değişiklikler beklememek gerekir.

Ancak konjonktürdeki önemli değişimler, hegemonya dengelerinde de önemli çatırdamalar yaratır.

on aylara damgasını vuran bazı gelişmeler, Türkiye'nin dış politikasının rotasıyla ilgili tartışmaları başlattı. İran'la imzalanan takas anlaşmasından BM'de İran'a yaptırım konusunda “hayır” oyu vermesine, Gazze'ye yardım gemisi organizasyonundan Rusya ile imzaladığı nükleer santral anlaşmasına, Arap sermayesiyle kurduğu ilişkilere kadar son dönemde attığı bütün adımlar, “Türkiye nereye gidiyor?” sorusunu sorduruyor. Türkiye'nin artık Batı'dan uzaklaşmakta olduğu, yüzünü Doğu'ya döndüğü yönündeki değerlendirmeler artıyor. Hatta ABD'li yetkililer, “Türkiye AB'ye alınmadığı için Doğu'ya döndü” diyerek “suçu” birbirlerinin üzerine atmaya çalışıyor.

Gerçekten de Türkiye'nin son dönemde attığı bazı adımlar ve imzaladığı kimi anlaşmalar, Türkiye'nin ABD politikalarına ters düştüğü, farklı bir kulvara geçtiği, hatta ABD ile İsrail'e meydan okuduğu izlenimini uyandırıyor.

Emperyalizme bağımlılık ve hegemonya ilişkileri, günlük olarak ortaya çıkan ve günlük olarak değişen ilişkiler değildir. Hele ki rutin dönemler ve rutin koşullar söz konusuysa, ilişkilerde köklü değişiklikler beklememek gerekir.

Ancak konjonktürdeki önemli değişimler, hegemonya dengelerinde de önemli çatırdamalar yaratır. Statüler

bir kere bozulduğunda, fırsatlardan faydalanarak önemli bir rol kapmak isteyenler ve hegemonya-bağımlılık ilişkilerinde pazarlık gücünü arttırmaya çalışanlar, boşlukları doldurarak eski hesap ve hayallerini gerçekleştirmeye girişenler mutlaka çıkacaktır. Ancak her cephede bu türden hesaplar ve girişimler olduğu için, bunların hangilerinin hayata geçeceğini, kimin hesabının tutup kiminkinin fiyaskoyla sonuçlanacağını, kimin yükselip kimin tökezleyeceğini önceden kestirebilmek son derece zordur. Çünkü tüm hesaplar çok yönlü olarak yapılmakta, her kesimin hesabı diğeriyle çatışmaktadır.

AKP hükümetinin son dönem ataklarını, bu yaklaşımla gözden geçirmek gerekir.

Rusya “sıcak denizlere” iniyor

Rusya Devlet Başkanı Medvedev'in 11 Mayıs günü Türkiye'ye gelmesi ve nükleer enerji ile doğalgaz anlaşmaları imzalamaları, son dönemde damgasını vuran en önemli gelişmelerden biriydi. Zaten manşetlere de “*ilişkilerde tarihi bir değişim*”, “*bir dönüm noktası*” gibi ifadelerle yansdı.

İki ülke arasında, değişik konularda 16 anlaşma imzalandı. Bunlardan üçü son derece önemli ve ziyarette de damgasını vuran niteliktedir. Bunlar; iki ülke arasındaki ziyaretlerde, 30 günden kısa süreli kalışlarda vize muafiyetinin getirilmesi, Mersin Akkuyu'da bir nükleer santral inşası, Rus

doğalgazının Karadeniz ve Türkiye üzerinden Avrupa'ya taşınma güzergahının oluşturulması anlaşmalarıydı.

Vizenin kaldırılması, asıl olarak Erdoğan'ın talebiydi ve Rusya kesin olarak karşı çıkıyordu. Çünkü Rusya, vizenin kaldırılmasıyla, Türkiye ile Çeçenistan arasındaki trafiğin artacağını düşünüyor. Çeçen direnişçiler için Türkiye güvenli bir sığınak haline gelirken, Türkiye'den Çeçenistan'a desteğe gidenlerin artacağını biliyor. Zaten '90'lı yıllarda Türkiye'den Çeçenistan'a akan destek, Rusya'nın kaygılarının boşuna olmadığını kanıtıyor.

Rusya'nın ikinci kaygısı ise ekonomik ya da siyasi nedenlerle Türkiye'den Rusya'ya yönelecek göçmen akını. Turist vizesiyle girip kaçak göçmen olarak kalacak Türkiyeli, ya da Türkiye üzerinden Rusya'ya giriş yapmak isteyen Asyalı göçmenler, daha şimdiden Rusya'nın başını ağrıttırıyor. Yoksa asıl sorun turist sayısında oluşabilecek bir artış değil. Çünkü rakamlara baktığımızda Rusya'dan Türkiye'ye gelen turist sayısı 2009 yılında 2 milyon 600 bin iken, Türkiye'den Rusya'ya giden turist sayısı 30-40 bin civarında kalıyor. Yani vizenin kalkması, Rusya'dan Türkiye'ye gelen turist sayısını arttırırken, Türkiye'den Rusya'ya turizm dışı amaçlarla geçişi kolaylaştıracak.

Bu kaygıları taşıyan Rusya, iki koşul öne sürerek kendisini garanti altına almak istiyor. Birincisi, 30 günlük vizenin kaldırılması için öncelikle nükleer santral kurulmasında ilerleme kaydedilmesini, buradaki gelişmeye bağlı olarak vizenin gündeme gelmesini istiyor. İkincisi, Türkiye'nin hangi ülkeden gelirse gelsin Türkiye üzerinden Rusya'ya girecek kaçak göçmenlerle ilgili olarak “geri kabul taahhütnamesi”ni imzalamasını istiyor.

Rusya ile görüşmelerin ana gündem maddesi ise Akkuyu'da nükleer santral kurulması konusuydu. Rusya Türkiye'de ilk nükleer santral inşa eden ülke olmak istiyor. Santralin 20 milyon dolara malolması ve yedi yılda tamamlanması planlanıyor.

Bu nükleer santral anlaşması, Türkiye'nin ipleri tümüyle Rusya'ya bıraktığı, her aşaması Rusya'nın kontrolü ve inisiyatifinde bir anlaşma. Öncelikle santral yapımının ihalesiz olarak doğrudan Rusya'ya verilmiş olması son derece önemli. İkincisi, Rusya bu santralin inşası sürecinde Türk bir şirketle ortaklık kurup kurmamaktan, Türk işçi çalıştırıp çalıştırmamaya kadar, tüm detaylara ilişkin sınırsız bir hareket serbestisine ve

karar alma inisiyatifine sahip olacak. Üçüncüsü, Rusya 60 yıllığına bu santralin sahibi olacak ve hiçbir dönem çoğunluk hisselerini elden çıkarmayacak. Dördüncüsü, santral tamamlandıktan sonra, 15 yıl boyunca Rusya, Türk devletine 12.5 sent fiyatta elektrik satacak. O dönem elektriğin piyasa fiyatı daha düşük olsa bile, Rusya'nın fiyatı sabit kalacak.

Anlaşma şartlarının tümüyle Rusya'nın lehine düzenlenmiş olmasının yanında, Rusya, bu santral ile son derece önemli bir siyasi ayrıcalık da kazanmış durumda. İlk defa eski Sovyet coğrafyasının dışına, üstelik de bir NATO ülkesine, kendisine ait bir nükleer santral inşa ediyor. Bugüne kadar hep NATO'nun kendi sınırlarına yaklaşmasından rahatsızlığını ifade eden Rusya, bu defa kendisi bir NATO ülkesiyle son derece stratejik öneme sahip bir ilişki kurmuş oluyor.

Rusya ile imzalanan doğalgaz anlaşması da bu durumu pekiştiren bir başka unsur ortaya koyuyor. Anlaşmaya göre Rusya, Güney Akım doğalgaz boru hattını Karadeniz'in altından Samsun'a uzatacak ve doğalgazı Türkiye-Yunanistan üzerinden Avrupa'ya aktaracak. Şu anda Rus doğalgazının Avrupa'ya ulaşmasının tek güzergahı, Ukrayna'dan geçen boru hattı. Ukrayna'da yaşanan Amerikan-ı renkli darbenin arkasından, doğalgazın Avrupa'ya ulaşmasında sıkıntılar yaşanmıştı. Türkiye ile yapılan bu anlaşma Ukrayna'daki son yönetim değişikliğine ve yeni yönetimin Rus yanlısı kararlar almasına rağmen, Rusya'nın Avrupa hattında alternatif oluşturmak istediğini ortaya koyuyor. İlk alternatif olarak Türkiye'nin gündeme gelmesi ise iki ülkenin arasındaki ilişkilerin farklılaşmakta olduğunu gösteriyor.

Rusya, petrol için de, Mavi Akım (Samsun-Ceyhan) güzergahını pekiştirerek, petrolü Ceyhan'dan dünya pazarlarına açmanın yanı sıra, Ceyhan'da bir petrol rafinerisi de kurmak istiyor. Yapılan anlaşmalarda bu madde de yer alıyor.

“Sözde değil, gerçekte stratejik ortaklık”

Rusya ile Türkiye arasında son ziyarete damgasını vuran en önemli gündemler bunlar. Ancak görüşmeler ve geleceğe ilişkin planlar bunlarla sınırlı değil. Mesela Türkiye ile Rusya arasında 38 milyar dolar olan ticaret hacminin 5 yıl içinde 100 milyar dolara çıkartılması, iki ülkenin AB ülkeleriyle kurdukları ekonomik ilişkilerin bir kısmının birbirleriyle kurulması planlanıyor. Abdullah Gül'ün ifade ettiği bu plan konusunda, Medvedev

Rusya, ilk defa eski Sovyet coğrafyasının dışına, üstelik de bir NATO ülkesine, kendisine ait bir nükleer santral inşa ediyor. Bugüne kadar hep NATO'nun kendi sınırlarına yaklaşmasından rahatsızlığını ifade eden Rusya, bu defa kendisi bir NATO ülkesiyle son derece stratejik öneme sahip bir ilişki kurmuş oluyor.

Rusya ile imzalanan doğalgaz anlaşması, bu durumu pekiştiren bir başka unsur.

Medvedev, imzalanan anlaşmaların arkasından, Türkiye ile olan ilişkiyi “sözde değil, gerçekte stratejik ortaklık” olarak tanımladı. Onun bu sözü hem ABD ile çok sözü edilen ama bir türlü kurulamayan “stratejik ortaklık” ilişkisine hem de AB'nin Türkiye'yi üye olarak almayıp çeşitli sıfatlar üretmesine bir atıf anlamını taşıyordu.

de “iddialı bir plan ama gerçekleşmez değil” diyor.

Diğer taraftan Medvedev, “emniyet, askeri ve istihbarat birimleri arasında başlayarak işbirliği”nden söz ediyor. **Bu işbirliği, Türkiye cephesinden Kürt hareketini, Rusya cephesinden ise Çeçen direnişini hedef alıyor. İki taraf da kendi içindeki ulusal hareketlere dönük olarak, birbirlerinden istihbarat yardımı almayı hedefliyor. Çeçenya Cumhurbaşkanı Ramzan Kadirov'un Türkiye'ye Medvedev ile birlikte gelmesi ve temaslarda bulunması bunun göstergesi.**

Medvedev, imzalanan anlaşmaların arkasından, Türkiye ile olan ilişkiyi “sözde değil, gerçekte stratejik ortaklık” olarak tanımladı. Onun bu sözü hem ABD ile çok sözü edilen ama bir türlü kurulamayan “stratejik ortaklık” ilişkisine hem de AB'nin Türkiye'yi üye olarak almayıp çeşitli sıfatlar üretmesine bir atıf anlamını taşıyordu.

Bu ziyaret ve Medvedev'in yaptığı açıklama, Türkiye'nin “eksen kayması” ya da “Rusya-Türkiye ekseninin oluşması” gibi tartışmalara hız kazandırdı. Türkiye'nin ABD'ye en yakın görüldüğü, ABD'nin Ortadoğu'daki politikalarının uygulayıcısı olarak sivrildiği bir dönemde, Rusya ile kurulan bu ilişki, daha fazla kafa karıştırıcı bir etki yaratı.

İran'la Nükleer Takas anlaşması

Türkiye ve Brezilya'nın İran'la 17 Mayıs'ta imzaladığı nükleer takas anlaşması, arkasından 10 Haziran günü BM-GK'dan (Birleşmiş Milletler-Güvenlik Konseyi) yapılan İran'a yaptırım oylamasında Türkiye'nin “hayır” oyu vermesi, “Türkiye'nin ekseni” tartışmalarına hız kazandırdı.

İran ile ABD arasındaki bitmeyen nükleer gerginliğin son aşaması, 12-13 Nisan tarihlerinde Washington'da gerçekleştirilen Nükleer Güvenlik Zirvesi'nde İran'a yaptırımlar konusunun bir kere daha gündeme getirilmesiydi. İran'la Viyana Grubu (ABD, Rusya, Fransa, UAEK) arasındaki görüşmelerden bir sonuç çıkmayınca, Brezilya ile Türkiye nükleer takas için arabuluculuk yapmaya aday olduklarını duyurdular ve İran'ı ikna etme görevini üstlendiler.

Türkiye, uluslararası kamuoyunda, takas anlaşmasını kendi başarısıymış gibi göstermek için epeyce uğraştı. Ancak gerçek durum bu değildi. Öncelikle İran, Venezüella Devlet Başkanı Chavez'le yaptığı görüşmenin arkasından, Türkiye'nin değil Brezilya'nın arabuluculuğunu istediğini duyurdu. Böylece Erdoğan, Tahran'a giderek anlaşmayı bizzat imzalama planından vazgeçmek zorunda kaldı. İran'ı asıl ikna eden ise, İran'a gitmeden önce Rusya'ya uğraya-

rak Devlet Başkanı Medvedev ile bir görüşme yapan Brezilya Devlet Başkanı Lula oldu. Türk Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun orada bulunması ise, meydana tamamen Brezilya'ya bırakmamak amacını taşıyordu. **Lula ile Ahmedinecad görüşmesi olumlu geçip anlaşmanın imzalanacağına dair mesajlar gelince, Erdoğan apar topar İran'a uçtu. Sonradan ABD'li bir yetkilinin “herkesin mutlu gözüktüğü fotoğraf hep gözümüzün önünde olacak” sözleriyle tepkisini ifade ettiği “mutluluk tablosu” oluşmuş, mutabakat metni imzalanmış oldu.**

Aslında anlaşma ABD ve Viyana Grubu'nun geçen yıl hazırladığı bir taslakta yer alan bütün önemli unsurları içeriyordu. İran geçen yıl uzun süre tartışılan taslakta yer alan “bir kerede uranyumu verme; takasın İran dışında yapılması; yakıtı bir yıl içinde parça parça olma” maddesini kabul etmediği için, 12 Ekim 2009'da görüşmelerden çekilmiş, Şubat 2010'da da yeniden uranyum zenginleştirme faaliyetine başladığını açıklamıştı. İran, Brezilya ve Türkiye tarafından imzalanan yeni mutabakat metninde, İran'ın geçen yıl kabul etmediği bu üç unsur da yer alıyordu.

Ancak hem İran cephesinden, hem de emperyalist ülkeler cephesinden yapılan açıklamalar, bu anlaşmanın ölü doğduğunu ortaya koyuyor. En başta, anlaşma metni, içerdiği maddelerin nasıl uygulanacağına dair muğlaklıklar taşıyor. Zaten başta ABD olmak üzere emperyalist ülkeler de İran'ın güvenilmez olduğunu, anlaşma metnin yeterli olmadığını ifade etmişlerdi. En net tepki İsrail'den geldi. İsrail, İran'ın Türkiye ile Brezilya'yı “ustaca idare ettiğini”, gerginliği düşürüp yaptırımlarını hafifletmeyi hedeflediğini söyledi.

Diğer taraftan İran da, anlaşmanın duyurulmasının hemen arkasından, yüzde 20 uranyum zenginleştirmeye devam edeceğini açıkladı. İran zaten Nate-ne'deki uranyum zenginleştirme programını sürdürüyor. Arak'ta yeni bir reaktör inşa ediyor. Kum kentindeki nükleer faaliyetlerini de gizliyordu.

BM'de İran'a yaptırım kararı

Türkiye anlaşma metnini kabul ettirmek ve bunun büyük bir başarı olduğunu kanıtlamak için cansiperane uğraşsa da, ABD'nin yaptırım kararı çıkartma yönündeki çabasını durdurmayı başaramadı. Mutabakatın açıklanmasından sadece iki gün sonra, ABD bugüne kadar İran'a yaptırım uygulanmasına karşı çıkmış olan Çin ve Rusya'nın da desteğini alarak, BM-GK'nın 5 daimi üyesinin uzlaşmasıyla oluşturulan yaptırım taslağını GK'ya sunacağını açıkladı.

BM-GK'da 10 Haziran günü yapılan oylamada ABD'nin hazırladığı taslak onaylandı. Oylamada, Türkiye ile Brezilya yaptırımlara "hayır" oyu kullanırken, Lübnan "çekimser" kaldı. 5 daimi üye ile birlikte toplam 7 ülke de "evet" oyu verdiği için, yaptırım kararı onaylanmış oldu.

Bu karar, Türkiye ile Brezilya'nın 17 Mayıs'ta İran'la imzaladıkları nükleer takas anlaşmasının boşa düşmesi anlamına geliyordu. Aslında ABD, Türkiye ile Brezilya'nın yürüttüğü görüşme ve pazarlıkları doğrudan takip ediyordu. Hatta Brezilya Devlet Başkanı Lula, Obama'nın 20 Nisan tarihli mektubunu basına açıkladığında ABD'nin bu görüşmeleri desteklediği ve onayladığı da ortaya çıkmıştı.

Ancak ABD, İran'ın anlaşmaya yanaşacağını düşünmüyor, bu pazarlıkları "yaptırım kararı çıkmadan İran'ı ikna etmek için sonuna kadar uğraştık" diyebilmek, kendi argümanlarını güçlendirebilmek için destekliyorlardı. Zaten anlaşmanın imzalanacağı düşünülmeyişi için, son ana kadar Erdoğan İran'a gitmemişti.

İran ise tersten ABD'nin bu planını gördüğü için, tam da yaptırım kararı öncesinde, kararın çıkmasını önlemek amacıyla anlaşmayı imzaladı. Rusya ile görüşen Brezilya'nın ikna etmesi de bunda önemli bir rol oynamıştı.

Tıpkı ABD'nin İran'ı ikna etme çabalarının göstermelik olması gibi, Çin ve Rusya'nın yaptırım kararına imza atması da göstermelikti. Çünkü yaptırım taslağındaki maddeleri fazlasıyla sulandırmış, etkisini en alt düzeye çekmişlerdi. Yanısıra İran'la ikili anlaşmalarını garanti altına almışlardı. Öyle ki İran'a S-300 füzeleri satmaktan, "barışçıl amaçlı nükleer santral inşası"na kadar pek çok ikili anlaşmanın yaptırım kararına aykırı olmadığını savunuyorlardı. Rusya Başbakanı Putin'in "yaptırımlar temel olarak etkisiz" ifadesini kullanması da bu durumu özetliyor, imzaların kağıt üzerinde kaldığını ortaya koyuyordu.

Aslında bugüne kadar BM-GK'da üç defa (Aralık 2006, Mart 2007 ve Mart 2008'de) yaptırım kararı kabul edilmiş, ancak bunlar İran'ın nükleer faaliyetlerini değil durdurmak, yavaşlatmayı bile başaramamıştı. Hatta İran, 8 yıldır yüzde 3.5 oranında uranyum zenginleştirilmesi yapabilirken, Şubat ayından itibaren yüzde 20 oranında zenginleştirme yapma gücüne ulaşmıştı. Zaten Rus Atom Enerjisi Kurumu Başkanı Sergey Kiryenko da, İran'ın Buşehr nükleer santralindeki reaktörünü Ağustos ayında faal kılacaklarını, yaptırımların bunu engelleyemeyeceğini belirtti.

ABD, Türkiye ile Brezilya'nın yürüttüğü görüşme ve pazarlıkları doğrudan takip ediyordu. Ancak İran'ın anlaşmaya yanaşacağını düşünmüyor, bu pazarlıkları "yaptırım kararı çıkmadan İran'ı ikna etmek için sonuna kadar uğraştık" diyebilmek, kendi argümanlarını güçlendirebilmek için destekliyordu.

İran ise tersten ABD'nin bu planını gördüğü için, tam da yaptırım kararının öncesinde, kararın çıkmasını önlemek amacıyla anlaşmayı imzaladı.

Aslında ne takas anlaşması ne de yaptırım kararı göstermelik imzaların ötesine geçmiyor. Emperyalistler arasındaki saflaşma giderek daha keskinleşiyor: Bir tarafta ABD, diğer tarafta İran ve arkasındaki emperyalistler, kendi çıkarları doğrultusunda adımlar atmaya devam ediyorlar.

Bu nedenle Ahmedinejad, kararın "kağıt parçası" olduğunu, bir anlam taşımadığını söyledi. Yaptırım kararına imza atan Fransa, Almanya gibi ülkeler de karara rağmen diyalog yolunun sürdürülmesi gerektiğini özellikle belirttiler. Çin ve Rusya ise, İran'a olan desteklerini daha açık ifade ettiler.

Yaptırım kararının daha baştan ölü doğduğunu gören, diğer emperyalistleri bir türlü kendi kararına ortak edemeyen ABD, kendi cephesinden kararları ağırlaştırıcı bir adım attı ve İran'ın nükleer programıyla ilgili çok sayıda şirket ve kişiyi kara listeye aldığı açıkladı. Rusya da buna tepki göstererek BM'nin üzerinde davranmaması için uyardı.

İran ise, uranyum zenginleştirmeye devam edeceğini ve artık masaya oturmak için şartları olduğunu söyleyerek, tartışmalara son noktayı koydu. Nükleer tesisleri denetlemek isteyen UA-EK'in (Uluslararası Atom Enerjileri Kurumu) iki denetçisini ülkeye alarak, tavrını da göstermiş oldu.

Aslında ne takas anlaşması ne de yaptırım kararı göstermelik imzaların ötesine geçmiyor. Emperyalistler arasındaki saflaşma giderek daha keskinleşiyor: Bir tarafta ABD, diğer tarafta İran ve arkasındaki emperyalistler, kendi çıkarları doğrultusunda adımlar atmaya devam ediyorlar.

Ancak bu arada, Türkiye'nin çelişik görünen tutumları, giderek daha ciddi biçimde tartışma masasına yatırılıyor.

"Yardım gemileri"ne saldırı

Türkiye'den yola çıkan, ama gönderinde Komar İslam Cumhuriyeti bayrağı dalgalanan Mavi Marmara gemisinde 1 milyon dolar para, İHH (İnsan Hak ve Hürriyetleri) İnsani Yardım Vakfı'nın örgütlediği yüklü miktarda yardım malzemesi, 50 ülkeden Hristiyan, Müslüman, Musevi din adamlarıyla Avrupalı parlamenterlerin de içinde bulunduğu 1000 kadar yolcu bulunuyordu. Bu yolcuların arasında AKP milletvekilleri de bulunacaktı, ama İsrail'in artan tehditleri nedeniyle son dakikada gemiye binmekten vazgeçtiler.

İsrail tehditlerini gerçekleştirdi ve gemiye saldırdı. Ve ortaya İsrail devlet adamlarının bile savunamadığı, bütün dünyanın tepkisini toplayan bir görüntü çıktı. Aynı zamanda İsrail'in başarısızlığı ve beceriksizliği de bütün çıplaklığıyla gözler önüne serildi. Gemiye saldırı, İsrail açısından her yönüyle bir fiyaskoydu.

En başta, "önce saldıran" konumunda olmasına rağmen, bunun avantajını doğru düzgün kullanamadı. İlk anda kendi askerlerinin gemidekiler tarafından dövülmesini engelleyemedi. Geminde bir MOSSAD ajanı olmasına rağmen,

men, gemidekilerin hazırlık ve direniş düzeyini tam olarak kestirememiş, daha ilk anda kontrolü kaybetmişti. Sonuç, çok sayıda insanın ölmesiydi.

İkincisi, İsrail saldırısı gemidekiler tarafından ilk andan itibaren canlı yayınla tüm dünyaya duyurulmuştu. İlk altı saat boyunca İsrail'den tek bir açıklama yapılmamış, sadece gemidekilerin propagandası duyulmuştu. Saatler sonra İsrail'den gelen "gemide silahlar vardı ama denize atıldılar" türü açıklamalar ise, hiçbir inandırıcı kanıtı dayandırmayan ve "acizlik" duygusundan başka bir etki yaratmayan "sızlanmalar" olarak algılandı. Konuyla ilgili bir basın açıklaması düzenleyen İsrail Genelkurmay Başkanı ile Savunma Bakanı ise, inandırıcı olmaktan çok, İsrail'in içine düştüğü zor durumun fotoğrafı niteliğindeydi.

Diğer taraftan "Özgür Gazze Harekatı", son derece iyi örgülenmiş, propaganda malzemelerini titizlikle oluşturmuşlardı. Gemindeki İslamcı kadroları "yardım gönüllüleri" olarak lanse ettiler, parlamenterlerden din adamlarına kadar geniş bir yolcu profili oluşturdu; hatta "aralarında bebeklerin olduğu sivillere saldırdılar" cümlelerini söyleyebilmek için 1.5 yaşındaki bir bebeği de gemiye bindirdiler. İsrail'in saldıracağını bile bile bebeğiyle gemiye binen annenin "oğlum misyonunu yerine getirdi" sözleri de bebeğin "misyonu"nun ne olduğunu ortaya koyuyordu.

Ve bütün bunlara ek olarak İsrail, pratikte geminin Gazze'ye girmesini engellemiş ve görünürde zafer kazanmıştı, ama hemen arkasından ablukayı gevşettiğini açıklamak zorunda kalmıştı. Sonradan bu açıklamanın yalan olduğu ortaya çıktı. Ama açıklamanın yapılması bile, İsrail üzerindeki baskının göstergesiydi. Keza 2007 yılından beri İsrail'in ablukasını desteklemiş olan Mısır da, gemi saldırısından sonra oluşan öfke dalgasının etkisiyle Refah kapısını aralamaya mecbur kalmıştı.

İsrail'in çıkarına olan şey, Gazze'deki ablukanın meşrulaşması, gözden uzak kalması, unutulmasıydı. Saldırı ise, İsrail'in en istemediği şeyi gerçekleştirmiş, Gazze'yi, buradaki vahşeti, Filistinlilerin 60 yıllık direnişini ve ablukanın yarattığı insanlık dramını, dünya kamuoyunun gündemine sokmuştu. Ve bunun etkisiyle, ablukanın hafiflemesi değil, tamamen kaldırılması yönünde dünya genelinde bir baskı oluşmuştu.

Saldırı, İsrail devletinin zaten tartışmalı olan meşruiyetini iyice kaygan bir zemine itti. Sadece dünya kamuoyunda değil, İsrail içinde de önemli bir kesim saldırıya tepki gösteriyor ve ablukanın kalkmasını istiyordu.

İsrail devleti cephesinde ise, bütün bu tabloda asıl eksiklik ve sorunun, İsrail'in yeterince etkili bir propaganda yapamamasında olduğu dillendiriliyordu. Geminin hareketi tartışılmaya başladığı andan itibaren kamuoyu oluşturma faaliyetinin yürütülememesi, demogoji bombardımanının unutulması; televizyon görüntülerinin engellenmemesi gibi unsurlar tartışılıyordu.

Oysa sorun "propaganda bakanlığı"nın beceriksizliği ya da düşünce-sizliği değil, İsrail devletinin giderek daha berilgin bir biçimde günyüzüne çıkan güç ve meşruiyet kaybıydı. Son yıllarda artarak süren hatalı politikaları, siyasi-askeri yenilgileri vb. konum kaybının ve Ortadoğu dengelerindeki değişimin hem nedeni hem de sonucu oldu. İsrail güç ve meşruiyet kaybetmekte olduğu için hata ve başarısızlıklar yaşıyor, her hatası ve başarısızlığı onun meşruiyetini biraz daha aşındırıyordu.

2006 yılında Lübnan saldırısında Hizbullah karşısında aldığı yenilgi; İran'ın küçümseyen ve alay eden sözlerine yanıt verememesi ve yıllardır lafını etmesine rağmen İran saldırısını gerçekleştirememesi; 2008 yılında bir taraftan Erdoğan'ın arabuluculuğunda Suriye ile pazarlık yürütürken bir taraftan Gazze'ye saldırması vb. unsurlar, İsrail'in prestij kaybını genel olarak derinleştiriyor. ABD'nin son dönemde, Suudi Arabistan desteğini kazanabilmek için İsrail ile ilişkileri daha da geriye itiyor görünmesi de, İsrail'in durumunu daha içinden çıkılmaz bir hale getirmişti. Mavi Marmara gemisine yapılan hem aşırı hem de beceriksiz müdahale ise, bu tablonun tuzu biberi oldu.

Oysa İsrail, Filistin topraklarında kendi devletine yer açarken, tüm dünyada Alman faşizmine karşı yükselen tepkilerle birlikte, savaş sırasında gerçekleşen Yahudi katliamlarının oluşturduğu merhamet duygularını da arkasına almıştı. Ve tıpkı bugün Gazze ablukasını zayıflatmak için Mavi Marmara gemisinin kullanılması gibi, İsrail de ilk meşruiyetini, Filistin kıyılarına yanan bir gemi ile oluşturmaya çalışmıştı. 1947 yılında Exodus adlı gemi, soykırımdan kurtulmuş 4 bin 500 Yahudi yolcuyla Fransa'dan yola çıkmıştı. Organizasyonu yapan onbinlerce Yahudi'yi silah altına alan, Britanya mandasına ve Araplara karşı savaşan, İsrail kurulduktan sonra İsrail ordusunun çekirdeğini oluşturan Yahudi milis örgütü Haganah'tı. Gemi Filistin kıyılarına yanaşırken, Britanya ordusu askeri operasyona başladı. Yahudiler hazırlıklıydılar ve çok direndiler; ancak Britanya ordusu ölümler ve yaralıları pahasına gemiyi

İsrail'in çıkarına olan şey, Gazze'deki ablukanın meşrulaşması, gözden uzak kalması, unutulmasıydı. Saldırı ise, İsrail'in en istemediği şeyi gerçekleştirmiş, Gazze'yi, buradaki vahşeti, Filistinlilerin 60 yıllık direnişini ve ablukanın yarattığı insanlık dünyaya kamuoyunun gündemine sokmuştu. Ve bunun etkisiyle, ablukanın hafiflemesi değil, tamamen kaldırılması yönünde dünya genelinde bir baskı oluşmuştu.

İsrail'in son yıllarda artarak süren hatalı politikaları, siyasi-askeri yenilgileri vb. konum kaybının ve Ortadoğu dengelerindeki değişimin hem nedeni hem de sonucu oldu. İsrail güç ve meşruiyet kaybetmekte olduğu için hata ve başarısızlıklar yaşıyor, her hatası ve başarısızlığı onun meşruiyetini biraz daha aşındırıyordu.

kontrol altına aldı. Gemi Fransa'ya, Yahudiler yeniden Almanya'ya, bu defa Britanya'nın kontrolünde toplama kampına gönderildi. Her aşaması büyük direnişlere sahne olan bu süreç, arkasında büyük bir kamuoyu desteği oluşturarak on ay kadar sonra 1948'de, Britanya mandasının kalkması ve İsrail'in kurumuyla sonuçlandı.

Sonrasında ise İsrail denince akla gelen şey, Arap dünyasının boğruüne saplanmış bir hançer, küçük ama ABD'nin desteğini arkasına almış etkili bir ülke, yenilmez bir askeri güç, sağlam bir istihbarat ağıydı. İsrail, ABD'nin Ortadoğu'daki vurucu üssü oldu ve Arap ülkeleri İsrail'i onaylamasalar bile, onunla başedemeyeceklerini kabullendiler.

Bugün ise İsrail, 2006'da Hizbullah yenilgisi, 2008'de Gazze'deki vahşi katliam ve son olarak yardım gemisine saldırı gibi olayların yarattığı sarsıntıyı ve güçten düşmeyi tamir etmeye; 60 yılı bile bulmayan "iktidarını" yenilemeye çalışıyor.

"Yeni bir dünya kurulurken"

Son aylarda ABD ile Türkiye arasında soğuk rüzgarların esmekte olduğu, artık gözlerden gizlenemez hale gelmiştir. ABD'li yetkililer, bunu açıkça ifade etmektedirler.

En son BM-GK'da İran'a yaptırım oylamasından önce ABD'liler değişik düzeylerde Türkiye'yi defalaraca aramış, ikna etmek için saatlerce konuşmuş, buna rağmen Türkiye "hayır" oyu vermiştir. ABD bu durumu ciddiye almakta ve "uzun zamandır ilk defa Türkiye'den bu kadar önemli bir istekte bulunduğumuz ve reddedildik" diye tepki göstermektedir. İran'a karşı oylamanın 2003 yılında Irak Savaşı başlamadan önce yapılan 1 Mart tezkeresinden daha önemli olduğu söylenmekte, "hayır" oyuna tepkilerini en sert söylemlerle ifade etmektedirler. ABD ile Türkiye arasında "model ortaklık" ya da "stratejik ilişki" gibi kavramların başlamadan bittiği; Türkiye'nin "hayır" oyu vererek BM-GK'nın ve uluslararası topluluğun dışında kaldığı, hatta Türkiye'nin NATO'dan çıkartılması gerektiği gibi yorumlar üst perdeden ifade edilmektedir. Son olarak ABD'nin Dışişleri Bakan Yardımcısı Philip Gordon, "Batı'ya bağlılığınızı kanıtlayın" diyerek en önemli mesajı göndermiştir.

Benzer biçimde Davos'taki "van münit" krizinden bu yana İsrail'le de sorunlu olan ilişkiler, Gazze'ye yardım gemisi ile ciddi bir sarsıntı yaşamıştır. Erdoğan'ın gemi saldırısından sonra " Hamas bir terör örgütü değil, direniş örgütüdür" sözleri adeta bu durumu daha da keskinleştirmeyi amaçlamaktadır. Görünürde askeri anlaşmalardan ticari

ilişkilere kadar her şey eskisi gibi yürümekte, Türkiye ile İsrail arasında ciddi bir sarsıntı yaşanmamaktadır. Ancak ABD'deki Yahudi lobisinin tehditkar açıklamaları ve iki ülke halkının arasına gerginlik ve düşmanlık tohumlarının atılması, yola eskisi gib devam edilmediğinin göstergesidir.

Türkiye'nin hem ABD, hem de İsrail ile ilişkileri günlük ilişkiler değildir ve bozulması da çok kolay olmaz. 2. Emperyalist savaştan bu yana 40 üyesi olan; ABD eliyle askeri darbeler düzenlenerek, bozulan "ekonomileri hizaya sokulan; İsrail kurulduğunda onu tanıyan ilk Müslüman ülke olan; bütün '90'lı yılları "ABD-İsrail-Türkiye stratejik ortaklığı" söylemlerinin gölgesinde geçiren Türkiye'nin, ABD ve İsrail'den uzaklaşması çok kolay değildir.

Hele ki Türkiye'nin Doğu'yla ilişkilerini geliştirmesini savunan "Avrasyacılar"a ABD'nin denetiminde "Ergenekon" adı altında operasyonlar düzenleyip en üst düzey kadroları tutuklanırken, ülke tarihindeki en Amerikancı yönetimlerden biri olan AKP hükümetinin "eksen kayması", "ABD ile ilişkilerin kırılmaya uğraması", "yüzünü doğuya dönmesi" gibi iddialarla tartışma konusu edilmesi, oldukça ironik bir durumdur.

İlişkilerde gerçekten de bir sorun yaşandığı ortadadır. Ancak buna "eksen değişimi" demeden önce, duruma biraz daha ayrıntılı bakmak gerekir.

Birincisi; Türkiye'nin Rusya ile tarihten gelen, gözardı edilmemesi gereken ilişkileri vardır. Rusya'nın ve öncesinde SSCB'nin gözü hep Türkiye'nin üzerinde olmuş, Türkiye'yi yanına çekmek için uğraşmıştır. Emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşı sırasında, mali ve askeri yardım yapmasından, '60'lı yıllarda İskenderun Demir-Çelik, Seydişehir Alüminyum, Aliaga Petrol Rafinerisi gibi son derece stratejik ağır sanayi yatırımları gerçekleştirmesine kadar, SSCB'nin Türkiye ile kurduğu ilişkilerin özünde bu vardır. Rusya (öncesinde SSCB) bir taraftan güney batı sınırını garanti altına almak, diğer taraftan "sıcak denizlere" açılmak için Türkiye'ye ihtiyaç duymaktadır. Bugün Akkuyu'da nükleer santral, Ceyhan'da petrol rafinerisi kurulması planı, gazetelerde mecazen "sıcak denizlere açılmak" olarak yorumlanmaktadır. Ancak bunda bir gerçeklik payı da vardır. Keza Avrupa'ya doğalgaz akışının Türkiye üzerinden sağlanması da Rusya açısından Türkiye'nin önemli bir kapı olduğunu göstermektedir. Rusya bütün bu adımlarla Türkiye üzerindeki kuşatmayı arttırma, aradaki bağları güçlendirme amacına uygun davranmaktadır.

Yanısıra, **siyasi ve askeri ilişkileri belirleyen en önemli unsur, ekono-**

mik ilişkiler, ekonomik bağımlılıklardır. Bugün Türkiye doğalgaz ihtiyacının yüzde 65 kadarını Rusya'dan karşılamaktadır. Medvedev ile yapılan anlaşmayla bu oranın yüzde 70'e çıkarılması kararlaştırılmıştır. Enerji ticaretinde bağımlılık standartı, yüzde 35 olarak kabul edilmektedir. Türkiye'nin enerjide yüzde 70 bağımlı olması çok ciddi bir durumdur. Ve tıpkı son yıllarda Ukrayna ve Gürcistan'ın yaşadığı gibi; Rusya karşıtı askeri ve siyasi kararlar sözkonusu olduğunda Türkiye'nin de ciddi doğalgaz ve petrol sıkıntısı yaşaması anlamına gelecektir.

Son ziyarette imzalanan anlaşmalar stratejik önemdedir. Türkiye'nin gelecekte nükleer silah da üretebilecek olan nükleer santrali, ABD ile değil de Rusya ile kurmaya girişmesi; Rusya'nın ilk defa bir NATO ülkesinde kendi mülkiyetinde bir nükleer santrale sahip olmak istemesi; Rusya için en önemli, aynı zamanda en sıkıntılı doğalgaz hattına, Türkiye'den bir soluk borusu, bir alternatif oluşturması; Türkiye'nin Rusya'dan hava savunma füze sistemleri satın alacağı yolundaki haberlerin artması gibi gelişmeler, iki ülke arasında yeni arayışların, daha güçlü ilişkilerin oluştuğunu göstermektedir.

İkincisi, Türkiye son dönemde Arap sermayesiyle yakınlaşma çabalarını arttırmaktadır. **Dünyayı etkisi altına alan ekonomik kriz, Türkiye'ye gelen para ve ekonomik ilişkileri zaafa uğrattınca, AKP hükümeti Ortadoğu'dan gelecek paraya gözlerini dikmiştir.** Ortadoğu'nun oldukça önemli bir mali gücü vardır. Ve bu para akacak karlı pazarlar aramaktadır. Arap Bankalar Birliği'nin 420 üye bankası ve 2 trilyon doların üzerinde aktif büyüklüğü bulunmaktadır. Türkiye Bankalar Birliği Başkanı Ersin Özince'nin Türk bankacılık sisteminin gelecekteki genişleme alanının Arap dünyası olarak gördüğünü açıklaması, Türkiye'deki sermayenin gözlerinin ne kadar kamaşmış olduğunu göstermektedir.

Türkiye bugün İran, Lübnan, Ürdün, Suriye ve Tunus ile vize uygulamasını kaldırmıştır. Geride bıraktığımız Haziran ayı ortasında Türkiye, Lübnan, Suriye ve Ürdün arasında serbest ticaret ve serbest vize oluşturulması adımları atıldı. Üçü de İsrail ile savaş halinde olan bu ülkelerle, Türkiye'nin ekonomik ilişkilerini daha da güçlendirecek bir gelişme bu. 2009 yılında Türkiye'nin ihracatının yüzde 21'i Arap dünyasına gitti, ithalatının yüzde 5.5'i Arap ülkelerinden geldi. Türkiye'nin vize serbestliği uygulamaları bu ticareti arttırmayı he-

Türkiye'nin hem ABD, hem de İsrail ile ilişkileri günlük ilişkiler değildir ve bozulması da çok kolay olmaz.

***Hele ki Türkiye'nin Doğu'yla ilişkilerini geliştirmesini savunan "Avrasyacılar"a ABD'nin denetiminde "Erge-
nekon" adı altında operasyonlar düzenleyip en üst düzey kadroları tutuklanırken, ülke tarihindeki en Amerikancı yönetimlerden biri olan AKP hükümetinin "eksen kayması", "ABD ile ilişkilerin kırılmaya uğraması", "yüzünü doğuya dönmesi" gibi iddialarla tartışma konusu edilmesi, oldukça ironik bir durumdur.***

İlişkilerde gerçekten de bir sorun yaşandığı ortadadır. Ancak buna "eksen değişimi" demeden önce, duruma biraz daha ayrıntılı bakmak gerekir.

defliyor.

Turizm gelirleri de Türkiye'nin gözünü diktiği alanlardan biri. Davos krizinden bu yana, İsrail'den Türkiye'ye turist gelişinde azalma, rezervasyon iptallerinde artış oldu. Son olayların üzerinden Türkiye'ye İsrail'den gelen turist sayısının 300 bin civarında azalacağı bekleniyor. Diğer taraftan İran'dan 500 bin, Arap ülkelerinden 1 milyon turist geleceği düşünülüyor. Ortalama bir Avrupalı turistin 700 dolar, ortalama bir Arap turistin ise bin dolar civarında para harcadığı düşünüldüğünde, Arap halkını çekebilmek için her tür yöntem kullanılıyor.

Arap ülkeleriyle ilişkilerin bir de askeri boyutu var. Türkiye ile Suriye orduları ilk kez Nisan 2009'da ortak tatbikat gerçekleştirdiler. 2010 Nisan'ında ise ikinci askeri tatbikat gerçekleştirildi. Türkiye-Suriye ilişkileri, AKP döneminde, AKP'nin İslamcı politikaları doğrultusunda başlayan ilişkiler değildir. 1998 yılında Öcalan'ın Suriye'den çıkartılması döneminde gergin olan ilişkiler, ilk olarak 2004 yılında dönemin Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in Suriye Devlet Başkanı Hafız Esat'ın cenaze törenine katılmasıyla atıldı. Üstelik ABD, bunu engellemek için ciddi bir çaba göstermişti.

Üçüncüsü; Türkiye'nin İran'la kurduğu ilişki iyice karmaşılaşma ve bir bumerang etkisi yaratma tehlikeyi taşıyor. Türkiye, ABD'nin politikaları doğrultusunda İran'a arabuluculuk yapmaya çalışırken, sonuçta ABD'nin tepkisini çeken bir "zafer" kazanmış oldu. ABD de Türkiye'nin bu "zafer"inin tadını çıkarmasına izin vermedi. Böylece ABD'nin istediği bir şeyi yapmak için araç olurken, ABD'nin tepkisini çekmiş, ilişkilerini sarsmış oldu.

Bunun yanında uluslararası platformda İran'ın nükleer gücünün sözcülüğünü, savunuculuğunu yaparken, gelecekte kendi nükleer gücünü oluşturma ihtimalini de garanti altına almış olacağını düşünüyor; ancak sonuçta İran'ın bugün hızla nükleer silah üretebilecek hale gelmesi ihtimali var, ama Türkiye'nin nükleer silaha sahip olma yolu daha çok uzun. Ve yakın bir gelecekte olası bir savaşta Türkiye ile İran karşı karşıya gelirlerse, Türkiye'nin bugün savunduğu nükleer güç, Türkiye'yi vuran silaha da dönüşebilir.

Üstelik, İran'ı güçlendirmek için Türkiye'nin attığı her adım, Ortadoğu'nun dengelerini bozan bir etki yaratıyor. Bölgedeki Mısır, Suudi Arabistan gibi Sunni devletler, İran'ın güçlenmesini istemiyorlar. Zaten Lübnan Hizbullah'ı, Filistin, Hamas'ı, Irak Şiileri ile bir hegemonya hattı kurmuş olan İran'ın, Türkiye tarafından daha da güçlendirilmesi, diğer Sunni devletlerin

Türkiye'ye tepki duymasına neden oluyor.

Benzer bir durum, İsrail ile Türkiye arasında yaşanan sorunlarda da kendini gösteriyor. Türkiye, İsrail karşıtı çıkışlarını Arap ülkeleri ile olan ilişkilerine düğüm atmak, Arap sermayesine yakınlaşmak amacıyla kullanıyor. Ancak attığı adımlar, her zaman istediği sonuçları vermiyor. Mesela Davos krizi, gerçekten Arap ülkelerinin sempatisini kazanmıştı. Ancak Gazze'ye yardım gemisinin etkisi daha karmaşık oldu. Ortadoğu halklarında İsrail'e karşı bu girişim ve Gazze ablukasının delinmiş olması, bir sempati yaratmakla birlikte; Ortadoğu güçler dengesinde hoşnutsuzluk yanı ağır bastı. En başta Hamas, Türkiye'nin arabuluculuğunu istemediğini açıkladı. Diğer Ortadoğu ülkeleri ise, Türkiye'nin bölge dengelerine bu kadar müdahil olmasından rahatsız olduklarını gösterdiler. Mavi Marmara gemisinin arkasından, İran'ın da bir yardım gemisi organizasyonuna girişmesi, Hizbullah'ın kendisinin İsrail'le olan savaşını hatırlatan açıklamalar yapması, Mısır'ın Refah kapısını aralayarak kendisinin başrolde olduğunu hatırlatması gibi unsurlar, Türkiye'nin hamlesinden hoşnut olmadıklarını gösteriyordu.

Dördüncüsü, Mavi Marmara gemisine yapılan saldırının ilk şoku atlatıldıktan sonra, ABD, olaya ilişkin tepkileri Türkiye'ye yöneltmek, ya da en azından İsrail ile Türkiye arasında paylaştırmak için harekete geçti. Dünya genelinde yaygın bir örgütlülüğe, eğitim kurumlarına, şirketlere ve ABD ile doğrudan ilişkilere sahip olan Fattullah Gülen, gemi organizasyonu yapan İHH'nın tutumunu eleştirince, ABD'deki Yahudi lomisinden ve ABD'li yetkililerden sesler yükselmeye başladı.

100 üyeli ABD senatosunda 87 üyenin imzaladığı ve 24 Haziran'da da Obama'ya sunulan bir mektupta, Türkiye'nin İran ve İsrail'e yönelik tutumunun soru işaretleri yarattığı vurgulanıyor ve İHH'nın "yabancı terör örgütleri" listesine alınması isteniyordu.

Mektup, İsrail'in insani yardımların Gazze'ye ulaşması için elinden gelen çabayı gösterdiğini; ancak ablukanın da zorunlu olduğunu ve Hamas'ın saldırılarına karşı İsrail'in kendisini koruma hakkı olduğunu savunuyordu. İHH'nın ise insani yardım amacıyla değil, Hamas'la olan bağlarından dolayı böyle bir organizasyona giriştiğini söylüyordu.

Aynı günlerde İsrail Başbakanı Netanyahu, Gazze'ye ablukanın gevşetileceğinin açıklandığı bir dönemde, bu gemi organizasyonunun asıl amacının bölgeye silah sokmak olduğunu söylüyordu.

Aslında İHH konusundaki şaibeler

uzun yıllar öncesinde gündeme gelmiş, tartışılmıştı. Mesela '90'lı yıllarda Fransa'da İHH hakkında bir soruşturma yürütülmüştü. Operasyonu yöneten yargıç Jean Louis Bruguiere, son olaylar üzerine, o günlerde İHH hakkında topladığı bilgileri açıkladı. Yargıç, İHH'nın tetörizm ve cihatla açık ve uzun süreli ilişkisi olduğunu; Bin Ladin ABD'yi hedef aldığında El Kaide'ye yardım ettiğini, Bosna ve Afganistan gibi savaş bölgelerine para, silah ve savaşçı gönderdiğini, 1998 yılında İHH merkezinde yapılan aramada silahlar ve sahte belgeler bulunduğunu anlattı.

Arkasından, ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Philip Crowley, "İHH temsilcilerinin son üç yılda Türkiye, Suriye ve Gazze'de üst düzey Hamas yetkilileriyle görüştüğünü biliyoruz. Bu bizim için büyük bir kaygı konusu" açıklamasını yaptı.

Hakkında soruşturmalar açılan, Hamas'la bağlantısı olduğu söylene İHH, 120 ülkede örgütlenmiş, bu ülkelere yardım taşıyan bir kurum ve Türkiye'de hükümetin desteğini arkasına almış durumda. Mesela 2005 yılında Vakıflar Genel Müdürlüğü, İHH'ya "kaynaklarını amacı doğrultusunda en iyi kullanan vakıf" ödülünü vermiş, 2007 yılında ise TBMM, "üstün hizmet" ödülüyle taltif etmiş. Mavi Marmara gemisi de ayrı bir ödül zaten. Bu gemi İs-

tanbul-Marmara Adası-Avşa adası seferini yaparken, Mart ayı sonlarında (Yani Gazze'ye yardım organizasyonunun hazırlıkları başladığında) satışa çıkarılmış ve bin kişilik bir yolcu gemisi 1 milyon 800 bin liraya (ortalama bir kortra fiyatına) İHH'ya satılmış.

AKP hükümeti, hakkında bu kadar şaibe ve suçlama olan İHH'yı korumak için büyük bir çaba harcıyor. Öyle ki İHH üzerinden kopartılan fırtına, İslamcı hareketi de bölen, Fettulah Gülen ile AKP'yi farklı noktalara savuran bir etki yaratıyor. Türkiye'yi tümenden kaybetmek istemeyen ABD, TÜSİAD ile görüşme yaparken, AKP heyetine randevu vermiyor. Erdoğan ve Davutoğlu'nu hedefe çakıyor, eleştirilerini asıl olarak onlara yöneliyor.

1970'lerin başında Kıbrıs sorunundan dolayı ünlü "Johnson mektubu" geldiğinde ve Türkiye ile ABD gerginlik yaşadığında dönemin başbakanı İsmet İnönü "yeni bir dünya kurulur, Türkiye de onun içinde yerini alır" demişti. Şimdi bugün de dünya genelinde hegemonya dengeleri yerinden oynuyor. Statüler bozuluyor, kuruluyor, değişiyor. Yeni bir dünyay kuruluyor ve Türk egemen sınıfları bu dünyada iyi bir yer edinmek için çeşitli biçimlerde ataklar geliştiriyor.

Türkiye, son bir yıldır yakın çevresideki kangren olan uluslararası sorunlara el atmak, dış politika "zaferler kazanmak" gibi bir iddiayla öne çıkmış durumda. Ermenistan-Azerbaycan sorunundan Kıbrıs konusuna, Yunanistan'la ilişkilerden Suriye-İsrail arabuluculuğuna kadar her konuya el atıyor. Ancak bugüne kadar el attığı konuların hiçbirinde kayda değer bir başarı, somut bir kazanım elde edebilmiş değil.

Bölgede hegemonya kurma iddiasıyla öne çıkan bir gücün, somut hiçbir kazanım elde edememesi; el attığı sorunları çözmemesi; her hamlesinde bölge güçlerini tedirgin etmesi ya da doğrudan kızdırması; hatta bağımlı olduğu emperyalistlerin tepkisini alması, onun başarısının değil, başarısızlığının, gücünün değil beceriksizliğinin göstergesi olabilir.

Dengelerin yerinden oynaması, fırsatları değerlendirerek öne atılma, emperyalist kurtlar sofrasında bir yer edinme olanağı sağlar. Türkiye burjuvazisi de bugün ağlarını geniş atmaya, yeni dengelerde yeni arayışlara yöneliyor, pazarlık gücünü arttırmaya çalışıyor. Attığı adımlar sağlam yere basmadığında, tepetaklak olma ihtimalini de vardır. Türkiye açısından bu tehlikeyi gözardı etmek gerekir.

Türkiye'nin "ekseni" kayıyor mu?

Bu soru, ilk olarak geçtiğimiz yıl Ekim ayında ortaya atılmış ve tartışılmıştı. Son günlerde yeniden gündeme geldi. Belli ki, canlı tutulmaya çalışılıyor. O zaman da bu tartışmaların arka planını ortaya koymuştuk. Kasım 2009 tarihli yazıyı kısaltarak yayınlıyoruz.

Son aylarda en çok tartışılan konulardan biri de, Türkiye'nin dış politikasında bir "eksen kayması" yaşanıp yaşanmadığıdır.... Türkiye, AB macerasından bıkip acaba yüzünü "Doğu'ya" mı dönüyor?...

Son gelişmeleri arka arkaya sıraladığımızda, Türkiye'nin dış politikasında baş döndürücü bir trafik yaşandığını ve bugüne dek kilitlenen birçok soruna el atıldığını görüyoruz. Peki bu durum, gerçekten bir "eksen kayması" olarak değerlendirilebilir mi?

Bunun yanıtı, aslında dünyanın "ekseni"nin nereye evrildiğinde saklı. Ve onun merkezinde yer alan Ortadoğu'daki gelişmelere daha yakından bakmaya... (...)

Dünyanın eksenini

Aslında "eksen" ile kast edilen, (her ne kadar "doğu-batı" şeklinde sunulsa da) Türkiye'nin emperyalist ülkelerle kurduğu bağımlılık ilişkisinin değişmesidir. Yani ABD-AB bloku içinde mi yer alacak, yoksa Çin-Rusya eksenine doğru mu kayacak?

Türkiye'nin konumu hiç şüphesiz, emperyalist ülkelerin Ortadoğu'daki hakiyetinde belirleyici bir rol oynamaktadır. Türkiye, Ortadoğu'daki hegemonya savaşında "merkez ülke" durumundadır çünkü. O yüzden de emperyalist ülkeler, Türkiye'yi kendi tarafına çekmek için büyük bir çekişme halindeler. İçerde yaşanan klik çatışması da bunun ürünüdür. Ve bu çatışmada AKP'nin önemli bir mesafe katettiği, üstünlüğü ele geçirdiği söylenebilir. Bu durum, Türkiye üzerinde güç çekişmesi yapan emperyalist ülkeler içinde, ABD'nin konumunu kuvvetlendirmektedir. Dolayısıyla Türkiye'nin Ortadoğu'da artan ilişkileri, ABD'nin yeni politikalarından bağımsız değildir.

Türkiye'nin Ortadoğu'da artan etkinliği, ABD'nin Irak ve Afganistan'da uğradığı hezimet üzerine başlamıştır. ABD'nin Bush dönemindeki şiddete dayanan dış politikası başarısızlığa uğramıştır çünkü. Obama'nın işbaşına geçmesinden sonra öne çıkarılan, "yumuşak güç"tür. Türkiye'nin bölgede artan diplomatik ilişkileri de bu döneme denk düşüyor ve aynı amaca hizmet ediyor. Şurası açık ki, bölgede ABD adına bu rolü oynayacak en etkili ülke Türkiye'dir. Keza İran'ın bölgedeki üstünlüğünü kırabilmenin yolu da Türkiye'yi güçlendirmekten geçiyor...

ABD, uzun bir süredir İran'ı yalnızlaştırma politikası izliyor. Başta Suriye olmak üzere İran'la iyi ilişkiler içinde olan ülkeleri ondan uzaklaştırmaya çalışıyor. Türkiye ile Suriye ilişkilerinin gelişmesi, en çok ABD'yi memnun ediyor. Elbette Ortadoğu ülkeleriyle kurulan ilişkiler, İsrail'le mesafenin açılmasını getirecektir. ABD, bunu baştan göze almış durumdadır. Kendisi doğrudan İsrail'i karşısına almadan çeşitli biçimlerde İsrail'in sıkıştırılmasına göz yummaktadır. Örneğin İsrail'in Gazze operasyonu sırasında "savaş suçu" işlediğini söyleyen "Goldstone Raporu" BM Güvenlik Konseyi tarafından kabul edilmiştir. ABD her ne kadar buna hayır oyu vermişse de çıkarması için uğraşmamıştır. ABD'nin Filistin'le görüşmeleri yeniden başlatabilmesi için bile, bu şekilde görünmeye ihtiyacı vardır. Keza Nobel "barış" ödülünü de alan Obama'nın, Filistin sorununa mutlaka el atması beklenmektedir.

ABD işbirlikçileri memnun

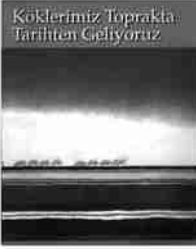
"Türkiye'nin eksenini" tartışmalarında, en rahat kesim, ABD'cilerdir. Bu bile böyle bir kaymanın sözkonusu olmadığını kanıtı sayılmalıdır. Türkiye'nin ABD ekseninden başka emperyalistlerin eksenine geçmesine en fazla onların karşı çıkması gerekirdi. Halbuki Türkiye'nin son aylarda geliştirdiği dış politika en çok ABD'cileri sevindiriyor.

Örneğin Cengiz Çandar, Türkiye'nin son dönemki atağının anlaşılması için şunları yazıyor: "İran-İsrail parantezi arasında kısıtlanan Ortadoğu'da Avrupa'nın oluşturduğu boşluk ve Amerika'nın itibar kaybı göz önüne alınarak anlaşılabilir." Ve arkasından ekliyor: "Türkiye, Ortadoğu ve dünya politikasında doğru ve olması gereken bir yönde yol alıyor. Bir kenara yazın" (31.10.09 Radikal)

Çandar, aynı yazıda yabancı gazetecilerin gözlemlerine de yer veriyor ve onların görüşlerini de şöyle özetliyor: "Amerika artık Ortadoğu'da stratejik sonuçları dikte edebileceği ekonomik ve siyasi konumda değil. Washington bu kritik bölgede ABD çıkarlarını geliştirmek ve korumak istiyorsa, bunu ciddi diplomasi yoluyla ve evrilmekte olan güç dengelerine saygı göstererek, diğerlerinin meşru çıkarlarıyla ABD'ninkileri uyum haline getirerek yapabilir. Türkiye'nin Ortadoğu politikası, o tür diplomasiye neye benzemesi gerektiği konusunda değerli bir model sunuyor." (...)

Kısacası, Türkiye, ABD'nin yeni politikalarına uygun bir "eksen"dedir... Erdoğan, yaptığı görüşmeler ve Türkiye'nin attığı adımlara ilişkin olarak, rapor vermek üzere ABD'ye gitmeyi beklemektedir.

YEDİVEREN YAYINLARI

**Köklerimiz Toprakta
Tarihinden Geliyor**
Derleyen: Devrim Zafer
Şehitler Albümü...

Herbiri mücadelenin farklı bir cephe-
sinde şehit düşmüş komünistlerin,
rehber olan yaşamları...

Yol Ayrımı
Derleyen: Osman Fatih
Komünist bir örgütün tarihinde yaşı-
nan tasfiyecilik ve buna karşı ide-
olojik, siyasal, örgütsel olarak gerçek-
leştirilen çıkışın siyasal belgesi...
Tasfiyeciliğin çözümlenmesi...

İlk Kurşun
Derleyen: A. İsmail
12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist
cuntaya ilk kurşun olan komünist ön-
der Osman Yaşar Yoldaşcan'ın
biyografisi... Ölümsüz proletarya
kahramanının öğretici yaşamı...

**İnancın Sınandığı Zor Mekanlar;
Hücreler**
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara
ve hücre saldırısına karşı en zor ko-
şullarda bile direnmenin onurunu
anlatan kitap.

Duvarlarınızın Hükmü Yok
Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş
19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri
katliamı ve hücre saldırısına karşı
yürütülen büyük ölüm orucu
direnisinin siyasal dersleri...
Tutsakların direniş güncelleri...

Savaş ve Devrimci Duruş
Derleyen: Sezai Ekinci
11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan
yeni emperyalist paylaşım savaşının
ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve
sosyal koşullarının çözümlemeleri,
emperyalistlerin hazırlık düzeyleri...

TİKB(B) I. Kongre Belgeleri
Derleyen: İsmail Cüneyt
TİKB(B)'nin yeni emperyalist payla-
şım savaşının öngününde yaptığı ve
örgütsel-siyasal hattını gözden geçi-
rip, program ve tüzüğünü oluşturarak
yeni döneme hazırlandığı
I. Kongre'sinin belgeleri...

Stalin Üzerine Gerçekler
Derleyen: Alman Komünist Partisi
Almanya'da 1970'li yıllarda
yayınlanan ve Stalin'e dönük
karaçalmalara önemli cevaplar veren
kitabın Türkçe baskısı.

**Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç
3 Kasım Seçimleri**
Derleyen: Azmi Akan

Türkiye'de bir savaş hükümeti kurul-
ması için yapılan 3 Kasım 2002 se-
çimleri ve Türkiye Devrimci Hareke-
ti'nin "taktik", "devlet" ve "demokrasi"
konusundaki yanlış yaklaşımları.

İşkencede Direnme Savaşı
Derleyen: Remzi Basalak
Adressiz Sorgular kitabının devamı...
Son yıllarda işkencede direnme oranı-
nın düşme nedenlerini, yeniden direni-
şi yükseltmenin gereklerini ve şehit
komünistlerin direnişlerini anlatıyor...

İşçi Sınıfı Hareketi ve Görevler
Derleyen: Hamit Tekin
İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve
gerçek gücünün bu deneyimlerde yat-
tığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketi-
nin tıkanma noktalarını ve
aşma yönünü ortaya koyuyor.

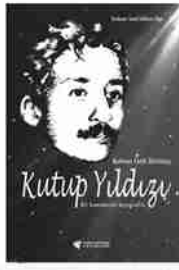
**Pişmanlık Yasaları ve
İtirafçılığa Karşı Mücadele**
Derleyen: Osman Akgün
"Topluma kazandırma" adı altında kar-
şımıza çıkartılan pişmanlık yasalarına,
itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım,
komünistlerin bu konudaki
tarihsel tutum ve belgeleri.

**Yeni Emperyalist
Savaşın Ekonomi Politikası**
Derleyen: Selma Aybal
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının
devamı... ABD emperyalizmini yeni
emperyalist savaşa başlamakta iten
ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta
derinleşen ABD bataklığı...

Kutup Yıldızı
Derleyen: İsmail Gökhan Edge
Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük
sevgisini ve saygısını kazanan, Türki-
ye Devrimci Hareketi'nin direnme ge-
leneğinin oluşmasında tarihsel bir rol
üstlenen, komünist önder Mehmet
Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

**Emperyalist Savaş ve
Kürt Sorunu**
Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar
Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve
Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla bir-
likte, emperyalist savaş koşullarında
Kürt hareketinin evrimi...

TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri
Derleyen: Ataman İnce
TİKB(B)'nin, örgütsel durumunu,
emperyalist paylaşım savaşını ve
Türkiye'nin savaşa karşı konumunu
değerlendirdiği 4. Konferansı.

Broşürlerimiz

Komünistler Ne İçin Savaşıyor?
TİKB(B) Programı ve Tüzüğü
Derleyen: İsmail Cüneyt

Herkese İş, Herkese Çalışma Hakkı
İş güvencesi yasa tasarısının,
işçi-emekçi kitlelere getirdikleri

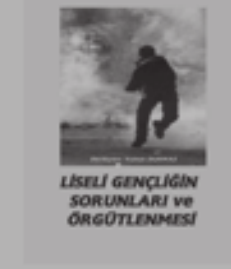
Yeni İş Yasası; KÖLELİK YASASI
En temel haklarımızı gaspeden
Yeni İş Yasasına karşı yapılacak say-
sın savaşımını yükseltmektir.

Emperyalist Savaş ve Gençlik
Derleyen: Nilgün Gök
Filoyu denize dokan, '68 devrimci
dalgasını yaratan gençlik, anti
emperyalist savaşın önünde olur.

Gücümüz Örgütlülüğümüzdür!
Derleyen: Ulaş Hicabi Küçük
"Yeni çağın çocukları" örgütlülüğü ile
güçlüdür, örgütlülüğü ile özgürleşir.

Liseli Gençliğin Sorunları ve Örgütlenmesi
Derleyen: Yunus Durmaz
Hayata hazırlanmanın tek yolu, sorunlar
karşısına örgütlü güçle çıkmaktır.

*Dün Hiroşima, Nagazaki...
Bugün Irak, Afganistan...*

**KAHRÖLSÜN
EMPERYALİST SAVAŞ!**